

Kőműves Ida

A Pszichotanyán *regény*

Kőműves Ida

A Pszichotanyán

regény

A borító illusztráció

*tervezte:
Kőműves Mór*

*szerkesztette:
Kőműves Ida*

*lektor:
Kőműves Glória*

2017.

Nehezen ébredt. Érezte, hogy rettenetesen fáj a feje, szinte mozdulni sem tudott. Ismerős fájdalom volt már számára. A szemét is lassan, óvatosan nyitotta ki, az erős fény még bántotta, aztán lassan hozzászokott. Óvatosan körülnézett maga körül. Azt sem tudja, mikor került ágyba és hogyan. Vajon hány óra lehet?

Meg kellene fordulnia, hogy az órát lássa, de nem lehet, a fejét nem mozdíthatja meg. Tapogatózni kezdett... vajon hol lehet a távirányító? Megvan! Bekapcsolta a tévét. 11 óra múlt... Csoda, hogy Margot nincs itt, még nem keltette...

Erőt vett magán, lassan óvatosan, a fejét két kézzel tartva, feltápáskodott. A fürdőszobába indult... Ragaszkodott ahhoz, amikor megvette ezt a villát, hogy a hálósobához fürdő is tartozzon. Milyen jól tette, most nem kell messzire mennie, itt van néhány lépésre.

Megállt a tükör előtt. Hátrahőkölt! Úristen, ez én vagyok? Torzonborz haj, bedagadt szemek, felpuffadt arc... Hogyan lehetséges ez? Hová lett a gyönyörű Pamela? Pam, ahogyan mindenki nevezte, ahogyan világhírnevet szerzett... Ő volt a szépségideál, a nő, csupa

nagybetűvel... akiért epekedtek a férfiak, akit irigyeltek a nők!... A gyönyörű Pam!... Mivé lettem?...

– Asszonyom, felébredt? Hozzam ágyba a reggelit, vagy az étkezőben terítsek? – hallotta Margot hangját. Durván kilökte a fürdőszoba ajtaját, s goromba hangon szólt.

– Nem kérek reggelit! Hozz egy üveg whiskyt, jeget!

– De asszonyom, előbb ennie kell valamit!...

– Tudtommal, ebben a házban én parancsolok. Tedd azt, amit mondtam, vagy ki vagy rúgva!

– Igenis asszonyom!

Magára csukta az ajtót, s beállt a zuhany alá. Sokáig zuhanyozott, engedte fejére a hideg vizet. Azután jó szárazra dörzsölte a bőrét, s belebújt köntösébe.

Újra a tükörbe nézett. Csak csóválta a fejét hosszan, értetlenül. Íme, a csodaszép Pam!... Hát megöregedtem... tényleg megöregedtem volna? Most már a kutya sem törődik velem, senkit sem hoz tűzbe a tekintetem, nem csodálják meg gyönyörű hosszú selymes, sötét hajam, nem beszélnek elragadtatva istennői alakomról... Hát, igaz ami igaz, egy kissé meghíztam... a francba is, mit tesz az idő az emberrel?... Miért?... Miért?... Miért?...

Közben hallotta, hogy Margot megérkezett. Letörölte könnyeit.

– Töltsél abból a whiskyből, jeget is tegyél bele hármat! – mondta, s bebújt a takaró alá.

– Elmehetsz! – szólt ridegen Margotra. Majd felült, s kezébe vette a whiskys poharat. Kortyolgatott.

Előtte a falon hatalmas képernyő, azon kezdett gondolkodni, hogy melyik filmjét is nézze meg. Most vette észre, Margot kinyitotta az ablakokat, a könnyű függönyöket meg-meg lebegtette a szél, a nap fénye egyre tolakodóbban terjeszkedett a szobában. Gondolta, csenget Margotnak, hogy húzza be a nehéz brokátfüggönyöket... aztán mégsem tette. Élvezte a friss levegő áramlását, s a nap sugarainak tolakodó kedvességét is. Egy fa üde lombkoronája hajolt az ablaka elé, susogott halkan, s ez most jólesett. Hosszan elmélázott, milyen régen járt már a természetben.

Újra belekortyolt italába, majd szeme megakadt a képernyőn. Ez meg mi? Mi a csoda lehet? Hotel talán? Nem mondhatni, hogy valami előkelő hely... viszont gyönyörű a környezet, ismerősnek tűnik. Honnan olyan ismerős?... Roppant szép vidék, meg kell hagyni... Ó, mindig is ilyen helyre vágyott. Nagyon szerette a természetjárást, régen... Aztán persze, sosem volt rá idő. Ha nem forgatott, akkor partikra járt. Ez, ez a kegyetlen társasági élet szoktatta rá az italra, ez juttatta ide... Hmm, vajon megérte?

Belekortyolt poharába, s tébolyult kacaját Margot lenn a földszinten is hallotta.

Összeszedte minden bátorságát, s egy tálca vajas pirítóssal, megindult felfelé a lépcsőn. Asszonya kaján kacaraszását hallva, az ajtóból majdnem visszafordult, aztán meglátta,... meglátta könnyektől nedves arcát. Egy másodpercig még tétovázott, majd elszántan belépett.

Letette a tálcát az ágyra, majd egy határozott mozdulattal kivette Pam kezéből a poharat. Letörölgette arcáról a könnyeket. Láttá, hogy ez jólesik asszonyának. Aztán leült mellé, babusgatta, mint egy gyereket.

Húsz éve szolgál már Pamelánál, ismeri jól. Gyengédségre van szüksége... Régi bútordarab ő már a háznál. Végignézte, hogyan teszi tönkre magát ez a csodaszép nő. Huszonnégy éves kora óta mellette van. Valóban káprázatos szépség volt. Elvesztegette, tönkretette legszebb éveit. Margot akkor negyvennégy éves volt, éppen annyi, mint most Pamela. Szeretne segíteni rajta, valahogy, segítenie kell rajta. Már tudja is hogyan, csak el kell csípnie a kellő pillanatot, hogy megmondja neki, megértesse vele, van kiút! Van kiút ebből a zsákutcából... hagyjon fel ezzel az önpusztító életmóddal.

*

Pamelát egy házaspár várta a repülőtéren. Üdvözölték őt, majd a férfi felkapta csomagjait, a nő viszont Pamelába karolt és kedvesen invitálva, a parkoló felé vették az irányt. Edith megkérdezte, hogy nem szomjas-e esetleg, mert még egy jó óra hosszat kocsikáznak, olyan 65 km-re van a Pszichotanya Párizstól. Pamela nem kért semmit, mindennel ellátták a repülőgépen, így hát folytatták útjukat a parkoló irányába.

Míg a férfi berakta bőröndjeit a csomagtartóba, addig Pamela elhelyezkedett a kényelmes hátsó ülésen. A kocsiban lágy zene szólt, azok ketten ott elöl franciául beszélgettek. Vajon tudják-e, hogy ő érti a nyelvet? Hozzá angolul beszéltek. Viszont őt cseppet sem érdekelte, miről beszélgetnek, nem hallgatózott, valószínűleg többé nem is fogja látni őket, gondolta.

Kezdetben nézelődött, azután döbbsent rá, valójában azt sem tudja hová megy. Margot annyira meggyőzően beszélt erről a helyről, ő egyből ráállt, hogy kipróbálja. Tény, az italtól nem tud lemondani s egyre rosszabbul érzi magát tőle. Igaz ami igaz, alkoholistá lett. Milyen kár, hogy Margot nem lehet mellette. Ő magával akarta hozni, de azt mondták, csak azt fogadják, aki kezelésre szorul. Három hónapra ki is fizette, előre. Margot azt mondta, tuti biztos, hogy itt leszoktatják, s egyébként is gyönyörű hely. Meg sem kérdezte, honnan tudja, annyira vakon bízott benne, hitt neki, hiszen csak jót akarhat, anyja helyett anyja lett, már olyan régóta szolgál nála. Hiányozni fog, hiszen Margot már a gondolatait is kitalálja, mindig tudja mikor mi kell neki, mikor, mit kíván. Fogalma sincs, hogyan boldogul majd nélküle.

Ahogy haladt az idő, meg a kocsis, Pamela egyre izgatottabb lett. Vajon mi vár rá? Egyre inkább elfogta a kétségbeesés. Margotot is el kellett volna hoznia, nem lett volna szabad engednie ebből...

Aztán felfigyelt a tájra. Milyen szép dombos-lankás vidék, az út két oldalán tuják sorakoztak, messze a távolban magas hegyrom kéklött. Csodálatos vidék, gondolta. Vajon honnan tudta ezt Margot?

Gyönyörködött a tájban, aztán elmerengett, észre sem vette az idő múlását. Csak akkor lepődött meg, amikor befordultak egy épület elé a parkolóba, s Edith hátraszólt:

– Megérkeztünk!

Pamela úgy érezte, hogy gyorsan repült el ez az egy óra. Kiszállt a kocsiból, s ámulva nézett szét. Talán a száját is tátva felejtette, vagy a lába is a földbe gyökerezett, mert nem mozdult Edith többszöri szólóingatására sem, csak ámult-bámult, hogy valójában hová csöppent, hiszen minden olyan ismerős. Mintha már látta volna ezt a helyet, a tájat, az épületet... csak sehogyan sem emlékezett rá, honnan tűnik olyan ismerősnek, hiszen nem tudott róla, hogy valaha járt volna ezen a helyen... és mégis olyan, mintha nem először látná.

Bementek az épületbe. Ott Edith szólt Pamelának, hogy egy picit várakozzon türelemmel, aztán bekopogott egy ajtón, s értesített valakit a megérkezéséről. Hamarosan megjelent egy hölgy, aki kurtán bemutatkozott ugyan, de nem értett belőle semmit, majd azt mondta, hogy kövesse.

Hát követte, közben aggódva a bőrröndökre pillantott. Edith időközben már el is tűnt, de a férfi még ott állt, majd felvette a bőrröndöket s elindult utánuk.

Átmentek egy másik épületszárnyba, ott fel az emeletre, s megálltak egy ajtó előtt. Az ismeretlen nevű hölgy kulcsot vett elő a zsebéből s kinyitotta az ajtót. Egy

parányi előszobán mentek keresztül, balra egy ajtó nyílt, ott a fürdőszoba – mondta a hölgy, azután léptek be a kis szobába.

A férfi letette a bőröndöket, elköszönt, s elment. A hölgy elmondta, hogy ez nem az állandó hely lesz, most a kórházban vannak, holnaptól vizsgálatok sora vár rá. Majd megbeszéli a doktorokkal a terápiát, s azután kapja meg a szobáját a másik részlegben. Addig is helyezze magát kényelembe, pihenje ki az út fáradalmait. Még megmutatta hol van a kórházi étkező, oda mehet, este hattól, vacsorára.

Egyedül maradt. Egyedül a félelmeivel, bizonytalanságával, csomagjaival. Ó, bárcsak itt lenne Margot! Nem gondolhatja senki, hogy ő fog kipakolni a bőröndjeiből? Még sohasem csinálta. Margotot mindenhová magával vitte, egyáltalán, mit képzelnek ezek?...

Körülnézett. A szobában csak egy ágy volt, egy kis asztalka, két szerény fotel, a sarokban egy szekrénykén tévé. Ez volt a szoba összes bútorzata. Milyen kicsi szoba, s még az is kopár. Kinézett az ablakon. Pompás kert tárult elé. Csupa virág volt minden, virágágyak, gyalogutak, zöld pázsit, fák, bokrok, szétszórta néhány pad. Ha balra nézett, távolabb egy nagyobb pázsit óriásfákkal, jobbra és előtte viszont a kert húzódott, szinte nem is látta a végét.

Kinyitotta a bőröndjét, csakhogy elővegye a whiskys üveget, amit belecsempészett, hogy Margot ne vegye észre.

Az asztalon van pohár, csak éppen jég nincsen, még csak nem is kérhet. Így még a whisky sem az igazi! Hová kerültem? Három hónap? Ó, jaj nekem!...

Másnap kora reggel ébresztgette valaki. Kába volt, a szemét sem tudta kinyitni, s mi ez a hang? Mintha nem Margot hangja lenne. Vajon ki lehet? Különben kit érdekel... annyit mondott nyöszörögve:

– Hagyj aludni!

– Nem hagyhatom asszonyom. Ön kórházban van, s hamarosan kezdődnek a vizsgálatok. Kérem keljen fel, s szedje rendbe magát! – Pamela elcsodálkozott a hallottakon.

– Hol a francba vagyok én? Kórházban, hogy kerültem kórházba? Valami bajom van?

– Úgy látom asszonyom, hogy igen, mivel whiskys üveget látok az asztalán. Azért jött ide, hogy kigyógyuljon az alkoholfüggőségből. Szedje össze magát kérem, tíz perc múlva visszajövök!

Ekkor már kezdett valami derengeni Pamelának. Ja persze, a Pszichotanya! Hangosan káromkodni kezdett, s elátkozta azt, aki kitalálta, hogy ide jöjjön. Aztán a másik oldalára fordult, s aludt tovább.

Amikor a nővér visszatért, hangos horkolás fogadta. Nagy nehezen lelket vert belé, s végre feltápászkodott. Kisegítette a fürdőszobába, azután rendbe tette az ágyat. Pamela kissé összeszedte magát, de még mindig kótyagosan jött elő a fürdőből. A nővér karon fogta

mondván, elkíséri a laborba, s azután még számtalan vizsgálaton kell átesnie, ő majd mindenhová vele megy.

Egy egész héten át a kórházban tartózkodott. Kivizsgálták tetőtől talpig. Mikor minden megvolt, összegyűjtötték a leleteket, s akkor fogadta a főorvos-pszichiáter.

Rémes volt az a hét, minden megaláztatásával együtt. Pamela igyekezett mielőbb mindent elfelejteni. Többször is érzett késztetést arra, hogy megszökjön. Mégis maradt, s azt csakis a kórházkertnek köszönheti. Minden délutánt, estét, sokszor éjszakába nyúlóan ott töltött. A kórházkert el volt kerítve a tanyához tartozó nagy kertetől. Ez nem volt nagy, viszont annál hangulatosabb. Tele volt nyíló virágokkal, apró zöld futónövényekből kreált lugasokkal, szökőkúttal, romantikus kis padokkal. Elüldögélt egy padon a szökőkút mellett, s csodálta a naplementét. Minden bosszantotta, ami napközben történt vele, az, hogy utasítják, parancsolnak neki, az étkezések is, maga az étel is förtelmes volt. Nagyon hiányzott Margot. Első nap azzal a szándékkal ment ki a kertbe, hogy egy nagyot üvöltsön, világgá kiabálja tiltakozását, s átkot szórjon erre az épületre, a környékére, s az itt dolgozókra egyaránt. Aztán amikor kilépett a kertbe, valami végtelen nyugalom szállta meg. S amikor először meglátta a naplementét, olyan jóérzés kerítette hatalmába, mintha mindig erre a pillanatra várt volna, mintha erre a helyre vágyott volna egész életében. Úgy érezte, ez a sors kegye, hogy őt idevezérelte, s ezért

nagyon hálásnak kell lennie. Így hát minden fárasztó, s borzalmasnak megélt nap után ide menekült, s itt megnyugodott a lelke. Sokszor késő éjszakáig sétálgatott, nézte a csillagos eget, amelyet csak nagyon régen, talán valamikor gyermekkorában látott. A temérdek égi fény, s a kert kellemes illatai elbűvölték, megnyugtatták a lelkét. Sokszor, nagyon sokszor végiggondolta eddigi értelmetlen életét... még többet gondolt a jövőre. Vajon mi vár rá? Mi lesz ezután?

Végre elhagyhatta a kórházat. Érte jött az az ismeretlen nevű hölgy, aki idevezette.

– Kövessen kérem! – mondta szűkszavúan.

Hát, ment utána. Útközben még fülében csengtek a főorvos szavai: – Itt mindenki a segítségére lesz, hogy megszabaduljon a függőségétől, én bízom önben, hogy sikerül, de ahhoz önnek is bíznia kell bennünk!

Csak azt tudná, hogy kiben és miért kell annyira bíznia? Ha ezen múlik, hát akkor egyáltalán nem olyan biztos benne... Itt megy ez a mogorva nőszemély előtte. Harapófogóval sem lehet kihúzni belőle egy szót sem, tuti, hogy mosolyogni sem tud, olyan, mint egy boszorkány. Vagy itt mindenki ilyen? Akkor ugyan hogyan is bízhatna bennük?... Mindenesetre az megnyugtató, hogy semmi szervi baja nincs. Legalábbis ez derült ki a néhány kilónyi leletből. Ezt jó lesz minél előbb elfelejteni, ezt az elmúlt hetet. Bízni? Kiben? Miben?...

Egyszerre csak Miss Mogorva megtorpant a hosszú folyosón.

– Ez lesz az ön lakása! – kinyitotta az ajtót, bementek. Egy takaros kis előszobán mentek keresztül, itt is balra egy ajtó, nyilván a fürdőszoba. Szép tágas szobába nyitottak be, ízlésesen berendezve, amott egy hálófülke és ni csak, erkély is van! Első látásra szimpatikus, és otthonos... hát, a kórházi szobánál sokkal jobb, el kell ismerni. Miss Mogorva helyet kínált, s ő maga is leült. Azt mondta, hogy elbeszélgetnek egy kicsit, de ezúttal megeredt a szava, s csak mondta, mondta...

Elmondta a szabályokat. Azzal kezdte, hogy itt mindenki tegezi egymást, tehát innentől tegeződni fog mindenkivel, akivel találkozik. Itt nincs ismert ember, nem foglalkoznak azzal, hogy ki kicsoda, itt mindenki egyenlő, egymásért vannak, egymásért dolgoznak. A szekrényben megtalálja a munkaruhát, amit itt viselni fog, pontosan az ő mérete minden, választhat köpenyt, vagy pólót, vászonnadrágot. Saját ruháit csak szabad időben hordhatja, ha koncertet szerveznek, vagy egyéb szórakozási lehetőség akad. Mindent idejében meg fog ismerni, és tudni. Nagy könyvtáruk van, ahonnan könyvet, lemezeket és filmet lehet kölcsönözni. Egyébként itt van az asztalon a Házzsabály. Ezt majd tanulmányozza át, olvasson. Egyelőre ennyi is elég, majd menet közben mindennel megismerkedik. Reggel hatkor kelnek, fél hétkor lenn az aulában találkoznak, ott mindenki megkapja a beosztását.

Halk kopogás hallatszott. Azonnal be is nyitott egy férfi Pamela bőröndjeivel. Némán intett, s távozott.

– Amint látod, a bőröndjeid is megérkeztek. Helyezd magad kényelembe, ismerkedj az új lakásoddal, a Házzsabálllyal. Reggel fél hétkor találkozunk! – távozás közben még megjegyezte:

– A vacsora fél héttől nyolcig, lenn a földszinten jobbra van az étkező, svédasztal minden étkezésnél. Minden jót kívánok és sok sikert!

Pamela egyedül maradt a kétségeivel, félelmeivel, a rázúdítt és még fel nem fogott szabályzattal... Nem is értette, itt dolgoznia kell? Mi az, hogy dolgoznia kell? S vajon mit kell dolgoznia? Zúgott a feje, már egyáltalán nem volt biztos benne, hogy nyugodt éjszakája lesz.

*

Helló Pamela, ébren vagy? – kérdezte, kissé bátortalanul, mégis mosolyogva Marie. Semmi nesz. Belépett a szobába, s megismételte az előbbi kérdést. Valami morgás hallatszott a hálófülkéből.

– Ki vagy? Mit akarsz? – Marie vidáman serdült, perdült, kivett a szekrényből egy pólót, nadrágot, s Pamela kezébe nyomta.

– Marie vagyok, innen a szomszéd szobából. Érted jöttem, gondoltam felkeltelek. Én is így voltam

kezdetben, nem tudtam megszokni a koránkelést... na tessék, bújj bele és menjünk, mindjárt fél hét.

Pamela előbb felháborodott, de Marie közvetlensége, vidám csicsergése, s amilyen kedvesen nyújtotta felé a „munkaruhát”, valahogy elűzte a mérgét. Kivette kezéből, s a fürdőszobába ment felöltözni.

Hamarosan megjelent, hajgumival összefogott hajjal, még mindig kedvetlenül. Marie vidáman belé karolt, s már húzta is magával, hogy időben érjenek.

– Várj, hadd sminkeljem ki magam! – s kirántotta magát Marie kezei közül.

– Ó, arra itt nem lesz szükség! – mondta Marie önfeledten, vidáman. Majd újra belé karolt, s már vitte is lefelé a lépcsőn, vidáman csacsogva közben. Pamela megrökönyödve nézett rá, azt mondja nem lesz rá szükség, ezt mégis, hogy értse? Végül, benn rekedt a kérdés. Amikor meglátta Marie friss, üde arcát, amin egy fikarcnyi smink sem volt, hallotta vidám, csapongó jókedvét... csak nézte a fiatal szőke lányt, s nem értett semmit. Most már, egyáltalán semmit sem értett.

Közben leértek az aulába, ahol nagy csoportosulás volt Miss Mogorva körül, hát oda álltak ők is.

– Marie, Pamela, ti ketten mossátok fel fenn a folyosót, reggeli előtt, azután, majd folytassátok az ebédlővel, aulával! – Marie vidáman intett, s máris megragadta Pamelát, húzta magával a lépcső felé, s egyfolytában csacsogott, csak csacsogott vidáman. Pamela mielőtt feleszmélt volna, máris a kezébe nyomott egy felmosó vödört, majd a magáét is megtöltötte, s indultak a folyosó végére.

Marie azonnal nekilátott, közben füttyörészett. Pamela csak nézte, ahogyan vízbe mártja a felmosót, majd a csavarókosárban kinyomkodja belőle a vizet s törli a folyosót feléig, aztán újra vízbe mártja, kimossa, újra a kosárkába, kicsavarja...

– Látod így! – szólt Marie – te meg a másik felét!

– Én még sosem csináltam – mondta elgondolkodva, s hirtelen bevillant előtte egy kép a múltból...

– Hát most csináld, majd máskor mást kapunk... – ahogy Pamelára pillantott, hirtelen elhallgatott. Egy pillanatig ijedten nézte az arcát, aztán gyorsan folytatta a munkáját.

Pamela állt, a múltba révedve, az arca egyre jobban eltorzult, aztán gyors mozdulattal belevágta a felmosót a vödörbe, csak úgy loccsant a víz szerteszét.

– Hát nem, én nem csinálom! – fakadt ki, majd sarkon fordult, s sírva berohant a szobájába. Marie egy ideig nézett utána, aztán folytatta a munkát. Tudtam, tudtam, hogy ez lesz! Szegényke... meg fog változni, biztosan meg fog változni, csak idő kérdése. Hm, csak rám kell nézni, ki hitte volna ezt arról az undok, elkényeztetett kis libáról, tíz hónappal ezelőtt?... Még soha nem voltam ilyen boldog!...

Marie gyorsan végzett a folyosóval, elpakolta a vödröket, s bekopogott Pamelához. Ott találta a pamlagon, sírva. Leült mellé, egy ideig nézte csak szótlanul, aztán váratlanul mesélni kezdte élete történetét.

Pamela kezdetben oda sem figyelt, de ez a kedves, vidám csacsogás, jól esett a lelkének. Aztán lassan felszáradtak a könnyei, s mohó kíváncsisággal hallgatta a dúsgazdag szülők elkényeztetett gyermekének történetét, akinek soha semmi dolga nem volt, soha semmire nem vágyott, mert elhalmozták mindennel, amit pénzzel meg lehetett fizetni, csak éppen szeretetet, törődést nem kapott soha. Aztán kamaszkorában rossz társaságba keveredett, évekig élt a szerrel, mire a szüleinek a fülébe jutott. Az apja kitagadta. Menő politikus volt, ilyen szégyent nem bírt el a tekintélye... Ő meg megakart halni. Szándékosan túlادagolta magát... alig tudták megmenteni az életét. Az édesanyja helyezte el itt, ő küldte ide, s most már tudja, hogy itt, ezen a helyen akarja leélni az életét.

Micsoda pokol volt az, amin keresztülment ez a gyerek, s most kacarászva, vidáman mesél a történetekről... Pamela nem értette, mi az, ami ekkora változást hozott az életébe?

– Látod, mekkora számár voltam, hogy meg akartam halni, ilyen fiatalon, hiszen még csak huszonkét éves vagyok. Nagy marha voltam, annyi szent, amikor olyan gyönyörű az élet! – fejezte be Marie, s már rángatta is fel Pamelát a pamlagról, hogy menjenek reggelizni, azután folytatják a takarítást az ebédlőben. Pamela elgondolkodva lépkedett mellette. Honnan ennyi életkedv, ennyi lelkiező, szeretet ebben a fiatal lányban, amikor olyan mostoha gyerekkora... mostoha gyerekkor, nahát, neki is a gyerekkora, pedig hát... nem, ezt nem érti,

ezt higgadt fejjel át kell gondolnia... most nem akar erre gondolni, majd máskor... talán majd máskor...

Már a svédasztal előtt álltak. Marie két tányért tett a tálcára, vidáman nézelődött, s már rakta is az ételt a tányérjára. Az egyikre egy darab vajat, aztán a tálkából két kanállal vett a baracklekvárból, a másik tányérra két tükörtojást tett, majd a végén egy csésze kakaót, három szelet kenyeret, s csodálkozva nézett Pamelára.

– Te miért nem veszel, nézd mennyi finomság! – de Pamela csak fintorgott.

– No, gyere leülünk egy asztalhoz, s mondd el nekem, mit ennél? – Aztán kedves csicsergéssel elmondta, hogy ez minden természetes étel, mindent itt maguk állítanak elő, készítik el, ezek rendkívül egészséges élelmiszerek, még a kenyeret is itt sütik. Aztán felkapta Pamela tálcáját, s már menet közben kérdezte: – akarod, hogy neked is hozzak ugyanezt? – Pamela bólogatott, neki aztán mindegy, neki ugyan mindegy, úgysem bír megenni semmit. A kórházban sem ízlett semmi... ő egészen máshoz van szokva. Mihez is?... Whiskyhez?... Jaj ne, úgy kívánja... Ennek kell, mindegy mit hoz, úgy döntött, most megeszi, aztán meg be kell vennie a gyógyszert.

Marie eleje tette a tálcat, s már hozzá is látott a falatozáshoz. Közben elmondta, hogy mi mindent tanult ő, az elmúlt tíz hónap alatt. Még tehenet fejni is megtanult. Megtanulta a túró, a vaj készítését, ez minden itt készült, egye csak Pamela nyugodtan, biztatta, nagyon finom. Pamela csak turkált az ételben, megkóstolta a

vajat, de semmi íze sem volt, nem is értette miért dicséri Marie olyan kitartóan. Közben már arról mesél, hogy itt gyümölcsös is van, a barackot is maguk szedték le a fáról, s a lekvárt is maguk főzték, kóstolja csak meg milyen finom. Tyúkok vannak, ellátják a tanya lakóit tojással, a tehenek meg tejjel, tejtermékkel. Majd meglátja Pamela, milyen klassz dolgokat fog itt megtanulni, mennyi mindent meg tud majd maga is csinálni azután is, ha haza megy.

Pamelának már kóválygott a feje, mi mindent kell itt csinálnia. Csak nem fog tehenet fejni?...

Minek jött ő ide? Mi a csodát keres ő itt? Haza akar menni! Csak el innen, el innen, minél előbb. Szédült a feje, úgy érezte a hányinger kerülgeti... egyszerre elsötétült előtte minden. Marie csak arra figyelt fel, hogy lefordult a székről.

A kórházban tért magához. Marie ott is mellette ült, aggódó tekintettel nézett rá.

– Jól vagy? – kérdezte, s máris fülig szaladt a szája. Valahogy megnyugtatta a látványa. Olyan erőt, nyugalmat, gondoskodó szeretetet árasztott magából, hogy egy pillanatra azt hitte, angyal. Az ő őrző angyala! Úgy érezte, ha Marie nem lenne mellette, most azonnal csomagolna, s örökre elhagyná ezt a szörnyű helyet.

Másnap reggel Pamela óracsörgésre ébredt. Azonnal nem értette, mit is jelentsen ez, azonban gyorsan észbe

kapott. Marie az este beállította, mert megígérte neki, hogy mától kezdve dolgozni és enni fog. Gyorsan kipattant az ágyból, kinyitotta az ablakot, hadd jöjjön be a finom friss levegő. Egy pillanatra megállt az ablakban, amikor meglátta ezt a gyönyörűséget, eszébe jutott, hogy tegnap délután körbejárták Marieval az egész kertet és beszélgettek, rengeteget beszélgettek.

Különös, nem csak neki, Marienak sem kellett dolgoznia azután, az ő ájulása után. Így Marie sétára vitte őt, bemutatta a birtokot is, hogy mi minden tartozik a tanyához, sétálgattak a gyönyörű kertben, együtt csodálták a naplementét, s akkor újra elfogta az a meghatározhatatlan érzés, ami már előzőleg a kórházkertben is hatalmába kerítette. Mintha nem először látná innen a naplementét, mintha az élete része lenne ez a hely, de valójában nem volt tudomása róla, hogy járt itt valaha korábban. Ültek egy padon, mindketten hallgattak, gyönyörködtek a környezetben az alkony utolsó perceiben, s akkor, akkor ő megfogadta magának, hogy másnaptól kezdve szófogadó lesz, dolgozni fog, nem kötekedik, meg akarja tudni miért is van ő itt. Mert azt határozottan érezte, hogy valamiért ide kellett jönnie, mert ő már járt itt valamikor, s erre a titokra fényt fog deríteni.

A hosszas mélézás után észbe kapott, s gyorsan kapkodta magára ruháit. Aztán megfésülködött. Ma már eszébe sem jutott, hogy kisminkelje magát – minek, a teheneknek? – gondolta kis kesernyés mosoly kíséretében, s mire Marie megjelent az ajtóban, már teljes készenlétben volt. Most is együtt mentek le az aulába, és

nagyon elszomorodott, amikor látta, hogy a lány más beosztást kapott.

Dühös volt Miss Mogorvára, illetve Adélaidere, merthogy Marietól tegnap megtudta az igazi nevét, bár most olyan dühös volt rá, hogy eldöntötte ezután is Miss Mogorvának fogja nevezni.

Ő egy hat fős lánycsoportba került, a munkavezetőjük Isabelle. Ha jól emlékszik, éppen őt említette tegnap Marie, hogy nagyon kedves teremtes, s vele jó dolgozni. Hát, majd meglátja.

Egy fából épített fészerhez mentek, aminek kétszárnyas ajtaja tárva-nyitva állt. Tele volt mindenféle szerszámmal, meg ott álltak a fűnyíró gépek is. Ilyeneket már látott Pamela, mert neki is volt nagy pázsit a villában a medence körül. Egyébként, itt is van szabadtéri uszoda, mutatta tegnap Marie. Megbeszélték, hogy majd ha szabadnapjuk lesz, mennek úszni. Sőt, állítólag van fedett uszoda is, csak az ilyenkor nem üzemel, mert már jó idő van, meg mozi terem is van. Voltak tegnap a könyvtárban, kerestek neki egy-két jó filmet, zenét, meg könyvet vett ki kettőt is, csak azt nem tudja, mikor lesz ideje olvasni. Az este, amikor magára maradt, megnézett egy filmet, de nem volt tőle elragadtatva. Isabelle most neki is a kezébe nyomott egy hosszú fülű, csinos kis kerek kosarat, amibe benne volt egy kis metszőolló. Hogy az mire való, fogalma sincs, majd csak kiderül... még sosem látott ilyet. Volt egy nagydarab, kövér asszonyság is közöttük, az most nyafogni kezdett.

– Jaj, már megint elnyílott rózsákat fogunk vagdosni? Isabelle, tudod, hogy én nem bírok hajolni, miért osztasz be ilyen munkára?

– Nem én osztottalak be, hanem Adélaide, s különben is, megoldod Emma, ahogyan a múltkor is megoldottad. Na, menjünk! – mondta Isabelle kedvesen. A kertbe érve rájuk szólt, hogy oszoljanak szét, ő Pamelával marad, meg kell mutatnia mi a teendő, mert ő még nem csinálta. Ügyesen bánt a metszőollóval, karján a kosárka, közben magyarázott:

– Látod, az ilyen elnyílott rózsákat vágjuk le, csak arra vigyázz, hogy mindig a rózsza fejét fogd, hogy ne szúrjon meg a tövis. Hacsak nem akarsz Csipkerózsika módjára száz évig aludni... – mondta nevetve, amire Pamela rávágta:

– Hát, ami azt illeti, lehet, hogy most jól jönne! – nevettek mindketten, közben próbált volna már maga is levágni egy száraz rózsát, de nem akart szétnyílni neki az a fránya olló. Isabelle mosolygott, s megmutatta, hogyan kell kikapcsolni, akkor magától szétnyílik, ha metszeni akar, akkor viszont csak össze kell csuknia. Negyedóra múlva, Isabelle már látta, hogy nyugodtan magára hagyhatja Pamelát, belejött, s ügyesen sűrög-forog az ágyások között. Emma körül meg csődületet látott, alighanem letérdelt, s most nem tud felkelni, ott is rendet kell teremtenie.

Pamela ezt a munkát határozottan élvezte, nem sokára már dúdolta, vagy füttyörészve metszette körbe a rózsabokrokat. Reggel nyolcra végig is járták az egész kertet. Imitt-amott látott másik csoportot, akik éppen

begóniát palántáltak egy-egy ágyásba. Voltak ott férfiak is, akik a talicskákba rakott szemetet tüntették el, vagy hordták a palánta csomagokat, amit asszonyok ügyes keze fürgén a földbe ültetett, aztán meglocsolták. Sütött a nap, madarak csicseregtek, s először érezte magát igazán kellemesen, amióta itt van.

Amikor ezzel végeztek, akkor mentek reggelizni. Érdekes, hogy mennyire megéhezett, úgyhogy most nem igazán válogatott az ételben. Isabelle figyelmeztette őket, hogy reggeli után itt az ajtóban gyülekeznek, de tegyen mindenki szalmakalapot a fejére, különösen azok, akik nem bírják a napot.

Elindultak a kosárájukkal gyógynövényeket gyűjteni. A kertet elhagyva egy kis domboldal tárult eléjük, ahol kicsit szikes volt a talaj. Hát az tele volt, valami magas szárú fehér virággal, amiről Pamela nem tudta, hogy micsoda, de Isabelle elmondta, ez a gyógynövény a cickafark. Szárastól, levelestől le kell vágni, egészen tőnél. Le is vágott egyet, s megmutatta, hogyan néznek ki a levelek, a virág. Olyannyira jellegzetesek, biztosan felismerik, nehogy mást is belekeverjenek, mert akad itt más fehér virág is, mivelhogy ez itt vadon nő. Ha megtelnek a kosarak, akkor mehetnek vissza.

Mindannyian munkához láttak. Valaki elkezdett énekelni, többen követték a példáját. Pamela csak dúdolt, mert nem ismerte a szöveget, kellemes hangulat keletkezett, azután már kerestek olyan dalt, amit mindenki ismert, s zengett az ének a domboldalon, és

vidáman folyt a munka, csak Emma nyafogása szakította meg olykor-olykor.

Pamela ért fel elsőnek a domb tetejére, ott megállt és szétnézett. – Ezt a gyönyörűséget! – tört fel belőle egy mámoros sóhaj.

Tátott szájjal bámulta az eléje táruló tájat. Itt sík föld következett. Látott embereket is dolgozni kinn a földeken, meg a távolban traktorok is dolgoztak. Nagy darab sík vidék volt körbe ültetve fákkal, mintha az valami határvonal lenne. S a fák mögött a távolban valami magas hegység kékllett. Nem tudott betelni a gyönyörűséggel. Közben Isabelle is felért és még néhányan, s elmondta, hogy ez itt minden a tanyához tartozik, a tanya birtoka. Itt van a konyhakert is, ott, ahol emberek dolgoznak ni. Aztán ott van a lucernás, itt termesztik a búzát is, amiből sütik a kenyeret, kukoricát is ültettek az állatok részére, jóformán mindent megtermesztenek maguknak. Voltak olyanok, akik mondták, hogy bizony ők már dolgoztak a konyhakertben is, hát kapálni nem könnyű ám, főleg ilyen hőségben. Megcsodálták a birtokot, kicsit leültek egy-egy kőre, vagy a puha fűbe, pihentek, majd folytatták a munkát.

Amikor visszaértek a megtelt kosarakkal, azt egy nagy pajtába vitték. Középen volt egy hosszú asztal, ott dolgozgattak néhányan. Körben a falon polcok voltak az egész pajtában, fentről egészen a földig, s ott voltak kiterítve száradni a gyógynövények. Nekik csak ki kellett önteniük az asztalra, majd visszavitték a kosarakat a helyükre s mehettek ebédelni. Isabelle odasúgta

Pamelának, hogy a délutánja szabad, szoknia kell még a munkához, nem lehet egyszerre olyan sokat, majd később, ha már hozzászokott, akkor még délután is kell dolgoznia néhány órát.

Pamela futott fel a szobájába, hogy még ebéd előtt lezuhanyozzék, mert már minden rátapadt az izzadságtól, be is dobta a szennyesbe a munkaruháját, s jókedvűen dudorászva zuhanyozott.

Tervezte, mi mindent fog most csinálni a szabad óráiban. Marieval megbeszélték, hogy munka után, majd jelentkezik, s elmennek együtt a mosókonyhába, megmutatja, hogyan kell kezelni a mosógépet. Addig viszont pihenhet, mert most már érzi, bizony jól elfáradt, de ez amolyan jóleső fáradtság volt.

Már egy hónapja tartózkodott Pamela a tanyán. Hozzászokott a koránkeléshez, a gyógyszerét is egyre gyakrabban felejtette el bevenni, de nem is gondolt a whiskyre, s ha nem gondolt rá, nem is kívánta. Már sok mindent kipróbált, még a konyhán is segédkezett. Egy egész délelőtt csak krumplit hámozott. Nem nagyon ment, csak nézte, hogy mások milyen gyorsan körbepucolják, aztán néhányszor még végighúzzák a kést a két oldalán, s máris a vízben landol a krumpli. Ő meg farigcsálta, a végén alig maradt belőle, s az is olyan kis kocka alakú lett, nem is hasonlított a többiekéhez. Végül már egyre nagyobb krumpli maradt a kezében, nem faragta el annyira, de hiába, nem ment. Hát ezt is tanulni kell, nagyon ostobának érezte magát, hogy negyvennégy évesen még nem tud krumplit hámozni.

Mosogatott is. Olyant sem csinált korábban. Az sem volt nagy sikerélmény, összetört két tányért. Nevettek rajta mind, de azért azt mondták, hogy ne csináljon belőle rendszert, mert így hamar elfogy a készletük. Amúgy tényleg nagyon aranyosak, az itt dolgozók különösen azok. Sokakkal összeismerkedett már, ha együtt dolgoznak vidáman trécselnek, vagy énekelnek, de még mindig Mariet szereti a legjobban, a szabadidejüket is sokszor együtt töltik, hasonló az ízlésük, s nagyon jól kijönnek egymással.

Ma rendkívüli eseményre készülnek. Délutánra mindenki pihenőt kapott, csak estefelé kell egy órát dolgozniuk. Néhányan a konyhára vannak beosztva, a többiekre meg valami különleges munka vár. Nem tudja mi lehet az, mindenki titkolózik előtte. Pedig látja ő, hogy vannak olyanok, akiknek már része volt ilyesmi, ők titokzatosan összemosolyognak, a többiek meg csak találgatnak.

Őt sokkal jobban izgatja az esti koncert. Mert hangverseny lesz estére. Azt sem tudja hol, ezen még nem is gondolkodott. Igaz, Marie egyszer említette, hogy van moziterem, de még eddig sosem alakult úgy, hogy moziba menjenek. Így, ő még azt sem látta. Valószínű, hogy ott lesz a hangverseny is. Nagyon várja már. Egy világhírű zongoraművésznő látogat el hozzájuk, Sarah Goldman, és egy vonós kvartett. Éppen a programot olvasgatja, hú, de klassz lesz: Chopin művek, Schubert Szerenád, igaz, azt jobban szereti vonósokkal, de most

Sarah adja elő zongorán, Beethoven: Szonáta, a 22-ik, no az egy igazi remekmű zongorára. A kvartett meg Vivaldi Négy évszakából fog előadni. Hát mindenesetre vannak finom falatok, úgyhogy nagyon várja már.

Daniel szeretettette meg vele a klasszikus zenét, a férje, ő ugyanis karmester volt. Rémes korszaka az életének, akkor szokott rá az itálra. Daniel az örületbe kergette a féltékenységgel, így gyakran elkísérte külföldi útjára is, s gyakori vendége lett a nagy hangversenytermeknek. Egyedül ez a szép emlék köti, ahhoz a három évhez, amit Daniellel élt együtt. A zene, semmi más. Régen volt, már öt éve, hogy elváltak.

Hány óra van? Hamarosan kell mennie a fodráshoz. Mert, hogy itt az is van, fodrász, kozmetikus. Háromra kapott időpontot, mert ma sokan bejelentkeztek. Ő még fodrásznál sem volt mióta itt van. Azelőtt körbeugrálták a fodrászok, kozmetikusok, állandó sminkelés... unta is már szörnyen. Mióta itt van, azóta rájött, hogy nincs is arra olyan nagy szükség. De ma, ma azért elmegy, elvégre koncert lesz, ez mégsem mindennapi esemény itt a világ végén.

Hogy mit fog felvenni, azon még nem is gondolkodott. Pedig kellene... hú, most jut eszébe, hogy kicsit megégette a nap a múltkor, amikor a veteményesben dolgoztak. Borsót szedni voltak kinn, ebéd után pihentek, aztán újra kimentek és estig dolgoztak. Akkor nagyon meleg volt, s megégett a karja, meg a nyaka, amit nem takart a póló. Nem is vehet fel akármit, valami hosszú estélyi ruhára gondolt, mély dekoltázzsal... no, hamar szétnéz a szekrényben, hátha

Margotnak több esze volt, mint neki, s akad valami szerény kisestélyi is... Ez az, ez jó lesz, ez a meggyészínű kisestélyi...

Aztán a borsószedés után, két napig csak borsót fejtettek. Nagyon jó termés volt, mondogatták. Két álló napon át csinálták, csak egy-egy órát kaptak felváltva, hogy kicsit kinyújtózzanak, mozogjanak. A borsófejtést elég gyorsan megtanulta, persze, voltak akik jobban, gyorsabban csinálták mint ő, de ő is belejött, viszont estére már úgy fájtak a körmei, hogy nem tudta elképzelni, hogy másnap is tud borsót fejteni. No, nem csak neki fájt a körme, mások is panaszkodtak, főleg Emma.

Az milyen nyafogós, vele nagyon nem szeret együtt dolgozni, kerüli is, ha teheti, bár sokáig nem értette, miért ólálkodik körülötte mindig az a nagy darab asszonyosság, de egyszer kiderült. Ugyanis, amikor éppen úgy adódott, hogy nem volt senki körülöttük, Emma odahajolt hozzá, és megkérdezte: – Tényleg te vagy Pam? Már annyira szerettem volna megkérdezni, nagy rajongód vagyok, minden filmedet láttam tízszer is... – Jól tette akkor, hogy leintette Emmát. Azt mondta neki, itt nem számít, ki kicsoda, talán nem véletlen, úgyhogy nem kíván erről beszélni. Akkor tartott tőle, hogy megbántódott, mert azóta kerüli, de rájött, ez pont így jó. Nagyon reméli, nem fog mellé ülni a hangversenyen, mert azt nagyon nem szeretné.

Négy óra elmúlt már, mire kijöttek a fodrásztól Marieval. Valami kopácsolásra figyelt fel, körbe nézett, honnan jön ez a hangzavar? Ott balra, a kert végében azon a nagy pázsiton, férfiak néhányan ácsoltak valamit. Ő elnevezte Tündérligetnek. Annyira szeret ott sétálgatni, a több évszázados platánok alatt, a finom selymes fűvön. Amikor strandon voltak Marieval, akkor is ott a pázsiton kerestek húst maguknak, hogy ne égjen meg a bőrük. Mi a csodát építenek ott most, meg is kérdezte Mariet. Előbb csak titokzatosan mosolygott a lány, aztán megadta magát.

– Jó, hát nem akartam elárulni, de már úgyis fél öt, s ötkor kell mennünk kihordani a székeket, úgyis megtudnád hamarosan. Ugyanis, ott lesz a hangverseny!

– Micsoda! A Tündérligetben?

– Aha! - bólogatott Marie. Pamela még fel sem fogta, de valami kellemes, jó érzés kerítette hatalmába. Szabadtéri hangverseny, a Tündérligetben! Hát ez csodálatos!

Ötkor már majdnem készen állt a színpad is. Fel volt szerelve erősítőkkal, világítással el volt látva, s éppen hozták a zongorát. A lányok, közöttük Pamela is, lelkesen hordták ki a székeket, s alkották meg a nézőteret. Mindenki el volt varázsolva.

Amikor Pamela felvette a meggyszínű kisesztélyit, körbefordult a tükör előtt. Most úgy tűnt, hogy fogyott egy kicsit, nagyon kellemesen, kényelmesen simult a derekára a finom selyem. Bőre szép színt kapott a napon a szabadban végzett munka közben. Sötétbarna haja dúsan omlott a vállára, s nagyon jól illett hozzá a

meggyszínű ruha. Pamela elégedetten nézte magát, úgy tűnt neki, hogy nagyon régen nem nézegette már magát így a tükörben.

Hamarosan kopogást hallott, s megjelent Marie. Gyönyörű volt. Egyszerű, sima fekete kisestélyi volt rajta, szőke haját kontyba csavartatta, s ehhez éjfélete szemek társultak. Olyan volt, mint egy angyal, ahogyan kezdetben is hitte, Marie az ő őrangyala.

Egymásba karolva, vidáman mentek le a Tündérligetbe. Már félig megteltek a széksorok, s így ők is gyorsan helyet foglaltak egy lánycsapat mellett, úgy, hogy előbb Marie ült le, aztán Pamela, s mellette a szélén még maradt egy üres szék.

– Hello! Megengedi ez a hölgykoszorú, hogy ide üljek melléjük? – a kellemes mélybarna férfihangra Pamela is felkapta a fejét. Találkozott a tekintetük egy pillanatra. Enyhén őszerű haj, napszitta arcát borosta borította, fehér pólót és világos szürke nadrágot viselt, a mosolya olyan gúnyosnak hatott.

Gyorsan elkapta róla a tekintetét, s éppen szólni akart, foglalt a hely, de Marie megelőzte.

– Hát persze, hogy ide ülhetsz Tom! – ezzel Pamelába fojtotta a szót. A férfi leült, Pamela meg szikrázó szemekkel nézett Mariera, bár az úgy tett, mintha nem vette volna észre. Pamela duzzogott, miért ült éppen ide, hiszen annyi hely van még, másutt is talált volna. Egyfolytában magán érezte a gúnyos mosolyú tekintetet. Mi baja van vele? Miért néz így rá? Ennél még az is jobb

lett volna, ha Emma ül mellé. Csak azért sem fog most ezen idegeskedni, csak kezdődjön már a hangverseny...

Pamela élvezte a zenehallgatást, egészen átadta magát, hátradőlt, olykor lehunyta a szemét, máskor a reá boruló csillagos égben gyönyörködve, áhítattal hallgatta a muzsikát. Olykor egy fuvallat megcírógatta az arcát, vagy beletúrt a hajába. Beleszagolt az éjszaka varázslatos illatába, nagyon élvezte. Minden olyan tökéletes volt. Régen érezte magát ilyen felhőtlenül boldognak.

Amikor véget ért a hangverseny, még mindig az élmények hatása alatt, sodródott a tömeggel.

– Jó éjt lányok! – hallotta a kellemes baritont, szinte hallotta a saját hangját, amint önkéntelenül suttozja: – jó éjt! – Azután, még sokáig hanyatt fekve, ébren feküdt ágyában újraélve ezt az estét, ezt a csodálatos élményt, amit a szívébe zárt, nem akarta soha elfelejteni, mert érezte, hogy valami rendkívüli történt vele. Talán olyan boldogság kopogtat az ajtaján, amivel eddig még sohasem találkozott.

Pamelának rendkívüli élmény volt a hangverseny, még egy hét után is a hatása alatt volt. Olykor, mintha Daniel hangját hallotta volna: – Nem, nem lehet soha a szabadtéren olyan hangversenyt produkálni, mint egy modern hangversenyteremben, az akusztika hiánya elkorcsosítja a zenét, ilyent nem szabad tenni... – Jót mosolygott rajta most, mintha tényleg hallaná. Nem tudná neki megmagyarázni, hogy ez mennyivel több

annál, nem értené, csak rikácsolna: – „...az akusztika, az akusztika!” – Egyszer azon kapta magát, hogy fennhangon nevet. Még rá is kérdezett Marie, ott a meggyfa tetején, min nevet. Valójában nem a fa, csak a létra tetején álltak.

Az elmúlt héten a meggy játszotta a főszerepet a tanya életében. Első nap sokan voltak kinn a gyümölcsösben meggyet szedni, nők férfiak egyaránt. Létrákat vittek, aztán mindenki neki esett a szedésnek.

Lassan teltek a kosarak, lassan fogyott a fákról a meggy, mert olyan istenigazából meg voltak pakolva gyümölccsel, hogy hiába is telt meg a kosár, úgy tűnt, nemcsak, hogy nem fogyott a fáról, hanem mintha még szaporodott volna. Aztán ahogy teltek a kosarak, a férfiak hordták be a szuterénbe, s akkor az asszonyok nagy része délután már benn maradt, hogy hozzákezdjenek a meggy befőzéséhez.

Pamela és Marie is bennmaradtak. Kaptak nagy kötényeket, s ott lenn a szuterénben, a hűvösben volt egy hosszú asztal, azon a kis magozógépek, és elkezdték a már megmosott meggy kimagozását. Nahát, azt a vérfürdőt! Ahogy elkezdett a meggy fröcskölni, összecsapta az arcukat, kötényüket, a kezükről nem is beszélve, mintha csupa véresek lettek volna. Nevettek is egymáson, mert persze tükör ott nem volt, magukat nem láthatták. Vígan ment a munka. Főzték a szörpöt, befőttet, fagyasztóba is raktak magozott meggyet szószoknak, kalácsba, süteménybe, milyen jó lesz a télen, mondogatták.

Pamela olyankor gondba esett. Mennyit dolgozik ő most itt azzal, amit majd a télen fogyasztanak. Hol lesz ő már akkor? No, ezen aztán komolyan is elgondolkodott, s fogalma sem volt róla. El sem tudta képzelni mi lesz ezután. Már egészen otthon érezte magát itt a tanyán, úgy érezte, hogy ide tartozik. A hangverseny óta még inkább úgy érzi. Ez valahogy megmagyarázhatatlan, hiszen még maga sem igazán érti. Csak azt tudja, hogy egyre jobban érzi itt magát. Marie, éppen a napokban mondta, neki hamarosan lejár az egy év. Tovább nem maradhat, csak úgy maradhatna, ha kapna itt állást. Itt szeretne maradni, ez az egyetlen vágya, úgyhogy majd puhatolózik, hogy milyen munkára tudnák felvenni őt.

Marienak ma jön az anyukája. Minden hónapban eljön meglátogatni a lányát. Így hát ő magára maradt. Nem is kereste más társaságát. Kérte, hogy osszák be a konyhára, majd ott segédkezik, de Mis Mogorva csak reggelre osztotta be. Úgyhogy a reggeli mosogatás után szabad egész nap.

Egy könyvvel a kezében, lement a kertbe. Csak sétálgatott, aztán mint annyiszor, most is a Tündérligetben kötött ki. Sétálgatott a platánok árnyékában, élvezte a lombok susogását, vagy inkább suttogását? Mintha mesélnének valamit, amit neki értenie kellene, és mégsem érti... Újra hallotta a zenét, ahogyan a Beethoven-szonáta mélyen a lelkébe ivódott. Még sohasem hallotta olyan csodálatosan szépnek, mint akkor itt a csillagos ég alatt... olykor hallani vélte azt a

bársonyos baritont, de azonnal társult hozzá a gúnyos mosoly, s elűzte magától, nem akart bosszankodni miatta. „Jó éjt, lányok!” – visszhangzott benne, s egyszer azon kapta magát, hogy mosolyog.

Mi lesz, ha Marie nem lesz? Nagyon fog hiányozni, bár az az igazság, hogy lejár neki is a három hónap, csak három hetet kell kibírnia Marie nélkül. Azt sem lesz könnyű, annyira a szívéhez nőtt ez a lány, az ő segítségével nem bírta volna, vagy megszökött volna még az elején... Hm, most már csak mosolyog azon, hogy a földhöz vágta a felmosót... azon, hogy fel volt háborodva, amiért dolgoznia kell. Munkaterápia! Másként nem is menne, nem ment volna, dolgozni a természetben, jó társaságban, szeretetben... ez mindennel felér.

Marie, leginkább a gyógynövényekkel szeretne dolgozni. Vannak itt hozzáértő szakemberek, akik, miután begyűjtik az egyes növénykéket, szárítják, azután aprítják. Vannak kis aprítógépek... egyszer őt is beosztották oda. Össze kellett gyűjteni a szárító polcokról a növényeket, belerakni az aprító gépbe, s amikor megtelt az edény, akkor csak egy cetlit tűzött bele: cickafark, csalán, citromfű, zsálya... de van még rengeteg fajta gyógynövény, ő egyelőre ezekkel találkozott. Azután azok a szakértők ott kimérik miből mennyi, milyen célra, mire jó, s aztán azt műanyag dobozokba jól lezárva tárolják. Mindennap főznek itt belőle. Ebéd után van kétfajta tea, salaktalanító, és frissítő tea. Ez utóbbi fogy most a leginkább nagy mennyiségben. Kezdetben undorodott tőle, de mostanra már nagyon megkedvelte,

s tényleg jobb akármilyen üdítő italnál. Már hidegen kapják, van kámfor és ánizs ízű. Mindkettőt imádja.

Marie valójában ápolónő. A kórházban biztosan kapna helyet, ilyen embert úgysem engednek ki a kezük közül, hiszen olyan gondosan össze vannak válogatva a dolgozók. Még Mis Mogorva is. Mióta jobban megismerte, tudja, hogy milyen jótét lélek. Ő viszi ezt az egész tanyát a vállán. Ő az, aki rendet tart, beoszt, s gondoskodik róla, hogy mindenkinek jusson egyaránt a kellemes és a kellemetlenebb munkákból is. Már szólt is neki, hogy holnaptól egy órával korábban kell kelnie, mert meggy tehenet fejni. Ez nagyon mulatságos, nem mondja kicsit izgul, de többen is lesznek, meg meggy velük mindig egy munkavezető, az majd megtanítja. Kedvesek, türelmesek...

Ha eszébe jut, hogy fel volt háborodva, amikor először hallotta, tehenet fejni is meg kell tanulni... Most már csak mosolyog rajta, nem lehet olyan borzasztó, hiszen már annyi mindent megtanult. Most jut eszébe, hát ezért nem osztotta be Mis Mogorva ma egész napra a konyhára, mert holnap korábban kell kelnie. Milyen figyelmes, majd megköszöni, ha összefutnak. Egy alkalommal már elmondta neki, hogyan nevezte el őt... csak nevetett rajta, még tetszett is neki, s azt mondta azt sem bánja, ha továbbra is így szólítja... Hát így rajta maradt, sőt, már mások is átveszik tőle, még Marie is... pedig ő igazán nagyot nevetett rajta, amikor először hallotta, ő hogyan nevezte el Adélaidet.

Na, most már ráunt a kószálásra, keres egy padot az árnyékban és olvas.

Ebédidőig olvasott, aztán úgy döntött felmegy a szobájába, s ott olvas tovább, ha elálmosodna, akkor szundít egyet délután.

Úgy aludt el könyvvel a kezében. Estefelé ébredt fel, amikor Marie benyitott. Kicsit lehangolt volt, még sosem látta ilyennek a lányt.

– Megmondtam anyának, hogy itt szeretnék maradni
– mondta halkan.

– És? – nógatta Pamela.

– Nem örült neki, azt mondta, hogy apa balhézni fog.

– De hiszen azt mondtad, hogy kitagadott.

– Az igaz, viszont eddigi itt tartózkodásomat mégiscsak ő fizette. Azt szeretné, ha visszamennék Párizsba és orvosi egyetemre járnék... akkor megbocsátana, visszafogadna... – a végét már sírva mondta, Pamela vállára borult, s ott zokogott egy ideig. Pamela próbálta vigasztalni, de nem igazán értett hozzá, hogyan kell valakit megvigasztalni. Csak simogatta a haját, s már-már együtt sírt vele.

– Nem akarok hazamenni, itt akarok maradni... – zokogta Marie.

– Én is szeretném, ha maradnál. Tudod, éppen azon gondolkodtam, hogy én is meghosszabbítom az itt tartózkodásom még három hónappal.

– De hiszen ez nagyszerű! – ölelte át Marie.

– Igen, az... – mondta maga is csodálkozva. Hiszen csak vigasztalni akarta Mariet, mégis most úgy érezte, ezt kell tennie.

Pamelának másnap reggel egy órával korábban csörgött az óra. Háromnegyed hatkor gyülekeztek a földszinten, s már indultak is. Négyen mentek az istállókhoz, köztük volt Emma is. No, lesz nyafogás, gondolta Pamela. Keresztül kellett menniük a kerten, s ott azon túl a domboldalon voltak az istállók, ólak. Amikor odaértek, akkor látta, hogy itt egy igen mély völgy következik, s lenn a völgyben egy falucska körvonalai bontakoztak ki. A domboldalon, az istállók folytatásában viszont erdő volt, hosszan, egészen ameddig a tanya birtoka húzódott.

Festői volt a látvány így kora reggel, amikor még a napsugarak is olyan álmosan remegtek a völgy felett. Ezért a látványért érdemes volt korán kelni, gondolta. Marie miért nem mutatta meg neki? Különben ki tudhatja, itt mindennek megvan a maga miértje, sorrendje, hát most került erre sor, ahogyan arra is most került sor, hogy megtanuljon tehenet fejni.

Már látta is a marhaistállót. Kinn voltak a szabadban, mondta is Polett, a munkavezető, hogy ez a nyári istálló, csak tető van felettük, előttük jászol, s csak arra az időre kötik meg őket, amíg megfejik a teheneket, azután szabadon vannak az akolban. Most már be voltak kötve, reggeliztek éppen, s amíg esznek, addig meg kell őket fejniük. Nem kell félni, biztatta Polett Pamelát, nagyon jámbor jószágok, csak előbb ismerkedj meg vele, kicsit simogasd meg, beszélj hozzá, hogy megismerje a hangod, nem lesz semmi baj ne félj, biztatta. A többiek már tudták a dolgot, ők már beletanultak, Polett

Pamelával maradt, megvárta, amíg Pamela kicsit ismerkedik a tehénnel. Félénken közeledett hozzá, csak most látott először közlőrl tehenet, s nem is gondolta, hogy ilyen természetes állat.

Kicsit megsimogatta a nyakát, csak az állat nevét hajtogatta, nem tudta, mi mást lehet egy tehénnel beszélgetni. Aztán Polett neki is adott egy vödröt. Előbb csak nézte, hogyan csinálja Polett, hallgatta figyelmesen amit mond, aztán megpróbálta maga is, de bizony egy csöpp tejet sem tudott kicsikarni belőle.

Polett újra mutatta, magyarázta, csak kicsit húzza, s erősen szorítsa meg, jönni fog a tej... Pamela újra próbálkozott. Tényleg jámbor jószág, hagyta, hogy ő összevissza ráncigálja, de csak nem adott egy csepp tejet sem. Már izzadni kezdett...

– Csináljuk együtt! – javasolta Polett. Fogta a kezét, s magyarázta a ritmust, s érezte a kezén, hogyan húzni, mikor kell nyomni... Megindult a tej, Polett elengedte a kezét, Pamela igyekezett tartani a ritmust, s ment... majdnem felsikoltott örömében. Nem tudott betelni vele, hogy ő tehenet fej. Polett látta, minden rendben, ő is fogta a maga vödrét, s ment fejni a másik tehenet. Pamela örült, vaó, micsoda sikerélmény!

Akkor mintha valami árnyék vetült volna rá. Oda nézett. Bár ne tette volna. Ott állt a borostás képű vasvillára támaszkodva, s őt nézte, azzal a gúnyos mosolyával. No, máris elvesztette a ritmust, kizökkentette ez az idióta, s most nem jön a tej... Zavarba is jött, most mi a csudát bámul ez itt. Hiába volt minden, bárhog

próbálkozott újra tejet kicsikarni a tehén tőgyéből, nem jött egy csepp sem.

– Segíthetek? – hallotta a már ismerős baritont. Nem, csak azért sem! Ez az idióta azt hiszi, ő jobban tudja, s egyáltalán, az égből pottyant, mi a fenét keres ez itt?

– Nem, köszönöm – mondta bosszús hangon.

– Szívesen segítek, látom még nem megy – mondta kedvesen, de Pamelánál elszakadt a cérna.

– Hát csináld, ha jobban tudod! – felugrott a kisszékről, odavágta a vödröt a földhöz, ami persze azonnal felborult, s az eddig kifejt tej kiömlött belőle.

Döbbent csend fogadta, maga is megijedt attól, amit tett, s futásnak eredt vissza a tanya felé. Meg sem állt a Tündérligetig, ott aztán leült egy fa tövébe s ott sírdogált hosszan. Úgy érezte, hogy semmi hasznát nem veszik, hogy ő olyan semmire sem való, és végtelen szomorúság járta át a lelkét. Aztán arra gondolt, hogy összecsomagol és hazamegy. Nincsen őneki itt mit keresnie. Semmihez sem ért, és mindig megbánt valakit, hiába is próbálna ő olyan lenni, mint Marie... neki az nem megy, sohasem lesz olyan ember, mint azok, akik itt olyan szeretettel viseltetnek iránta. Pedig meg sem érdemli. Minek rontsa itt tovább a levegőt? Elindult...

Éppen akkor érkeztek vissza a társai az istállóból. Mit csináltak ilyen sokáig, nem fejhették eddig a teheneket, mert már hét előtt hallotta, hogy meghozta a tejet a fiú, aki kis utánfutóval, biciklivel szokta felhozni a tejet, hogy abból készítsék a reggelihez a kávé, kakaót. Polett csak odaszólt neki: – Beszédem van veled, de majd később... –

s már futott is valahová. Emma csapott le rá. Azt hitte, leordítja majd a fejét, csak hogy megmutassa, valamit jobban tud nála. Kellemesen meglepődött. Azt mondta, másnap Polett nem tud velük menni, de majd ő segít Pamelának, csak tartson velük nyugodtan.

– Te már belejöttél? – kérdezte, csak azért, hogy mondjon valamit.

– Ajjaj, már közel egy éve itt vagyok. Kezdetben bennem is nagy volt a felháborodás, hogy tehenet kell fejnem, nekem, a főbíró-feleségnek... Most már úgy vagyok vele, legalább nem gondolok rá, ki vagyok, illetve, voltam... – Pamela tanácstalanul állt, azt sem tudta szólni-e, mit szólni? Így hát bölcsen hallgatott.

– Tudod – eredt meg a nyelve Emmának – nem olyan nagy dicsőség felszarvazott főbíró-feleségnek lenni. Fűvel-fával csalt az uram, nekem meg hallgatnom kellett, nem volt szabad bemocskolni a kegyelmes úr tekintélyét. Nem könnyű ám ilyen megaláztatások közepette élni... Inni kezdtem... á, nem untatlak, már közel egy éve itt vagyok – mondta lemondóan.

– És mi lesz, ha hazamész? – kérdezte Pamela bátorítalanul.

– Nem megyek haza, nincs már hová hazamennem...

– Hogyhogy nincs?

– Kiderült minden gazembersége az uramnak. Lemondatták. Én már előbb rászántam magam, hogy otthagynom. Minden megtakarított pénzt kivettem a bankból. Kifizettem egy évre a terápiámat, a többit meg átutaltam a saját bankszámlámra. Hát, majd új életet kezdek!

Pamela nagyon megsajnálta Emmát. Micsoda sors lapul itt minden egyes ember mögött. Sorsok, tragédiák, persze senki sem jókedvében jött ide. Nem tudta hány éves lehet Emma, de már biztosan negyven felett van. Nem lesz könnyű új életet kezdenie... aztán hirtelen eszébe jutott, s megkérdezte:

– Esetleg, tudok segíteni valamiben?

– Aranyos vagy Pamela, igazán!... Boldogulok, valahogy majdcsak boldogulok. Tudod, ő már nincs, illetve, börtönben van, mert kiderült valami nagy disznóság róla, hat évet kapott. Így könnyebb lesz új életet kezdeni, a magam ura leszek. No, gyere, menjünk reggelizni!

Így hát Emmával reggelizett, s közben azt is elfelejtette, hová indult az imént. Megígérte, hogy reggel velük tart, ő is megy megfejni a teheneket, s nem foglalkozik azzal a fajankóval. Nem érnek a férfiak egy fabatkát sem!

Reggeli után tétovázott, hogy mit tegyen. Persze, Polett akar vele beszélni, ő viszont, most nem tudja, mi lenne a dolga, mivelhogy otthagyta a csapatát. Hogy miért is nem kérdezte meg Emmát... tényleg, hová tűnt Emma, vajon ő miért nem mondta, mit kell csinálniuk? Na, mindegy, az a hülye alak milyen gondokat okozott neki... Majd csak előkerül Polett, addig itt sétálgat...

Egyszer csak Mariet látta közeledni. Ragyogott a boldogságtól.

– Képzeld, most jövök Mis Mogorvától. Kapok állást! Olyan boldog vagyok!

– Mégis hol, mit, beszélj... - sürgette Pamela.

– Az a srác, Nicolas tudod a gyógynövény patikából, nos, ő házasodik őszre, s Párizsba költözik, az ő helyére vesznek fel. Ketten leszünk Isabellel. Persze, kell még tanulnom, s vizsgáznom is... de, nem csodálatos? –

Bizony csodálatos! Őszinte szívvel örült Marie örömének.

– Neked, hogy ment a tehénfejés? – azonnal észrevette, hogy történt valami, mert Pamela arca elkomorult.

– Történt valami? – Most Pamelán volt a sor, hogy kiöntse a szívét Marienak. Elmesélte a reggel történetek, tövéről-hegyére. Nagy kudarcként élte meg, csak most tört fel belőle igazán, s azzal zárta, hogy ha még egyszer belebotlik abba az alakba, bizony nem marad tovább. Erre viszont Marie szomorodott el.

– Ezt nem teheted, hiszen már úgy örültem, hogy maradsz még. Mégis mit vétett Tom?

– Zavar! Zavar az, hogy olyan gúnyosan mosolyog. Mi baja van velem, mért gúnyolódik – segíthetek? – s rá volt vésve az a gúnyos mosoly. Akkor is, amikor oda ült a hangversenyen mellém, már akkor is olyan bosszantó volt...

– Ne csináld Pamela, én örülök, hogy végre mosolyogni látom! – aztán elmesélte, hogy milyen tragédia sorozat érte Tomot.

Először meghalt a kislánya néhány hetes korában, aztán újra babát vártak, talán a nyolcadik hónapban volt a felesége, amikor beléjük rohant valami részeg idióta,

átvágott a bal oldalra, az ütközést követően kinyílott az ajtó, a felesége valószínűleg elfelejtette bekötni magát, kirepült a kocsiból, szörnyethalt... Ezt a veszteséget már nem tudta feldolgozni, inni kezdett. Újságíró volt, de egy idő után elbocsátották. Akkor kicsit összeszedte magát, eladta a házukat, mindenüket, azt befizette ide terápiára. Két, három hónap múlva jár le az egy éve, Marie nem tudta pontosan. Nem ilyen volt ám, talán néhány hónapja észlelhető nála a gyógyulás jele. A legkeményebb munkákat vállalta mindig. Már hajnalban ott van mindennap az állatok között, azok gyógyították meg a lelkét, meg a természet talán. Kinn a földön is dolgozik, húzza az igát, csak hogy felejtse.

– Örülök, hogy most már mosolyogni látom, ne haragudj rá, kérlek, nem gúnyos mosoly az, ő ilyen ha mosolyog, és jó, hogy mosolyog, így is aggódom érte, mi lesz vele, ha lejár az egy év? Mi lesz vele, ha elmegy innen, hogyan kezd új életet? Nagyon tartok tőle, hogy visszaesik.

Pamela este, amikor már ágyban volt, végiggondolta újra ezeket az emberi sorsokat, tragédiákat, s nagyon utálta magát. Hogy gyűlölte Emmát is mindig a nyafogása miatt, mennyire utálta Tomot... Mert ő csak a külsőségeket látja, azt, hogy kövér, no meg, a gúnyos mosolyt!... Soha nem gondolt bele, hogy ezek az emberek min mentek keresztül, milyen tragédiák űzték őket ide, mert ő már csak ilyen önző féreg, aki nem törődik a másik ember lelkivilágával... Miért nem olyan ő, mint Marie, meg

a többiek, miért nem olyan megértő az emberekkel, miért ilyen utálatos? Talán meg sem érdemli, hogy vele így törődjenek. Végigsírta az éjszakát.

Hajnali négykor kelt. Nem bírta már ágyban maradni. Felöltözött, rendet rakott a lakásban. A tükörből dagadtra kisírt szemek néztek vissza rá. Jó sokáig mosta az arcát hideg vízzel. Az jólesett.

Aztán előkotorta a púdert, amit nem is használt amióta itt van. Most egy kicsit eltakarta a sötét karikákat a szeme alatt. Leroskadt az ágyra, gondolkodott.

Meg akar változni. Segíteni szeretne másokon, akik szerencsétlenebbek nála. Igen, ezt fogja tenni. Jobban megfigyeli Mariet, Isabelt, és a többieket, akik olyan önzetlenül segítenek itt mindenkit. Ha meg akar változni, meg fog változni. Ha segíteni akar, akkor azt is meg fogja tudni tanulni, s meg is fogja tenni. Ma, amint teheti, felkeresi Mis Mogorvát, s elmondja neki, hogy itt szeretne maradni még három hónapot. A pénzt is át fogja utalni, nehogy meggondolja magát. Bármilyen történet is vele, ki fog tartani.

Sőt, remek ötlete támadt. Átutal a tanyának egy millió dollárt. Csak úgy, adományként. Mi az neki? Itt viszont szükség van a pénzre, jó helyre kerül, csak jó célt fog szolgálni. Hogy ez előbb nem jutott eszébe, dorgálta magát. Remek ötlet! Most már jobb kedve lett. Tele volt a szíve örömmel, úgy érezte elindult a javulás útján. Persze, sokat kell még tennie, máris indulhat munkára, csak tanulni... tanulni... mindent megtanulni, segíteni

másokon, ezáltal jobb emberré válni. Végső ideje volt, hogy észhez térjen, nyugtázta magában.

Ezen a reggelen csak hárman indultak keresztül a kerten, s haladtak szótlanul az istállók felé. Pamela még mindig mélyen a gondolataiba merülve, Emma panaszkodott, hogy fáj mindene, izomláza van a tegnapi kapálástól, meg a tűző nap is jól elbánt vele, megfájdult a feje, alig aludt valamit az éjszaka.

Harmadik társuk, nagyokat ásított, ezzel jelezve, hogy bizony ő sem aludta ki magát. Amikor oda értek a marhaistállóhoz, Pamelának mindjárt feltűnt Tom, ahogy éppen az almot igazgatja a tehenek alatt. Jó reggelt kívánt, aztán a vállára vette a vasvillát, éppen végzett, mondta, megy, nem akar zavarni. Pamela le sem vette róla a szemét, s egy pillanatra Tom is ráemelte a tekintetét. Fürkészve kereste a már megszokott mosolyt a férfi arcán, de az komor volt, zárkózott, s már indult is.

Miattam, mert megbántottam, ébredt fel Pamelában a lelkiismeret. Utánaszólt.

– Tom! Bocsáss meg a tegnapiért!

– Nem történt semmi – szólt halkán, s ment tovább. Pamela tétován bámult utána. Emma a kezébe nyomta a vödröt, s munkára invitálta, hiszen most hármuknak kell megfejni a hat tehenet.

Pamelának szüksége volt Emma segítségére, mert ezúttal sem jött a tej. Türelmesen tanította Emma, pedig ő volt az, aki három tehenet fejt meg aznap, mert Pamelának csak azt az egyet sikerült, de az is nagy sikerélmény volt. A vödörből az utánfutón lévő hordóba

öntötték a tejet, s a tejes srác máris indult vele a tanya felé. Ők elmosták s elrakták a vödröket. Azután mentek a baromfiudvarba, s megetették a tyúkokat, kacsákat, pulykákat. Emma a kiskacsákhoz gügyögött, szeretgette őket, Pamela meg felfigyelt arra, hogy a baromfiudvar mögött lovak vannak a karámban.

– Jé, itt lovak is vannak? – kérdezte, de mivel nem igen törődött vele senki, egyenesen odament.

Ott találta Tomot. Éppen valami szénafélével töltötte meg a jászlakat. Négy lovat számolt meg, és egy kis csikó futkározott körbe-körbe. Pamela bement a karámba, s egyenesen Tom felé tartott.

– Nahát, itt lovak is vannak? – szólt vidáman. Tom arca meglepetést, s ijedtséget tükrözött. Megfogta a karját.

– Menjünk innen – mondta csendes szomorúsággal, s kivezette Pamelát a karámból.

– Nem ismernek, nehogy valami bajod essék – tette hozzá, amikor már kívül voltak. Pamela a karám korlátjára könyökölt, úgy mondta.

– Nagyon szeretem a lovakat, lovagolni is tudok... Miért vannak itt lovak?

– Azért, hogy lovagolj rajtuk – mondta megenyhülve Tom, s ő is odakönyökölt Pamela mellé a korlátra.

– Tényleg tudsz lovagolni? – Pamela vágyakozva nézte a lovakat, s csak bólogatott válaszként.

Bizony, egy film kedvéért tanult meg lovagolni, s úgy megszerette, hogy aztán rendszeresen járt évekig... Most már néhány éve egyáltalán nem lovagolt, egészen belefeledkezett a gondolataiba. Milyen jó lenne lovagolni újra... de nem szólt. Hallgattak.

Végül Tom törte meg a csendet.

– Beszélj Adélaidel, s ha ő megengedi én szívesen elkísérlek. Ott az erdőben szoktunk lovagolni.

– Tényleg lovagolhatok? Komolyan mondd?

– Hát persze, csak kérj engedélyt, szabadidődben lovagolhatsz, de nem mehetsz ki kíséret nélkül, azt tudnod kell. Valaki közlünk majd mindig elkísér – közben oda jött hozzájuk a kiscsikó. Felnézett rájuk, majd gondozója kezét fürkészte. Tom a zsebében kotorászott, elővett egy szem kockacukrot s a tenyerén nyújtotta a csikó felé. Az boldogan vette ki a kezéből, s elégedetten szopogatta. Pamela megsimogatta a pofiját, nyakát.

– Jaj, de aranyos! – nézte elragadtatva, majd Tomra nézett s találkozott a tekintetük. Ott volt a mosoly a szája szegletén, s vidám éjfekete szempár nézett vissza rá. Pamela boldog volt, megnyugodott a lelke. Igaza lehet Marienak, az állatok gyógyítják a lelkét, s hála Istennek nem szakadt meg ez a folyamat, majd a jövőben gondja lesz rá, hogy ne boruljon fel a lelki békéje, legalábbis, miatta ne.

– Pamela gyere, indulnunk kell! Tom, meghozták a reggelidet! – kiáltott Emma.

Aztán azt is elmondta, hogy van ott egy ház az ügyeleteseknek. Két ember mindig itt van az állatokkal, felügyeli őket, azoknak van a ház. Van benne egy konyha, ott reggeliznek, a tejes fiú hozza le a reggelijüket, meg van egy szoba is, ahol pihenhetnek, heverészhetnek, de hát van itt munka ennyi állattal egész nap.

Pamela, amint szabadult, bekopogott Mis Mogorva irodájának ajtaján.

Előadta kéréseit, tervét, mindent egy szuszra. Ha ráér beszéljék meg, vagy mondja meg, mikor jöhet. Pamelának mindjárt feltűnt, nem lepődött meg azon, hogy maradni szeretne. Biztosan Marie kikotyogta, gondolta. Azon gyorsan túl is voltak. Természetesen maradhat, ezt ő maga is javasolta volna. Nem csak azért, mert biztosabb a gyógyulás, ha fél évet eltölt itt, hanem azért is, mert látja, hogy Pamelának kifejezetten jót tesz. Aztán mindjárt kiállította a számlát is, hogy mennyit kell befizetnie három hónapra.

– Ami az adományt illeti, tisztáznunk kell valamit. Csak abban az esetben fogadhatjuk el, ha nem számítász azért valami plusz juttatásra, vagy különleges bánásmódra...

– Nem, dehogyis, – vágott közbe Pamela – ne érts félre. Nem kell velem kivételeznetek, eszembe sem jut. Azért maradok, mert jól érzem magam, és dolgozni akarok... és... és meg szeretnék változni. Azt is tudom, hogy itt jó helye lesz a pénznek, csakis jó célra fordítjátok, azért is kínáltam fel, de nem csak pénzzel, a munkámmal is szeretnék segíteni, legalábbis, szeretném megtanulni, hogyan kell segíteni másokon.

– Ennek örülök! Szerintem, máris sokat tanultál. Egyébként, akkor semmi akadály. Látod magad is, hogy igyekszünk magunkat ellátni mindennel, de természetesen az itt dolgozóknak fizetni is kell a munkájukért. Viszont, nagy segítségükre lehetünk azoknak, akik egy év után elhagyják a Tanyát, s új életet kényszerülnek kezdeni. Sokszor nekik, anyagi

támogatásra is szükségük van. Tehát, majd azt a pénzt egy ilyen alapba helyezzük. Esetleg, egy hangversennyel többet szervezünk a nyáron. Kettőt szoktunk, júliusban és augusztusban, de ha egyetértesz, akkor megpróbálok beiktatni még egyet. Az időnkbe, persze belefér, leszervezni a művészeket már kicsit keményebb dió. Ha sikerül összehozni, akkor idén nyáron három hangversenyünk lesz.

Pamela ujjongott örömeiben, s remélte, hogy mások is örülni fognak.

– Ó, igen! – mondta Mis Mogorva, a többség nagyon szereti.

A lovaglásban is megegyeztek. Szól Tomnak, hogy Pamela mehet lovagolni kísérettel, s ő majd gondoskodik róla, csak szólnia kell előre, mikor van szabadideje, mikor menne lovagolni, és semmi akadály.

Pamela is indult intézkedni, hogy a pénz minél előbb át legyen utalva. Legalább húsz centivel, a föld felett lebegett.

Békés nyugalomban teltek a tanyán a napok. Pamela keményen dolgozott, s egyre jobban beletanult mindenbe. Meleg volt a nyár. Szívesen felkelt hajnalban, s inkább a déli órákban lepihent egy kicsit, vagy ment úszni a többiekkel, s aztán az árnyas fák alatt pihentek. Sokan választották ezt a lehetőséget a nagy hőségben. Okos beosztással, mindent meg lehetett oldani.

Öntözni is kellett a kertet és a konyhakertet rendszeresen, mert nagyon aszályos volt a nyár. Sokat

jártak hajnalban a konyhakertbe zöldségeket szedni. Zöldbabot, uborkát, paprikát, paradicsomot, szinte napi rendszerességgel hordták be a konyhára. Sokat is fogyasztottak belőle, ami felesleg volt, azt viszont elrakták télire. Leginkább lefagyasztották a zöldségeket, de ehettek is kedvükre bőséggel finom friss zöldséget, gyümölcsöt.

Egy alkalommal, amikor ilyen hajnali kiruccanásról tértek vissza a konyhakertből, Miss Mogorva szólt neki, hogy megérkeztek a pénzek, köszöni szépen. Aztán közölte vele, hogy most szabad egész nap többet magával, mert éjjeli munkára van szükség néhány emberre, s rá is gondolt, lesznek nők, férfiak vegyesen.

– Egész éjjel, mit fogunk dolgozni? – kérdezte elképedve Pamela.

– Jaj, nem egész éjjel, csak két-három órát, nem áruolom el, de tetszeni fog neked! Na megyek, begyűjtök még négy, öt lányt – mondta titokzatosan mosolyogva, s már indult is, aztán még visszaszólt, nem akarja elkiabálni, de úgy tűnik sikerül megkapnia egy filharmonikus zenekart egy estére augusztusban.

Pamela jó étvággal reggelizett. Szerette már a vaját, a friss túrót, tejfölt, még joghurtot is készítettek olykor. Nagyon megszerette ezeket a természetes, egészséges ételeket, s érezhetően jobban is érezte magát. Persze, azért is, mert nem iszik. Ég áldjon whisky! Már az íze sem emlékszik, és látni sem akar többé semmiféle alkoholt.

Reggeli közben azon töprengett, mihez is kezdjen az egész napjával. Milyen kár, hogy nem tudta előre, hogy egész nap szabad lesz, bejelentkezhetett volna, s mehetne lovagolni. Majd mindennap lemegy az istállókhöz egy fél órára azóta, s ismerkedik a lovakkal. Már ki is választotta, melyiken szeretne lovagolni... de most mégsem megy, nem akarja ilyen váratlan helyzet elé állítani a fiúkat. Esetleg kitakarítja a lakását, meg talán mosnivalója is van már bőven, azt is elintézi, aztán délután még pihenhet is kicsit.

Vacsora után gyülekeztek kinn a kertben. Végre enyhült a hőség, ahogy lebukott a nap. Pamela leült egy padra, olyan közeli ismerőst nem látott a társaságban, akikkel már dolgozott volna együtt. Aztán megjelent Tom. Ő is beállt a csapatba. Megörült, legalább lesz egy ismerős is. Vajon mit fognak csinálni, azt mondta Mis Mogorva, hogy tetszeni fog neki. Vajon, mi lehet az. Tom is észrevette Pamelát.

– Meg kell várnunk, amíg megjelenik a telihold, különben nem látunk semmit – mondta, miközben oda ült melléje – bocsánat, nem zavarok? Egyébként, te is akarsz jönni?

– Ha megmondod hová. Különben nem tudom akarok-e, mert nem tudom hová, egyébként be vagyok osztva – s várakozón nézett Tomra.

– Tényleg nem tudod hová megyünk? – Pamela a fejét rázta – Akkor lehet, hogy én sem árulom el, még meggondolnád magad.

– Olyan szörnyű lesz? – már egészen megrémült ettől a titokzatosságtól.

– Nem lesz szörnyű, kellemes lesz és gyönyörű. Szénát gyűjtünk, holdfénynél. Ez a legszebb munkák egyike – mondta Tom, s felnézett az égre. Pamela követte a tekintetét. Már imitt-amott látszottak halvány csillagok, de még nagyon sötét volt az égbolt, a Holdnak se híre, se hamva.

Hátradőlve a padon, sokáig nézték, ahogyan gyúlnak ki a csillagok egymás után, már egészen beborították az eget. Pamela ámulva nézte, ahogy kigyúlt egy-egy csillag, ez csoda, igazi, gyönyörűséges csoda.

– Nézd, ott a Göncölszekér! – mutatott fel Tom – látod? Pamela nem látta, hiába követte Tom ujját, de bólogatott, mintha látná, közben tovább keresgélt. Aha, megvan! A kertben édeskés illat terjengett, a sok virág illatának egyvelege. Káprázatos este volt. Közben megérkezett Patrick, a munkavezető. Ő a mezőgazdasági felelős. Azt mondta induljanak, mire kiérnek feljön a Hold is.

– Fiúk, a kapunál vannak a villák, ott vegyétek fel őket, s hozzátok! – Elindultak. Pamela és Tom együtt haladtak a kerti úton. A kertben volt világítás, így hát a kapuig simán eljutottak. Ott a férfiak felszedték a kétágú villákat, jutott mindnek három, négy, a vállukra vették, s kiléptek a kapun. Sokan voltak. Pamela éppen meg akarta számolni hányan mennek, de a kapun túl már igencsak sötét volt, alig lehetett látni. Tom megint ott termett mellette.

– Nagyon sötét van, nehéz tájékozódni, gyere, nehogy lemaradj, mert nem találod meg a lucernást.

Nevettek a sötétben. Pamelának egészen jó kedve kerekedett, azt mondta, ez most olyan, mintha lopni mennének.

– Honnan tudod, már mentél lopni? – kérdezte Tom és kacagott. Jó volt hallani a kacagását, s ebben a sötét bizonytalanságban jó érzés töltötte el, biztonságban érezte magát, hiszen itt van Tom mellette.

Mire elérték a lucernást felbukkant a Hold is, még igen gyér fénnel. Kicsit kell várniuk, amíg feljebb jön, akkor bevilágítja a teret, s munkához láthatnak. Azok, akik gyűjtöttek már szénát, adta ki a parancsot Patrick, mutassák meg az újaknak hogyan kell, és segítsenek nekik, míg bele nem jönnek.

– Nálam is lehet jelentkezni, na gyertek újoncok! – kiáltotta el magát. Tom is szétszította a villákat, egyet adott Pamelának és magának is megtartott egyet.

– Neked majd én segítek, jó!

– Rendben – mondta a villára támaszkodva Pamela, s nem tudott betelni a csillagos éggel, a tücskök ciripelésével, s az illattal, amire rá is kérdezett, hogy ugyan minek van ilyen kellemes illata.

– A szénának – szolt Tom, de majd még meglátod gyűjtés közben, ha megbolygatjuk, akkor még erősebb lesz az illata.

Egyre feljebb kúszott a Hold, mint egy nagy aranylabda, bevilágította a teret. Munkához láttak.

Tom megmutatta, s el is magyarázta hogyan kell haladni sorban a rendeken, felgombolyítani a szénát, s ha már elég nagy a gombolyag, akkor ott hagyja, s a másik feléről is ide gombolyít akkora darabot. Tom is oda rakja

a sorából és itt csinálnak egy szénaboglyát. Már össze is gombolyított egy nagy csomót, s áttette Pamela sorába, aztán ment segíteni neki, sőt, megmutatta, magyarázta, hogyan könnyebb. És valóban, ahogy megbolygatták a szénát, még jobban árasztotta magából az illatot. Ez valami fenséges. Egészen elbódította az illat, s amikor felnézett az égre, a látvány is káprázatos volt. Aztán eszébe jutott, hogy dolgozni is kell. A szeme Tomot kutatta, ott állt előtte a villára támaszkodva, s őt nézte. Annyira elbáméskodott, hogy észre sem vette. Gyorsan dolgozni kezdett.

–Tudod, hogy szép vagy? – kérdezte Tom, aztán ő is munkához látott. Még hogy szép, mit zagyvál ez itt össze. Ilyen csapzottan, kócosan, izzadtan, ugyan már. Gombolyította a szénát, nőttek, és szaporodtak egyre a szénaboglyák.

Ahogy szétnézett a mezőn, látta a dolgozó embereket, s az egyre magasodó kupacokat. Elbáméskodott, egészen el volt varázsolva. Tom hangja hozta vissza a rétre, mert ő valahol fenn lebegett. Mikor szétnézett maga körül, már minden kész volt, Tom megcsinálta helyette is. Milyen rendes, gondolta, aztán gyorsan szedte a lábát futott utána, hogy ő is kivegye a részét a munkából, ne csak báméskodjon. Dolgoztak csendben, egymás mellett, Tom mindig belesegített az ő sorába is, pedig a boglyát is ő készítette, mert Pamela nem is tudta volna.

– Mi lesz a sorsa ennek a szénának? – kérdezte halkan, mégis összerendezte a saját hangjától, ebben a néma csendben majdnem kiáltásnak hallatszott.

– Hajnalban kijövünk érte traktorral, pótkocsival, aztán a pajta padlására felrakjuk.

– Miért hajnalban? És miért éjszaka gyűjtjük? Igaz, hogy gyönyörű itt, de csak azért? – csodálkozott Pamela.

– Azért éjszaka, mert ilyenkor már száll le a harmat, attól megpuhul a széna, s nem pereg le a levele. Most összegyűjtjük, aztán hajnalban még puhább lesz, akkor elhordjuk. Így a finom, illatos széna felkerül a padlásra, nagyon szeretik ám a tehenek, meg a lovak télen, akkor nem lesz más nekik.

– Ez azt jelenti, hogy hajnalban is kell jönnünk?

– Neked nem, majd mi, férfiak elhordjuk, az már nehezebb munka. Te, akkor már az igazak álmát aluszkod.

– mondta Tom nevetve, csak úgy világított a fogsora az éjszakában.

Amikor elkészültek, megtelt a rét boglyákkal, Pamela végig nézett rajta, s gyönyörűséggel telt meg a lelke. Most már fáradtságot is érzett, de nem bánta. Tom figyelmeztette, előfordulhat, hogy másnap izomláza lesz, nem ilyen munkához van szokva, de azt sem bánta. A legszívesebben még futkározott volna itt a réten, vagy inkább végig keringőzte volna, szinte nem volt kedve hazamenni. Milyen jól lehetne itt a szénában aludni, ebben a csodálatos illatos szénában. Mélyen gondolataiba merülve baktatott Tom mellett. Mindenki csendben volt, bizonyára mindenki az élményeit raktározgatta, ahogyan ő is tette, jó mélyre, a lelke legmélyére, mert nem akarta elfelejteni ezt az éjszakát soha.

Amikor beléptek a kapun, Patrik jó éjszakát kívánt a lányoknak, a fiúkat meg invitálta le a kis házba. Ott egy kicsit megpihennek mondta, s hamarosan indulnak rakodni.

Pamela, jó munkát, Tom, viszont jó éjszakát kívánt, s búcsúzáskor a kezük véletlenül összeért egy pillanatra. Pamela úgy érezte, mintha áramütés érte volna, gyorsan elrántotta a kezét. Láttá, hogy Tom ugyanúgy reagált. Nem mert a szemébe nézni, lehajtott fővel ballagott a lányok után.

Tom ott maradt, ahol elváltak, s még hosszan nézett utána.

Pamela nagy gondba esett, azon az éjszakán. A szénagyújtás óta, nem hagyta nyugodni valami.

Ahogy belépett a lakásába aznap éjjel, azonnal a fürdőszobába ment, levetett magáról minden göncöt, s a szennyesbe dobta. Lezuhanyozott, aztán jó szárazra dörzsölte testét, s mire elkészült, már a fáradtságot is érezte.

Aztán mégis megállt a tükör előtt. Tom azt mondta... jaj hogyan is volt? Megkérdezte: – Tudod, hogy szép vagy? Most körbefordult a tükör előtt, s maga is elcsodálkozott, hogy lefogyott. De hiszen, teljesen visszanyerte egykori alakját! Hát ezért van az, hogy lötyög rajta a nadrág, ami kezdetben éppen jó volt. Le kellene cseréltetnie egy mérettel kisebbre. Különben, kit érdekel? Tom így is azt mondta, hogy szép...

Belebújt a köntösébe, kiszabadította haját a gumi fogságából. Hogy megnőtt ez is, milyen hosszú... jól átkévelte a haját, majd bement a szobába, s leült az ágya szélére. Vajon miért mondta Tom, azt, hogy szép? Miért?

Jó, tudja, hogy szép volt, fiatalon, tényleg szép volt... Talán még most is szép, főleg így, hogy lefogyott, meg kigyógyult az alkoholizmusból, meg egészségesen táplálkozik, jó levegőn van. Tudja ő jól, hogy ez mind hozzájárul... De mégis, miért mondta? S ott a búcsúzásnál, amikor a kezéhez ért... Tom ugyanúgy elrántotta, ahogyan ő is. Tom is érezhette azt az áramütést. Mit akar ez jelenteni? Csak nem szerelmes? Csak nem szerelmes Tomba?

Egész éjjel álmatlanul forgolódott. Gondolkodott erősen. Kutatott a gondolataiban, érzéseiben, a múltban. Talán nem is volt sohasem szerelmes. Daniel vagy húsz évvel idősebb volt nála, fülig szerelmes volt belé, legalábbis azt állította. Neki is imponált a világhírnévnek örvendő, jóképű karmester, de szeretni nem szerette. Igazából, nem is volt szerelmes soha. Talán a filmekben, amikben játszott. Ott magával ragadta a történet, el tudta játszani, maga is elhitte, átélte a szerelmet... Talán azért is szereti annyira nézni a régebbi filmjeit. Nem, soha nem volt szerelmes, állapította meg végérvényesen.

Tom, viszont szerette a feleségét... Nincs is még túl a veszteségen. Nem, az lehetetlen, hogy Tom szerelmes lenne belé. Kár is ezzel foglalkoznia, ezen vívódnia.

Akkor most miért forog mégis álmatlanul egész éjszakán át, mégis miért? Hosszan töprengett. Csak nem

jött álom a szemére. Miért jár az esze folyton ezen? Miért villan be oly gyakran Tom mosolya? Miért? Mit jelentsen ez?

Lehet, hogy mégis szerelmes? Miért nem bír másra gondolni? Miért jár mindig Tom a fejében? Nem, ez egyszerűen lehetetlen. Még, hogy szerelmes? Képtelenség...

Hajnalig vívódott. Akkor döntött. Kerülni fogja a jövőben Tomot. Nem jár le a lovakhoz sem. Lovagolni sem fog. Sőt, gondolni sem akar Tomra. Nem, és kész!

Ó, máris megfájdult a szíve. Édeskés fájdalom volt... Két könnycsepp indult el a szeme sarkából. Lassan álomba sírta magát.

A reggeli óracsörgés riasztotta fel. Hirtelenjében azt sem tudta hol van. Rémesen fáradtan ébredt, ahogy hirtelen fel akart kelni, érezte, hogy alig bírja a karjait mozgatni. Ja igen, az izomláz. Tom megmondta... Jaj, már megint Tom... Futott a fürdőszobába, felfrissítette magát üde hideg vízzel. Gyorsan öltözködött, s már ment is le az aulába.

Mis Mogorva kiadta mindenkinek a beosztást, mind elindultak, ki-ki a dolgára. Pamela egyedül maradt.

– Mi van veled? Nagyon elfáradtál az éjjel? – kérdezte aggódva.

– Nem, dehogyis!

– Látom rajtad, nem tudsz átvérni. Na menj, pihenj még!

– Nem! – tiltakozott Pamela – nem vagyok fáradt, kérlek adj valami munkát, tudod, nincs kivételezés! – mondta határozott hangon Pamela.

– Na jó! Fuss a lányok után, akik mennek a kertbe paradicsomot, paprikát szedni!

Sarkon fordult s futásnak eredt. Mielőtt beérte volna őket becsapódott, s bezárult a kertkapu előtte.

Most mit tegyen? Nem, nem akar gondolkodni... dolgoznia kell... Elindult visszafelé a kerten át.

Gyönyörű volt a reggel. Ragyogott a nap, a kertben vidám madársereg köszöntötte a reggelt, trillázva, fütyülve, csicseregve. Lehajolt egy rózsabokorhoz, hogy megszagolja. Bódító volt az illata. Gyönyörködött benne, s közben észrevett a rózsa szirmán egy harmatcseppet. Ó, mintha sírna, olyan, mint egy könnycsepp. Addig nézte meghatottan, míg az ő szeméből is kibuggyant egy könnycsepp. Lassan folyt végig az arcán.

– Te mit csinálsz itt? – összerezzen. Tom! Hogy kerül ide? Hirtelen felugrott, akkor már ott állt előtte, szemben vele, nézte, s újra feltette a kérdést. Pamela összezavarodott, el kellene futnia, de a lába mintha a földbe gyökerezett volna, nem engedelmeskedett. Aztán csak megszólalt:

– Nézd, mintha sírna – mondta, s mutatott a rózsára.

– Igen, tényleg olyan – mondta Tom, s nem vette le róla a szemét. Aztán a hüvelykujjával letörölte Pamela arcáról a könnyet, majd végig simította az arcát. Nézték egymást.

– Hogy kerülsz ide? – suttogta zavartan Pamela, majd gyorsan sarkon fordult, s futva indult az épület felé. Tom gyorsan beérte, elkapta a karját.

– Ne olyan hevesen, még összetöröd magad! Komolyan érdekel, hogy kerültem ide? – Pamela bólogatott.

– Megbetegedett a srác, hozom a tejet. Várj, visszamegyek érte – s tényleg ott volt a járdán a bicikli az utánfutóval, rajta a hordó tej. Hogy lehet, hogy ő észre sem vette? Annyira elmerengve nézte a rózsát, hogy nem is hallott semmi neszt. Tom felpattant a biciklire, s pillanatok alatt beérte.

– Van valaki, aki segít neked?

– Nem, nincs. Elküldtem a srácot, hogy feküdjön le. Patrick meg korábban elment aludni, nagyon elfáradt az éjjel.

– Azt akarod mondani, hogy egyedül vagy? Dolgoztál egész éjszaka, most meg még segítséged sincs?

– Ne aggódj miattam, majd napközben szundítok egy kicsit.

– Tudod mit, lemegyek segíteni neked, csak szólok Mis Mogorvának, úgyszincs munkám, lemaradtam... majd elmesélem – s már futott is, hogy megkeresse Mis Mogorvát. Bekopogott az irodájába, de üres volt. Körbe futotta az épületet, még a kórházba is benyitott, s megkérdezte egy nővértől, hogy nincs-e esetleg náluk Adélaide. De ott sem volt. Tett egy újabb kört, közben látta, hogy a bicikli még ott áll az épület előtt. Tom biztosan a reggelire vár. Bement a konyhára, hátha ott van Mis Mogorva is. Nem volt ott, de Tom tényleg a reggelire várakozott.

– A teára kell várnom. Viszek egy palackkal a srácnak, biztosan elrontotta a gyomrát, most egyelőre nem ehetsz, csak innia kell sokat. Mindjárt kész lesz!

– Jó, akkor én is megyek veled, én is elkérem a reggelim jó?

– Ne fáradj, már itt van minden a kosárban, csak a teára várok – mosolygott Tom.

Együtt mentek le az istállókhöz, aztán együtt dolgoztak, etették, itatták az állatokat. Takarították a baromfiólat, friss almot hoztak a nagy jószágok alá, majd együtt reggeliztek a kis ház konyhájában. Tom, tiszta terítőt vett elő, szépen megterítette, s éhesen együtt estek neki a finom falatoknak, miközben a srác a szomszédos szobában a heverőn szürcsölgette a teát.

Időközben, Pamela teljesen megfeledkezett hajnalban tett fogadalmáról.

Pamela, lakosztályának erkélyén ücsörgött, egy könyvvel a kezében. Erősen sötétedett, már nem látott olvasni. Gondolta felkapcsolja a villanyt, aztán mégsem tette. Letette a könyvet az asztalkára, hátradőlt a kényelmes fonott székben, s végig suhantak gondolatai ezen a csodálatos napon.

Vasárnap lévén, ezúttal mindenki szabadnapot kapott. Közös strandolás volt a program. Amúgy is iszonyú a hőség, kánikula, aszály van ezen a nyáron bőséggel. Rájuk is fért egy ilyen nap. Persze néhány önkéntes jelentkezését elfogadták a konyhán, de akadtak is, mint például Emma. Azt mondta, inkább egész nap a

konyhán dolgozik, minthogy levetkőzzön a strandon, csak röhögnének rajta. Nem tudták meggyőzni az ellenkezőjéről.

Remek nap volt, tényleg majdnem mindenki ott volt. Most tudta meg, hogy ötven körül vannak itt kezeltek, plusz még a személyzet, ők is ott voltak túlnyomó többségben. Még a kórház főorvosa is ott volt, meg a felesége, aki a kórház pszichológusa. Most derült ki számára, hogy Olivier, azaz a kölyök, aki az istállóknál dolgozik, meg általában csak úgy ismerik, hogy a tejes fiú, ő a főorvosék fia. Valami kábítószeres história, még csak gimnazista a srác, itt gyógykezelik. Nagyon zárkózott gyerek, ő is az állatokhoz menekül gyógyulni. Nem jött a strandra sem, ott maradt ügyeletesnek az állatoknál.

Remek volt. Úsztak nagyokat, aztán a Tündérligetben tanyáztak a platánok védelme alatt. Labdajátékokat is játszottak, voltak, akik sakkoztak, vagy más társasjátékkal foglalták el magukat, de voltak olyanok is akik csak beszélgettek. Rengeteg jeges tea és meggylé fogyott, nem győzték kihordani. Ebéd után a desszert jégkrém volt. Fantasztikus volt ez a nap.

Azt is most tudta meg, hogy ott túl az istállókon a domboldalon az a sorház, az is a tanya tulajdona. Ott laknak az itt dolgozók. A főorvos is családotul. Azt mesélik, hogy őt is itt kezelték valamikor, s aztán itt maradt. Nekik egész házuk van ott lenn, földszint, emelet. Viszont vannak kis lakások is egyedülállóknak. Hm, jut eszébe, Marienak még egy hete van hátra, aztán neki is oda át kell költöznie, hiszen ő már csak mint

foglalkoztatott lesz nyilvántartva. Ezen nagyon elszomorodott, hogy Marie már nem lesz itt. Jó, persze napközben itt lesz valahol, itt dolgozik majd, de valószínűleg ritkábban fognak találkozni. Meg esténként sem fognak együtt filmet nézni, vagy csak úgy trécselni, ahogy eddig tették. Nagyon fog hiányozni ez a lány, annyira megszerette.

Ma is együtt voltak egész nap. Jó, mások is voltak a társaságban, ők voltak a beszélgetős társaság. Marie, Isabelle, meg a kollégájuk Nicolas, Ott volt Tom, Patrick, velük volt Polett, Adélaide, meg Pierre, az a nagy darab férfi, akinek eddig a nevét sem tudta, ő a kert, meg a fürdő-felelős, ez az ő szakterülete. Nagyon sokat nevettek, viccelődtek. Adélaide megígérte, hogy lesz még ilyen hétvégi nap amíg tart ez a kánikula, hisz mindenki remekül érezte magát.

Azt is most tudta meg, hogy Tom a héten átköltözött a lenti sorházba. Neki is letelt az egy év.

Ő lett az istálló-felelős, így Patrick csak a mezőgazdasági felelős. Megosztottak rajta. Nagyon jó, hogy Tom kapott itt munkát, s nem kell visszatérnie a városba. Itt biztosan nem fog visszaesni.

Csak azt nem érti, Tom miért nem beszélt neki erről, hiszen olyan sokat vannak együtt. Lovagolni is voltak már néhányszor az erdőben. Egy szót sem szólt erről. Vajon, miért titkolta előtte?

Most inkább nem gondolkodik ezen... majd máskor... most aludni kell mennie, mert Marie korán ébreszti reggel. Azt mondta, hogy úgy, ahogyan az első

napokban jött reggelente kelteni őt, ugyanúgy fogja ébreszteni majd ezen az utolsó héten is. Aztán többé már úgysen teheti. Hát nem aranyos?

*

Kora reggel berobbant Marie az ajtón. Egyenesen a szekrényhez tartott, kivett egy nadrágot, pólót, s Pamela kezébe nyomta.

– Na, ezt vedd fel! – kacagtak mindketten. Aztán együtt kacagva rohantak le az aulába, mint két hebehurgya kamaszlány. Mis Mogorva csak rájuk tekintett, máris adta az utasítást.

– Ti ketten, menjetek felmosni az emeletre, aztán... már tudjátok... – ő is nevetett. Kacagva futottak vissza a lépcsőn.

– Hát nem aranyos? Még emlékszik rá, hogy mivel bízott meg bennünket akkor... Fantasztikus ez a nő! – ámuldoztak közben. Aztán Marie megtöltötte a vödört, s Pamela kezébe nyomta. Nevetve indultak a folyosó végére, nekiláttak a munkának, s közben arról beszélgettek, hogyan vágta oda Pamela a felmosót, hogy ő ugyan nem hajlandó ezt csinálni. Dolgoztak együtt, nevetgéltek.

Aztán Pamela egyszer csak hirtelen elkomorodott. Megállt kezében a felmosó, nézett maga elé, a múltba révedten egyre rémültebben. A gondolatai összevissza cikáztak a fejében, míg el nem kezdtek gyűlni szemében a könnyek...

– Mi van veled? – kérdezte ijedten Marie – Hülyülsz ugye? No, ne csináld! – akkorra Pamela könnyei eleredtek, kitört belőle a zokogás.

– Bocsáss meg – suttogta, s elrohant, olyan gyorsan, hogy Marie csak az ajtócsapódásra fordult meg. Most meg mi van vele? A vödröket a fal mellé állította, s utána ment. Pamelát ugyanúgy találta, sírva, zokogva a pamlagon, ahogyan akkor, azon az emlékezetes első napon. Leült mellé szótlanul, s ezúttal tanácstalan volt.

– Pamela emlékszel, akkor én elmeséltem neked az életem történetét... most... most te mesélj!

– Hogy én milyen szemét vagyok... – zokogta, s vigasztalhatatlan volt. Marie a haját simogatta, vigasztalni próbálta, hogy nyugodjon meg, de Pamela még hosszan zokogott.

Marie hagyta, hogy kisírja magát. Elment, majd kisvártatva visszatért egy tálcával, rajta kettejük reggelijével. Akkorra Pamela is összeszedte magát kicsit, megmosta az arcát, de még mindig nagyon el volt kenődve.

– Gyere, reggelizzünk. Azután, ha akarsz mesélni, én itt vagyok.

– Egyél csak! Most nem menne le a torkomon semmi...

Marie megkente a kenyeret vajjal, majd lekvárral, aztán megkent még egy szeletet, tányérra tette, s nyújtotta Pamelának.

– Egyél te is. Egyedül nem jó! – Pamela elvette a tányért, bámult rá hosszan, aztán letette maga mellé a pamlagra, és mesélni kezdett.

– Itt születtem Franciaországban. Apám angol volt, tanító egy kis faluban, ahol éltünk. Édesanyám francia, ő takarított ugyanabban az iskolában. Rettenetesen szégyelltem, hogy az anyám csak egy takarítónő... Úristen, milyen ostoba voltam. Amikor először jöttünk ide felmosni, s mutattad, hogyan kell, akkor Őt láttam magam előtt, s akkor az jutott eszembe, hogy én nem fogok ugyanarra a sorsra jutni, én nem leszek takarítónő, engem ne kelljen senkinek szégyellnie.

Most az előbb, megint az a kép kúszott a szemem elé... rettenetesen szégyellem magam. Szégyellem magam, hogy megbántottam, s már nem tudom jóvátenni soha – újra sírni kezdett, de folytatta.

– Nagyon undok gyerek voltam. Menekültem mindig anyám elől, hogy ne kelljen vele találkoznom az iskolában. Szégyelltem. Csúfoltak is miatta... hogy lehettem olyan buta?...

– Alig vártam, hogy középiskolába kerüljek, mert ott a faluban csak általános volt, s aztán mehettem a városba kollégiumba. Ott már nem kellett menekülnöm anyám elől, ott már nem botlottam bele és a felmosóvödörbe, ott már senki sem tudta, hogy az anyám csak egy takarítónő... Most már tudom, hogy tisztelnem kellett volna érte... én meg elmenekültem otthonról... Amikor tizennyolc éves lettem, elmentem modellnek, hamarosan Amerikában kötöttem ki... Nem törődtem a szüleimmel... Egy szörnyeteg vagyok... soha, de soha nem bocsátom meg magamnak!...

– Nyugodj meg! Egyáltalán nem vagy szörnyeteg. Ha az lennél, most nem sírnál. Mindenki hibázik, de ha

belátod a hibáidat, s megbánod, akkor... biztosan megbocsátanak a szüleid is!...

– Csakhogy én nem tudok megbocsátani magamnak... soha, soha... Istenem, milyen fájdalmat okozhattam nekik... Miért ilyen későn jött meg az eszem, mondd miért? S űk, már sehol sincsenek... El kell mennem, el kell mennem oda a sírjukhoz, s bocsánatot kérni... ha ugyan megbocsátanak... Még a nevem is megváltoztattam. Én is Marie voltam... tudod, hogy én is Marie voltam?... Nem mentem haza többé... csak a temetésükre... Hááát, hááát milyen ember vagyok én?

– Nem is láttad a szüleidet többé? – kérdezte halkan Marie.

– űk jöttek ki egyszer Amerikába. Nálam voltak egy hónapig. Nekem házvezetőnőm volt, szolgálóim... nem engedtem anyámnak, hogy takarítson... Ugye, milyen szörnyeteg vagyok?

– Nem vagy szörnyeteg. Jó ember vagy Pamela. Tudj megbocsátani magadnak... Most már jó úton jársz... Nagyon jó ember vagy!

– Gonosz vagyok, mondd csak meg nyugodtan. Egyébként, ha nem mondod is tudom, lassan megvilágosodok, de helyrehozni már nem tudom, azt, amit elrontottam. Miért nem volt nekem ennyi eszem, huszonekét éves koromban, mint neked. Én miért nem tudtam, miért nem értettem ilyesmit? Milyen boldogtalanok lehettek a szüeim miattam... Nem tudom már jóvá tenni, soha, soha... – újra keserves zokogásba tört ki. Vigasztalhatatlan volt. Marienak remek ötlete támadt.

– Tudod mit, gyere folytassuk a takarítást. Tudod, csak a munka vigasztal meg, s most tiszteleghetsz édesanyád emléke előtt a felmosóvödörrel a kezekben. Ez lesz a te bocsánatkérésed, s hidd el nekem, meg fog bocsátani!... – Pamela bólogatott, s indult. Felmosták végig a folyosót, a lépcsőket, azután a földszintet is, s Pamela állandóan édesanyjáról mesélt, hogy mennyit dolgozott érte, mennyire szerette őt, ő meg milyen hálátlan volt. Előjöttek a régi emlékek, olykor vidámak is... mesélt, csak mesélt, a szíve megtelt szeretettel. Megígérte magának és Marienak is, hogy amint teheti meglátogatja a szülőfaluját, szülei sírját. Mire a végére értek a felmosásnak, akkorra már Pamela is megbékélt sorsával.

Egész héten együtt dolgoztak Marieval. Gyógynövényt gyűjteni is voltak az erdőben, ahol lovagolni szokott. Mentek mind a gyógynövényesek, még Nicolas is ott volt, meg Isabelle, Marie, meg volt egy fiatal nő, akinek gyógynövényboltja volt a privát életében, s jól ismerte a gyógynövényeket, tehát Helga, s ő ötödikként. Ekkor már kezdett neki gyanús lenni a dolog, hogy itt vannak „besúgók”. Honnan is tudhatná Mis Mogorva, hogy kit hogyan, s hová osszon be. Biztosan Marie mesélt neki az ő lelkiállapotáról. Száz százalék, hogy Marie ötlete volt, hogy őt is vigyék magukkal. Egyébként valóban jól jön neki ez a gondoskodás, az erdő is gyönyörű, s valahogy nem tud megbékélni azzal, hogy mekkora fájdalmat okozhatott a szüleinek. Szeretne már minél előbb ellátogatni hozzájuk, a sírjukhoz, esetleg a régi házukat is meglátogatná, azt sem tudja, mi lett a sorsa.

Tehát, gyógyfüveket gyűjtöttek, amiket ő, természetesen nem ismert. Így hát mindig Marieval tartott, aki megmutatta neki, hogy milyen az ánizs, a mezei zsurló, az eukaliptusz, az erdei varjúköröm, ezerjófű, nyúlzapuka, pacsirtafű, porcsinfű és még mi minden. Ezt természetesen csak egyenként tudta megjegyezni, s csak azt szedte, aztán jöhetett a következő. Csodálkozott is, hogy hogy lehet ennyi mindennek megtanulni a nevét, arról nem beszélve, hogy tudni mi mire jó, miből mennyit kell vegyíteni a többivel, hogy pontosan legyen adagolva, nehogy a hasznos növény károsná váljon. Nagyon precízen kellett kimérni, tudni miből mennyit, de neki úgy tűnt, hogy Marie már a kisujjából rázza. Mindenre felfigyelt, mindent felismert. Egyszer szólt is neki:

– Vigyázz, itt árvacsalán van, ez nagyon csíp, ne érs hozzá puszta kézzel! – aztán kiderült, hogy az is gyógynövény, abból is kell szedniük. Előkotorták a gumikesztyűket, s egyikük kosarát csak árvacsalánnal rakták meg. Közben Marie folyton beszélt, elmondta mi mire jó, mit gyógyít önmagában, vagy esetleg több növénnel vegyítve. Azt is elmondta, hogy ha varjúkörömre lelnek, abból is szednek egy nagy kosárral, mert annak a leveléből és gyökeréből nagyon finom salátát lehet készíteni, s ráadásul nagyon egészséges. Aztán találtak is egy réten belőle rengeteget, úgyhogy összekürtölték a többieket is, hogy megszédjék magukat, s azután indulhatnak vissza. Az idő is jól elmúlt, hiszen már délután fél egy volt, s még ebédre vissza kell érniük. Sőt, még ma délután ezt mind szét kell válogatniuk,

csoportosítani, kirakni a szárítópolcokra, kivéve a varjúkőrmöt, mert abból majd holnap salátát készítenek. Azt viszont jól meglocsolják, hogy friss, zöld maradjon. Úgyhogy van munka még bőven vele, de jön majd még néhány segítség délután.

Baktattak egymás mellett az erdei úton, cseverészve, nevetgélve, amikor lódobogásra lettek figyelmesek. Egyszer csak hipp-hopp, előttük termet Tom, lóháton.

– Kell e a segítség? – kérdezte már messziről mosolyogva.

– Hát elkél, de attól tartok, hogy a lovad ezt mind felfalná – tréfálkozott Nicolas.

– Ha lenne egy kosarad, az jól jönne – jegyezte meg Isabelle.

– Kosaram nincs, viszont van egy zsákom. Az is megfelel? – kérdezte Tom.

– De még mennyire! – helyeselt Marie, s már intézkedett is – Pamela add nekem a kosarad, ti ketten meg szedjétek meg a zsákot varjúkőrmővel, aztán lóra pattantok, s ti is beértek mire mi gyalog.

Pamelának azonnal gyanús lett a dolog. Marie, a kis cselszövő. Nyilván Tom se véletlenül lovagolt erre, méghozzá zsákkal... És ő még azt is elmondta Marienak, hogy neheztel Tomra, amiért neki nem szólt arról, hogy véglegesen itt akar maradni. Nem is találkoztak azóta, hogy a strandon ez kiderült számára. Tényleg, már napok óta nem találkoztak, annyira el volt foglalva a saját fájdalommal, most meg... most meg itt állnak, s mire megszólalna, akkorra már a többiek jó messze járnak...

– Hol találtátok a varjúkörmöt? Gyere, szedjük meg a zsákot gyorsan – mondta Tom, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Pamela szótlanul indult vissza a rétre. Dúlt benne a harag, hogy képesek voltak így összeesküdni ellene, s lóvá tenni őt.

– Valami baj van, vagy elfáradtál? – kérdezte aggódva Tom.

– Ne játszd meg magad? Ugye, tiszta véletlen, hogy erre lovagoltál, s éppen most?

– Nem véletlen, szándékosan lovagoltam erre. Mi a baj ezzel?

– Semmi a világon! Miért is lenne baj, ha az ember azokban csalódik, akikben a legjobban megbízott? – mondta durcásan Pamela.

– Megmagyaráznád, úgy, hogy én is értsem – közben a rétre értek. Pamela vadul kezdte tépni a növényt, kikapta Tom kezéből a zsákot, s dolgozott szótlanul duzzogva. Tom is munkához látott, s egykettőre a zsák is megtelt. Akkor Tom bekötötte a zsák száját, s újra feltette az előbbi kérdését.

– Ti tényleg hülyének néztek. Véletlenül éppen erre lovagolsz! Tiszta véletlen, hogy még egy zsák is van nálad! Bizonyára mindent tudsz már rólam, talán azt is, amit én még nem. Mi mindent mondott el Marie? Azt is elmondta, hogy milyen gonosz vagyok? Azt is, hogy milyen hülye gyerek voltam? Azt is, hogy haragszom rád, amiért nem avattál be a terveidbe? Azt is, azt is... hogy... hogy én vagyok a világ legnagyobb marhája? – üvöltötte, és sírva fakadt.

– Nem, ez utóbbit nem mondta, erre magamtól jöttem rá az imént! – mondta Tom – s feldobta a zsákot a ló hátára – na menjünk, s mondj el nekem mindent szépen sorjában, mert most már egyáltalán semmit sem értek.

– Hogy kerültél ide, éppen most? Erre az egyre válaszolj.

– Úgy, hogy kerestem Adélaidet, hogy megbeszéljem vele a tervemet, de nem találtam. Aztán Emma mondta a konyhán, hogy te is kinn vagy az erdőn gyógynövényt gyűjteni. Mivel már napok óta nem találkoztunk, szerettem volna látni. Magamhoz vettem egy zsákot, hogy szedjek árvacsálánt a kiskacsáknak, s reménykedtem, hogy összetalálkozunk. Ennyi!

– Tényleg? Micsoda véletlen, hogy Marie rögtön tudta, hogy csak engem szeretnél látni, s milyen gyorsan kieszelte, hogy ketten maradhassunk itt az erdőben? Semmiképpen sem előregyártott terv volt. Á, dehogy!... Csakhogy, én nem vagyok olyan hülye, hogy ezt beveszem – Tom nagyot sóhajtott.

– Tudod mit, ülj fel a lóra, mert így lekésed az ebédet. Én meg majd elviszem a zsákot – levette a zsákot a ló hátáról, a vállára vette, s nyújtotta a kantárt Pamelának – majd ha lenyugszol, akkor beszélgetünk, jó?

Pamela gyorsan kapta ki Tom kezéből a kantárt, felpattant a lóra, s villámgyorsan elvágatott.

Tomra hirtelen tört rá a kétségbeesés. Nem adta oda Pamelának a kapukulcsot, itt lapul a zsebében, nem fog tudni bemenni. Különben sem lett volna szabad egyedül

engednie lovagolni. Úristen, ha valami baja esik. Eldobta a zsákot, s futni kezdett, ahogy csak bírt. Lehetetlen, hogy beérje, hisz már nem is látja. Meg kell állítania, mindenképpen meg kell állítania, csak ez zakatolt a fejében, futott, ahogy csak bírt, hatalmas izzadságcseppek folytak végig az arcán...

Pamela, amikor már jól maga mögött tudta Tomot, akkor lassított kicsit, nem akarta beérni a gyalogos csapatot. Átvágott a fák között, a másik útra.

Lassan haladt a sűrű fákat kerülgetve, a földet jó magas gaz borította. Hirtelen rátört a félelem. Egyedül a rengeteg erdőben! Különös, erre soha nem gondolt, amikor Tommal lovagoltak kinn az erdőn. Akkor biztonságban érezte magát. Miért is jött be a fák közé, itt olyan félelmetes... talán vissza kellene fordulnia. Még a nap sem szűrődik át a lombokon, annyira sűrű a lombzat, szinte félelmetesen sötét van, vajon milyen messzire lehet az út?

Badarság, az egész erdő nem nagy, ugyan, hogy tévedhetne el. Mégis, olyan félelmetesen sötét van, s ahogy halad, még sűrűbb lesz az erdő.

Hirtelen, valami nagy madár röppent fel a ló lábai előtt ríkoltozva. A ló felágaskodott, nyerített egyet, Pamela sikoltott, kis híján leesett a lóról. Aztán gyorsan megszimogatta az állatot, hogy megnyugodjon nehogy még megbokrosodjon... Talán mégis vissza kellene fordulnia?... Aztán úgy tűnt, mintha egyre világosabb lenne. Ezentúl a ló is megijedt minden apró nesztől, biztosan érzi, hogy ő fél, mert az állat megérzi, ha a

gazdája retteg, s átragad rá is. Próbált megnyugodni, ráhajolt a ló nyakára, úgy suttogetta:

– Ne félj Jack, mindjárt kiérünk ebből a sötétből - S csakugyan, már látta is, hogy világosodik, s ott az erdei út, már ide látszik. Nagyot sóhajtott, s most már ő is megnyugodott.

Nem volt szép tőle, hogy otthagyta Tomot. Egyedül gyalogoljon a zsákkal végig az erdőn. Butaság volt. Már megint csak magára gondolt, hiszen meg sem hallgatta őt, csak vádaskodott. Tényleg úgy tűnt, hogy Tom mit sem tudott az egésztől. Neki meg teljesen elszállt az agya. Nem, sohasem fog megváltozni, mindig olyan önző, makacs liba marad, amilyen gyerekkorában is volt. Most már nemcsak a szüleit bántotta meg, hanem Tomot is. Azért jött ide, hogy őt lássa, ő meg durcásan, haraggal fogadta. Milyen ember ő?

Elérte az utat. Nem hazafelé, hanem visszafelé fordult. Meg kell keresnie Tomot! Az úton már vágatathatott újra. Végig száguld az erdőn, akkor rá tud fordulni arra az útra, ahol Tomot hagyta. Sietnie kell, hogy még utolérje.

Közben Tom elérte az istállókat. Pamela sehol. Talán együtt érkezett Mariékkal, s beengedték őt is a kapun. Meg kell néznie, itt van-e a ló. Gyorsan kizárta a kaput, erősen lihegett, futott tovább a karámig. Nem volt sem a ló, sem Pamela... Felpattant egy másik lóra, csak úgy szőrén, kiáltott a kölyöknek:

– Olivier, csukd be a karámot! – s ki a kapun, ezúttal a másik erdei útra terelte lovát, s vágatott végig az erdőn, s Pamela nevét kiáltozta.

Pamela ekkor ért oda, ahol Tom eldobta a zsákot. Szólongatni kezdte a férfit, de senki sem válaszolt. Vajon hol lehet Tom? Miért hagyta itt a zsákot? Ijedten nézett körül, mi történhetett Tommal? Vannak itt vadállatok? Úristen, hol van Tom? Mi történt vele? Kiabálni kezdte a nevét, s egyre inkább eluralkodott rajta a félelem. Rettegett, és féltette Tomot... lassan kitört belőle a zokogás. A ló meg csak ballagott, szépen lassan, s most már ő sem értette, kell e futnia vagy sem, s egyáltalán mi történik ott a hátán.

Tom végig vágta az erdőn egyre kétségbeesettebben kiabálva. A kanyarban áttért a másik útra, s kezdte elveszíteni a reményt. Az izzadság csorgott a homlokáról, a szemét is csípte de nem törődött vele, csak száguldott, s kiabált rendületlenül.

Pamela felkapta a fejét, mintha Tom hangját hallaná... igen, az ő nevét kiabálja. Tehát Tom is keresi őt, de hol lehet? Mintha a háta mögül jönne a hang... megállt, jobban figyelt. Igen, már egyre jobban hallja, mintha óriási sebességgel közeledne. Megfordította a lovát, s a hang irányába újra vágatni kezdett. Hamarosan feltűnt Tom lóháton.

- Pamela!
- Tom!
- Pamela!
- Tom! – alig tudták megállítani a lovakat, már meghaladták egymást, mire megálltak. Mindketten leugrottak a ló hátáról, s futottak egymás felé kitért

karokkal. Aztán összeölelkezve zokogtak egymás vállán, amíg meg nem nyugodtak.

Mikor már kicsit magukhoz tértek, szűnt a feszültség, elindultak megkeresni az elhagyott zsákot. Amikor meglelték, Tom feldobta a nyeregbe, lova hátára, odaszólt a két lónak, hogy kövessék őket. Aztán elindultak kézen fogva. Közben megbeszélték, hogy mi is volt valójában a félreértés tárgya. Persze Tom ártatlan volt, sőt, ezek szerint Marie is, mivelhogy ők sem találkoztak vasárnap óta, tehát ez minden, valóban a véletlen műve volt.

Pamela is elpanaszolta szíve bánatát, hogy milyen gonosz gyerek volt, s hogy mennyire megbántotta a szüleit az érzéketlenségével. Azt is elmondta, hogy szeretne elutazni a szülei sírjához, úgyhogy beszélnie kell Adélaideal, hátha elengedné valamikor.

– Azt is elmondhatod, hogy miért neheztelsz rám. Ha már Marie tudja, hadd tudjam én is! – mondta Tom nevetve. Már igazából nem is neheztelt Pamela, csak éppen váratlanul érte vasárnap a hír, hogy Tom itt kíván maradni a tanyán, s leköltözött ide a faluba, neki viszont meg sem említette.

– Az meg sem fordult a fejedben, hogy meglepetésnek szántam? Hát az lett. Eszembe sem jutott, hogy valaki kifecsegheti. Én akartam megmondani. Meg akartalak hívni, amikor berendezem a lakást... Az meg sem fordult a fejemben, hogy emiatt neheztelsz rám. Bocsáss meg, hogy így alakult. – Végre mindent tisztáztak, megálltak

szemben egymással, s Tom kérőn nézett vele farkasszemet.

– Többé ne csináljunk ilyent, és ne veszekedjünk. Tisztázni kell mindent mielőtt megsértődnénk, vagy megsértenénk egymást, jó?

– Igen! – helyeselt Pamela.

– Nem akarlak elveszíteni, soha! Szeretlek!

– Akkor is, ha gonosz vagyok? Akkor is, ha önző, ostoba liba vagyok?

– Akkor is! Miattad maradtam itt, mert azóta tudom, amióta megláttalak, hogy ezért kellett idejönnöm, hogy ezért kellett átélnem a poklok poklát, hogy téged megtaláljalak. Nem akarlak elveszíteni! – Pamela megkönnyebbülten sóhajtott fel, s lehunyta a szemét.

Először az egyik szemén érezte Tom csókját, aztán a másikon, aztán az orra hegyén, majd a száján. Arra eszméltek fel, hogy egy harmadik fej furakodik hozzájuk. Jack volt, Tom lova. Nagyot kacagtak rajta, mindketten megsimogatták a ló pofiját, Pamela egy puszit is adott neki, s elindultak újra kéz a kézben, némán. Szokniuk kell még ehhez a boldogsághoz. Időnként egymásra villantották mosolyukat.

Késő estig dolgoztak a gyógynövényekkel. Még Mis Mogorva is lement a szuterénbe, hogy megnézzze, mi a nyavalyát szöszölnek olyan sokáig. Láttá, nagyon jó hangulatban folyik a munka, bele is egyezett, másnap mindenki addig alhat, ameddig akar. Pamelának és Marienak megjegyezte, hogy szombaton csak annyi lesz

a dolguk, hogy Marie lakását kitakarítsák, előkészítsék az esetleges új lakónak. Aludjanak, ameddig jólesik.

Pamela mégis hatkor ébredt, s ki is pattant az ágyból. Hamarosan Marie is besurrant, hogy megnézzze, alszik-e még. Megörült, hogy ébren találta.

– Hát akkor lássunk neki! – Pamela már indult volna, de Marie visszatartotta.

– Nem, addig nem megyek sehová, míg el nem meséled, hogy mi történt tegnap.

– A kis kíváncsi! Nem neked kellene elmesélned, hogy hogyan került oda Tom, és miért is jött az a hirtelen ötleted, hogy én maradjak Tommal varjúkörmöt szedni?

– Nem jól tettem? Azt nem tudom, hogy került oda Tom, de biztos voltam benne, hogy örülnétek, ha együtt maradtátok egy kicsit – mondta huncutul Marie – olyan szépek vagytok együtt! Aztán meg olyan jó kedved volt egész délután, végig röhögted amikor elmesélted, hogyan kerestétek egymást Tommal. Olyannyira, hogy nem is értettem, hogyan veszítettétek el egymást, s mi volt azon nevetséges.

– Hát, csak hadd fúrja az oldalad! Na, indulás takarítani – adta ki a parancsot ezúttal Pamela.

– Szívtelen dög vagy! – duzzogott Marie.

– No ugye! Hát én is ezt hajtogattam egész héten. Most végre te is elismered, hogy gonosz, szívtelen dög vagyok – ettől viszont Marie ijedt meg.

– Jaj, ne kezd újra. Csak vicceltem!

– Én is! – kuncogott Pamela, aztán leült ő is a pamlagra Marie mellé, s ott sutorogtak órákon át.

A takarítással valóban gyorsan végeztek, merthogy Marie már napokkal előbb elvégezte az ablakpucolást, függönymosást, úgyhogy, túl sok dolguk nem akadt. Az ágyneműt levitték a mosókonyhába, berakták a gépbe, azután megebédeltek, s gondolták, amíg a gép kimos, addig megnéznék egy filmet Pamelánál. Úgyis olyan esztelen hőség van odakinn, most jobb benn a hűsben. A holmiját már összecsomagolta Marie, aztán fogja a bőröndjét, s lesétál az új lakásba. Ezen aztán elszomorodtak egy kicsit. Viszont, tele volt tervekkel, hogy ha ezután fizetést kap, hogyan fogja majd berendezni az otthonát. Ott konyha is van, majd főzni is fog és vendégül látja Pamelát. Sőt, Pamela ott is alhat nála, milyen sok lehetőség, úgyhogy ne aggódjon, nem megy a világ végére. Azon viszont Marie izgult, hogy vajon mit fog szólni az édesanyja? A jövő vasárnap fogja meglátogatni, akkor már ott akarja fogadni a lakásán. Mi lesz, ha apja megtudja, hogy ő itt a tanyán tervezi leélni az életét?

Marie elment, s nagy űrt hagyott maga után Pamela szívében. Állt kinn az erkélyen, nézte, ahogyan átvág a kerten, megy az egy szál bőröndjével, szalmakalappal a fején. Nézte, ahogyan távolodik, majd eltűnik a fák mögött. Az jutott eszébe, hogy mi lesz, ha két hónap múlva neki kell búcsúznia, s elmennie innen? Nem, erre most nem akar gondolni, azt nem fogja túlélni... nem, most nem, majd máskor... majd máskor gondol rá...

Tom megígérte, hogy ma igyekezni fog korábban megetetni, ellátni az állatokat, feljön vacsorára, s együtt fognak vacsorázni. Remek. De addig még rengeteg idő van. Hirtelen rászakadt a magány.

Vacsora után Pamela és Tom a kertben sétálgattak. Enyhült már a hőség, a nap lemenőben volt.

Pamela sajnálkozott a szomjazó virágok felett, s türelemre biztatta őket, mert hamarosan jönnek a locsoló gépezettel, s tele ihatják magukat kedvükre. A madarak is vidáman röpködtek a fejük felett, még iparkodtak megpakolni a bendőjüket, mert napközben ők is inkább a fák hús lombjai között kerestek menedéket a hőség elől. Pamela éppen egy gyönyörű tarka pillangót pillantott meg, s szólt volna Tomnak is, hogy figyelje, amikor hirtelen lecövekelt a kerti úton, s szinte rémülten nézett előre.

Tom is abba az irányba fordította a fejét, de nem látott semmi különöset. Hiába szölongatta Pamelát, az csak állt, s értetlenül bámult egy pontra. Gyönyörű volt a naplemente, talán az fogta meg ennyire, nyugtázta magában Tom, miután többszöri megszólításra sem reagált. Lassan bukott le a nap, s ő nem mozdult, mintha valami boszorkány elvarázsolta volna hirtelen.

– Tom, jegyezd meg jól ezt a helyet, ahol állok!

– Mi van? Te jól vagy? – Tom megfogta a kezét, s húzta volna tovább magával, azonban Pamela nem engedte.

– Jegyezd meg valamivel ezt a helyet, ahol állok. Valami kővel egy karcolást... – Tom értetlenkedett, s nem mozdult.

– Én ezt a naplementét, erről a pontról nem először látom. Ez most nagyon világossá vált előttem. Kérlek, jelöld meg ezt a helyet... meg kell tudnom... ki kell derítenem, addig nem nyugszom.

Azután elmesélte, hogy már a kórházkertben elfogta ez az érzés, hogy ő nem először jár itt, sőt, amikor kiszállt az autóból, azonnal ismerős volt az épület, csak azt nem tudta honnan, nem mintha most tudná, de amikor az előbb megpillantotta a naplementét az épület sarkánál, akkor bizonyossá vált benne, hogy már egyszer éppen innen, erről a pontról, látta ezt a képet. S mintha magát is látná a képen gyermekként, s úgy érezte, nem Tom áll mellette, hanem apa fogja a kezét, anya kissé távolabb... még a mosolyát is látta... Lehet, hogy gyermekkorában járt itt a szüleivel? Nem lehet, arra kellene emlékeznie... nem beszélve arról, hogy ugyan mit is kerestek volna itt?...

Egészen felizgatta ez a hirtelen beugró emlékkép. Nem hagyta nyugodni.

– Holnap utánanézek. Meg kell tudnom, mióta van itt a tanya, s mi volt azelőtt? Meg kell tudnom!...

Pamelának nyugtalan éjszakája volt. Nem értette, hogyan rögzült a kép ennyire az agyában, s ha már rögzült, miért nem emlékszik semmire. Kutatott, egyre

kutatott az emlékezetében, de semmit sem talált. Legalább itt lenne Marie, akivel megoszthatná zűrzavaros gondolatait, mert sehogyan sem tudta kiverni a fejéből, s nem jött álom a szemére. El kell mennie minél előbb a falujába. Lehet, hogy ott majd több mindenre választ kap, ha felélednek az emlékek. Vajon elbírja-e az emlékek súlyát, nem roskad-e össze alatta. Jó lenne, ha Tom is mellette lehetne. Vajon elengedi Mis Mogorva mindkettejüket? Holnap, majd holnap minden kiderül. Jaj ne, holnap vasárnap! Az egyetlen nap, amikor nem szokott Mis Mogorva bemenni az irodájába, nem kellene zaklatnia, hiszen neki is jár a pihenés. Nehezen múlt az éjszakája.

Hajnalban már kinn sétált a kertben. Aztán megkereste a karcot, ahol Tom kővel belekarcolt a járdába. Oda állt, arra a helyre, ahonnan a naplementét nézte. Várta a napkeltét, reménykedett benne, hogy majd az is mesél valamit, hátha közelebb jut a megoldáshoz.

Gyönyörködött a napkeltében, egészen belefeledkezve, közben futkosott rajta a hideg. Nem is gondolta, hogy ilyen hűvös a hajnal. Ezúttal elmaradt a varázslat. Nem jöttek az emlékek, úgy tűnik, hogy csakis az alkonyhoz kötődnek az emlékei. Most hiába kutatott utánuk, viszont rendkívüli élmény volt látni a napkeltét. Megfogadta magának, hogy máskor is felkel hajnalban üdvözölni a Napot.

Még sétálgatott a kertben, sőt futott is a Tündérligetben néhány kört, mert nagyon fázott, aztán

hat óra tájban bement a konyhára, hogy segítsen a reggeli elkészítésében és tálalásában.

Délben együtt ebédeltek Marieval. Lázasan mesélte, hogyan csinosítgatja a lakását. Milyen jó, hogy ott konyha is van, igaz – mondta lebiggyesztett ajakkal – üres. Nincs semmi a világon, semmilyen alapanyag, hogy készíthetne valamit, meg kell várnia az első fizetését, hogy vásárolhasson ezt-azt a konyhára.

– Bár lehet, hogy kérek majd a konyháról valamit, legalább anyát meg tudjam vendégelni valamivel vasárnap, ha jön – mondta ábrándozva.

Olyan szánni való volt most Marie. Pamela teljesen átérezte a helyzetét. Olyan ez most neki, mint mikor elindul valaki a nagybetűs életbe, és nincs semmije, mindent magának kell előteremtenie, mindenért meg kell dolgozni, küzdeni. Nem könnyű a nulláról elindulni.

Neki sem volt könnyű annak idején. Leérettségizett, akkor dacosan, durcásan hátat fordított az otthonnak, mert a szülei nem tudták anyagilag támogatni, a továbbtanulását. Elment Párizsba, s ott kilincselte, hogy munkát találjon, amíg fel nem tűnt a szépsége valakinek, s elhívták modellnek. Aztán már gyorsan ívelt felfelé a karrierje, hamarosan az országot is elhagyta. Amerikában meg már jöttek a filmszerepek is, attól kezdve már nem szűkölködött.

Milyen különös, ha most visszagondol rá... különös, de nem hiányzik egyáltalán az otthona. Ha otthon volt egyáltalán... Csak a hideg, rideg falak. Nem szeretett senkit, s őt sem szerette senki. Margot talán. Sok éve

mellette van már, talán szerette volna, ha ő engedi. De a gőg nem engedte közel magához Margotot sem. Most, amikor telefonon beszélnek néha, olyankor panaszkodik, hogy mennyire hiányzik neki. Dolga van neki elég, csak éppen nincs kit szeretessen. Még sohasem gondolt erre. Szegény Margot. Marienak mégiscsak könnyebb, őt itt mindenki szereti, s az nagyon, nagyon sokat jelent. Egészen elméláztak mindketten. Vajon mi járhatott Marie fejében?

Ebéd után elindultak Marie lakására. Még soha nem látta a lányt ilyen tanácstalannak, lehangoltnak. Fel kell valahogy vidítania. Belé karolt, hozzá illesztette a lépkeit, s elkezdte énekelni a Marseillaisét. Marienak rögtön fülig szaladt a szája, vette a lapot, ő is nótára gyűjtött s együtt lépve, énekelve masíroztak keresztül a kerten. Egyszer csak szembe találták magukat Tommal.

– Benneteket meg mi lelt? – kérdezte, s megvillantotta hófehér fogsorát.

– Hááát, csak jókedvünk van! – mondták vidáman – és te, ebédelni?

– Lehozták, már ebédeltem, érted indultam – nézett Pamelára – vagy programotok van?

– Készültetek valahová? – kérdezte rémülten Marie.

– Neeem, dehogyis – szólt Pamela – előbb hozzád megyek lakásnézőbe, azután elmegyünk Tomhoz mindketten. Megnézzük az ő lakását is.

– Remek! – ujjongott Marie. Tom kicsit csalódottnak látszott, de Pamela rákacsintott, s érteni vélte.

– Jó, csak menjetek, három után már otthon leszek.
Oké? – Pamela hálásan nézett rá, aztán újra Marieba karolt s vidáman mentek tovább.

Tom még nézett utánuk hosszán. Pamelának ki volt bontva a haja, a sűrű sötét zuhatag a vállára omlott. Valami könnyű nyári ruha volt rajta, karcsú, gyönyörű! Olyanok így Marieval együtt, mint két kamaszlány. Elmosolyodott, majd folytatta az útját keresztül a parkon, az épület felé.

Pamela elragadtatva nézte Marie önálló kis lakását. Volt szép nagy nappali szobája, hálószoza, konyha ebédlővel, s fürdőszoba, ahol volt mosógép is. Igen, erkély is volt az udvarra, illetve nincs is udvar, csupa zöld a domboldal, gondosan nyírt pázsittal, itt-ott bokrokkal, fákkal. Ilyen volt az egész sorház előtt, nem voltak lerekesztett udvarok, hanem egybe az egész, ott lenn meg szép látkép nyílt a falura, ami akár város is lehetett, mert nem látszott, hogy mekkora. Már itt is volt sok ház lenn a völgyben, de azután kanyarodott a völgy, amit már nem lehetett látni innen fentről, hogy valójában mit takar. Meg is kérdezte Mariet, hogy volt-e már a faluban, de nemleges választ kapott. Mivel itt-tartózkodásuk ideje alatt nem hagyhatják el a tanyát, csak kivételes esetekben. Hát neki nem volt ilyen, így a falut sem ismeri, majd egyszer talán ott is szétnéz.

Aztán három óra után átsétáltak Tomhoz. Közben Marie megmutatta, hogy hol lakik Isabelle és Polett, egy házban lagnak, egyik a földszinten a másik az emeleten. Tom is az emeleten kapott lakást, a földszinten lakott

Edith és Pierr, akik őt elhozták a reptérről. Edithről tudja, hogy a kórházban dolgozik nővérként, de, hogy Pierre mit csinál, az még nem derült ki számára, meg is kérdezte Mariet.

– Ő a beszerző, meg ha valamit elintézni kell, őt küldik mindenhová, szóval olyan futárféle, de jó fej ő is nagyon!

– Közben meg is érkeztek a ház elé, ahová Tom költözött. Bizonyára az ablakból lesett, mert azonnal meg is jelent az ajtóban, s invitálta őket fel a lépcsőn. Itt is szétnéztek. Kicsit más volt, mint Marieé, de talán csak a bútorzat, egyébként ugyanaz a beosztás nappali, háló, erkély a gyönyörű zöld domboldalra. Tom máris invitálta őket az ebédlőasztalhoz, hogy kóstolják meg, amit készített nekik. Torta-palacsinta volt, szépen felszeletelve, nagyon gusztusos, egy sor piros, egy sor fekete lekvárral váltakozva. Hát még amikor megkóstolták, nem győzték dicsérni a házigazdát a finom falatokért. Erdei szederből és szamócából készített lekvárral voltak megkenve a palacsinták... hogy azok milyen zamatosak voltak! Utána friss gyümölcslevet ittak, amit szintén szederből és szamócából készített Tom.

– Fenséges! – áradozott Pamela.

– Még milyen fenséges, s ráadásul ügyes is. Mondd, hogyan csináltad? Nekem a világon semmim sincs a konyhán, gyümölcsöt csak szedtél az erdőben, de a palacsinta?... – nézett várakozón Tomra Marie.

– Nem nagy ügy, cukrot, meg lisztet vettem itt lenn a faluban.

– Honnan volt rá pénzed? – csodálkozott Marie.

– Miért, te talán nem kaptál? – értetlenkedett Tom – persze tegnap szombat volt, talán nem számítottak rá. Ne aggódj, holnap biztosan megkapod. Kapsz egy kis zsebpénzt, hogy ne legyél egészen pénz nélkül az első fizetésig.

– Tényleg? – örvendezett Marie, s máris tervezte, mit fog vásárolni, mivel fogja megvendégelni a jövő vasárnap az édesanyját.

Másnap reggel is zöldséget szedni mentek a konyhakertbe. Pamela szórakozottan ballagott a csapat mögött. Nem volt Marie, sőt, Emma sem. Ő elbúcsúzott a hétvégén az Intézettől végleg. Már a múlt héten nem nagyon dolgozott, nem is volt itt, Pierre bevitte a városba, albérletet kerestek. Bérelt egy szoba-konyhás kis lakást magának. Emma, most odaköltözik, aztán munkát fog keresni. Megígérte, hogy értesíteni fogja őket mindenről. Még meg is könnyezte, amikor elbúcsúztak egymástól, pedig mennyire utálta kezdetben... Most el volt foglalva a gondolataival, ha visszajönnek, azonnal felkeresi Mis Mogorvát. Beszélniük kell az elutazásáról.

Összefutottak egy csapat fiúval, akik dinnyét szedni jártak hajnalonként. Most is meg volt pakolva egy kis traktor pótkocsija, meg még kosarakban is hozták a dinnyét.

– Itt a dinnyeszezon vége, lányok! Leszedtük mindet – újságolták. Ilyenkor lerakják a pincébe, s ott hideg marad egész nap. Volt egész nyáron át, görögdinnye, sárga dinnye, ehettek amennyi beléjük fért. Nagyszerű itt élni – gondolta Pamela. Egyáltalán nem vágyik haza az

otthonába, el sem tudja képzelni, mi lesz vele, ha haza kell mennie, ahogyan Emmának. Neki is nagyon fáj a szíve... Mihez fog kezdeni, ha hazamegy? És Tom? Mi lesz Tommal?... Nem, nélküle biztosan nem megy haza... Pedig Tom úgy rendezte be az életét, hogy itt marad végleg... Neki is itt kellene maradnia, de milyen munkát kaphatna ő? Nem ért semmihez... Ó jaj, meghasad a szíve... Nem szabad most erre gondolnia, még elbőgi magát... most nem gondol rá, majd máskor...

Megtelt kosarakkal tértek vissza. Mindenki két nehéz kézi kosarat cipelt, pedig az uborkának még a felét sem szedték le. Leviszik a szuterénbe, ott aztán leadják mindemből azt a mennyiséget, amit aznapra kértek a konyhára, a többit meg lefagyasztják, befőzik, vagy savanyítják. Most már az uborkát folyamatosan savanyítják, mert a hűtők már jól megteltek.

Pamela kezét mosott a konyhán, azután futott fel, hogy benézzen Mis Mogorvához. Még éppen ott találta.

– Van rám egy kis idő, szeretnék megbeszélni...

– Persze, üljél csak le – vágott a szavába Adélaide – az utazásról?... tudok róla.

– Honnan? - csodálkozott rá Pamela.

– Tommal összefutottam tegnap ebéd után, tőle hallottam – jó, hogy jössz, komolyan meg kell beszélnünk valamit.

– Hallgatlak!

– Tulajdonképpen, hová is mennétek?

– Mauriba!

– Nézzük csak, az van olyan kettőszáz-ötven, vagy inkább kettőszáz-nyolcvan kilométer. Oda vissza, ez jó hosszú utazás lesz. Tudom, hogy összejöttetek Tommal, már a verebek is csiripelik – mondta nevetve – nem helyeslem, hogy együtt menjete, még hozzá ilyen hosszú útra – Pamela csodálkozva nézett rá – ne érts félre, Tomnak nem akartam mondani, előbb veled akartam megbeszélni. Tudod Tomnak volt az a balesete, amikor elveszítette a feleségét... nem lehet tudni, hogy pszichikailag hogyan fog erre reagálni, lehet, hogy előjönnek a képek... félt majd, hogy mi lesz, ha téged is elveszít... szóval, én jobbnak látom, ha nem Tommal mégy, mi a véleményed?

– Hm, igazad lehet – elgondolkodott – amikor az erdőben elvágattam a lóval, akkor is rátört az aggodalom, akkor is azt mondta, hogy nem akar elveszíteni... – motyogta Pamela maga elé – mégis, mit tanácsolsz?

– Pierrel kell menned. Tudom, nem fog örülni az ilyen hosszú útnak, de megteszi, ha megkérem.

– Szerettem volna, ha Tom is velem van... Egyáltalán nem tudom, mi vár ott rám. Szinte gyerekként elhagytam az otthont, s izgulok is kicsit. Megtudod mondani, mióta áll itt ez az Intézet? – s elmondta neki a kétségeit, hogy mit érez alkonyatkor, mintha nem először élné át ezt az élményt.

– Egészen pontosan így kapásból nem tudnám megmondani. A szüleim alapították, mindketten pszichológusok voltak, lehet, hogy közel negyven éve, utánanézhettek, én húsz éve vezetem.

– Azt is tudod, mi volt itt azelőtt, mielőtt ezt a tanyát létrehozták a szüleid?

– Hogyne, szálloda volt az épület, itt termál forrás volt, medencék sokasága, remek szép fürdőhely gyógyvízzel, rengetegen látogatták – Pamela nagy szemeket meresztett rá.

– S mégis, mi lett annak a sorsa?

– Elapadt a forrás, be kellett zárni a fürdőt, sokáig itt állt minden üresen, sorsára bízva, amikor szüleimnek támadt ez az ötlete, hogy megcsinálják ezt a tanyát. Lebontatták a medencéket, betemették, az a szabadtéri medence még abból az időkből maradt, azt az egyet meghagyták, sőt a fedett medence is onnan maradt még ránk... sokat dolgoztak rajta, meg mióta én csinálom azóta is sok minden átalakult, a mostani feltételeknek megfelelően.

Pamela döbbsen nézett maga elé. Mégis lehetséges volna, hogy járt itt még kisgyerekként?... Akkor sem érti, miért éppen csak az alkony az, ami feléleszt benne valamit...

– Akkor én mondom meg neki? – kérdezte Adélaide
– Pamela messziről visszatérve mondta.

– Nem, nekem kell elmondanom...

– Akkor szólj, mikor mennél. Egyeztetünk Pierrel, meg meglátjuk a munkák hogyan alakulnak... biztosan össze tudjuk hozni... Ja, akarsz ma éjjel menni szénát gyűjteni?

– Pamela csak némán bólintott, s indult kifelé. Adélaide is rohant utána, mert össze kell még szednie a csapatot a szénagyűjtéshez.

– Akarod, hogy Tomot is beosszam, s ott megbeszélitek... Nem jó ötlet? – újra csak bólogatott, persze, persze, jó ötlet. Mégis, hogyan mondja meg neki, amikor Tom is vele akart menni? Ez bizony kemény dió lesz.

Megreggelizett. Alig ment le néhány falat a torkán. Most mit tegyen? Ez nem jó, hogy az egész napja szabad, megőrzítik a gondjai, dolgoznia kellene, hogy elterelje a gondolatait.

Menjen le az istállókhöz, keresse meg Tomot? Kilovagolhatnának az erdőre, s ha esetleg ott mondaná el neki?... Igen, ezt kell tennie, hogyan is várhatna éjszakáig. Aztán még az is lehet, hogy a réten nem is tudna négy szemközt beszélgetni Tommal. Most kell megtennie. Lovagolnak, olyankor kikapcsolódnak, nem lesznek feszültek, talán könnyebben szót értenek...

Átvágott a kerten. Perzselt a nap, iszonyú meleg volt. Milyen jó lesz az árnyas erdőben lovagolni.

A karámban találta Tomot. A csikóval játszadozott. Pamela oda is rohant azonnal s színlelt felháborodottsággal mondta.

– Ez nem ér, teljesen kisajátítod magadnak ezt a kis jószágot. Neked ott van Jack, ő a tiéd, ez meg az enyém, majd rajta lovagolok, ha megnő – s szeretettel ölelte át a csikó nyakát.

– Annak én örülnék a legjobban! – szólt leplezetlen örömmel Tom – Nocsak, neked szabad napod van, vagy szénagyűjtésre tartogatnak?

- Ez utóbbi. Neked is szólt már Adéladide?
- Nekem Patrick mondta még hajnalban. Azt mondja, hogy holnapra zivatart jósolnak, azért kell még ma begyűjtenünk a szénát. Na, még vizet töltök a vályújukba...
- Tom, aztán kilovagolhatnánk, van hozzá kedved?
- Kedvem az csak volna, csak éppen ló nincs – nevetett rá Tom.
- Hogyan? Tényleg, hol vannak a lovak?
- Patrick kilovagolt két sráccal, csak a mama meg a fia van itt – mondta Tom, miközben megpaskolta a csikó hátát.
- Hááát, akkor el kell kezdenem már rajta lovagolni. Annyira édes! – mondta, s pusztit nyomott a csikó homlokára, ahol egy csillag alakú fehér folt volt.

Miután vizet töltöttek minden állatnak, bementek a házba, hogy ők is hűsöljenek kicsit. Tom felszeletelt egy kisebb görögdinnyét, falatoztak. Érkeztek a fiúk is hamarosan, hallatszott a lódobogás. Tomnak csak a szeme kérdezte: megyünk? Pamela teli szájjal csak bólogatni tudott.

Lám, már szavak nélkül is értik egymást. Tom indult, hogy szól nekik, két lóról ne szedjék le a nyeret, meg hagyni kell őket kicsit, had igyanak, egy csöppet pihennek, aztán indulhatnak...

Már benn voltak az erdőben, az árnyas fák alatt. Nem hajszolták a lovakat, csak lépésben mentek.

Hallgatták az erdő csendjét, olykor-olykor egy madár rikácsolt bele a meghitt csendbe. Pamelának eszébe jutott a legutóbbi kalandja, amikor megijedt a fák között, de most nincs gond, hisz itt van mellette Tom... Azaz van gond, merthogy el kellene mondania... olyan jókedvű, vidám, most vegye el a kedvét?

– Nézd, mennyi számóca! – kiáltott fel Pamela, s már szállt le a lóról, s futott számócát szedni.

– Neked sem lesz soha semmid, mindent megeszel – évődött Tom, miközben lekászálódott a lóról – lakmározzatok ti is – szólt rá a lovakra, de hát azok nem is kérték magukat, azonnal legelni kezdték a finom selymes fűvet. Pamela a tenyerére szedett számócaival kínálta Tomot, az megfogta a kezét s lakmározni kezdett belőle. Pamela egy ideig nézte, aztán az utolsó szemet maga vette el mondván: – Hogy te milyen életteret vagy, nekem nem is hagynál? – nevettek!

– Tom, te tudtad, hogy ez az Intézet valamikor hotel volt?

– Igazán? Honnan tudod?

– Beszéltem Mis Mogorvával. Ő mesélte, hogy gyógyfürdő volt itt, az a fenti medence abból az időből maradt ránk. Képzeld, a szülei alapították ezt az Intézetet, miután elapadt a forrás, s bezárt a fürdő, meg minden olyan elhagyatott lett. Lehetséges, hogy kisgyerekként jártam itt a szüleimmel? Akkor sem értem, miért nem emlékszem másra is, miért éppen az a kép ragadt meg bennem?

– Az utazást is megbeszéltétek? – ó jaj, sóhajtott fel Pamela, szívesebben beszélt volna most az emlékeiről, de ha már Tom ide kanyarította a témát, akkor vágjunk bele.

– Van egy kis gond – vette halkabbra a szavát, s ecsetelni kezdte mi a gondja Adéladienak és, hogy Pierrel kell elmennie. Tom azt mondta, hogy nem ért egyet ugyan Adéladieal, nem hinné, hogy ez esetben igaza van, de semmi gond, elmegy Pierrel, ezen ne múljon. Pamela rá is csodálkozott, hogy ilyen könnyen túl vannak a témán, s mélyen felsóhajtott. Egy gonddal kevesebb.

– És hová lesz az utazás, még nem is mondtad?

– Mauriba! Az a legnagyobb baj, hogy jó messzire van...

– Te Mauriba?... – Tom hangja elbicsaklott.

– Igen, Mauriban nőttem fel.

– Ez nem lehet igaz. Az én szülőfalum is Mauri!

– Csak hülyülsz, ugye?

– Úgy nézek ki? Ez nem vicc Pamela, s ha ez így van, akkor viszont én is akarok menni! Régen jártam már a szüleim sírjánál... Együtt kell mennünk!

– És Adélaide?

– Meg kell győznünk. Egyébként, mehetünk úgy is, hogy Pierre visz bennünket. Elintézzük!

– Jó is lenne, szeretném, ha velem lennél. Olyan kevés emlékem van a szülőfalumról, meg az iskoláról is. Csak arra emlékszem, hogy menekültem anyám elől, nehogy találkozzak vele... Milyen ostoba voltam...

– Hm, túl sok emlékem nekem sincs. Az iskolából leginkább egy kislányra emlékszem. Hetedikes voltam, amikor fülig szerelmes lettem belé, olyan gyönyörű

volt...Az egyik tanáromnak a lánya volt. Akkor azt gondoltam, hogy csak őt, csakis őt fogom feleségül venni – kacagott.

– És mi lett a kislánnyal? – kíváncsiskodott Pamela.

– Nyolcadik után városra kerültem, kollégiumba. Ő még maradt, fiatalabb volt, vagy úgyis mondhatnám kisebb – mondta széles mosollyal Tom – Nyáron amikor otthon voltam, csak loholtam utána, lestem az utcán mikor látom, vagy a templomba menet követtem titokban. Aztán eltűnt a gyönyörű Marie, soha többé nem hallottam róla – Pamela egészen döbbenten állt mellette. Nem találta a szavakat, s már a könnyek gyűltek a szemében. Végül csak annyit suttogott:

– Tom, hány éves vagy, és mennyi volt Marie?

– Miért érdekel ez most téged. Különben negyvenhat vagyok, Marie két, három évvel lehetett fiatalabb nálam. No, mi a baj? Soha többé nem találtam rá... – mondta Tom, kissé elmélázva.

– Rátaláltál Tom!... Én vagyok Marie!

– Hogyan?... Te nem Marie vagy...

– Nevet változtattam. Annyira gyűlöltem, azt, aki voltam. Apám ott tanított az iskolában, anyám ott takarított... Nekem meg nagy álmaim voltak. Marie voltam, Marie... – kicsordult a könnye.

Ezúttal Tom állt döbbenten, meghatottan. Két kezébe fogta az arcát, s csak nézte... Nem tudott betelni vele.

– Amikor először megláttalak, akkor felrémlt bennem Marie, de elhessegettem, hiszen te Pamela vagy... Uramisten, ez csoda!... Rád találtam!... Végre, rád találtam!...

Margot tétlenül ténfergett a hatalmas villában s egyfolytában Pamelára gondolt. Aggasztotta a gondolat, az ő agyszüleménye volt az, hogy Pamela elmenjen Franciaországba arra a tanyára, ahol olyan sikeresen kigyógyítják az embereket a függőségéből... Azóta alig tud róla valamit. Nézi mindig a tévét, ahol meglátta azt az átkozott reklámot, várja, egyre várja, hogy mutassanak már többet is abból a tanyából, talán láthatná Pamelát is... de semmi, csak megy folyton az a buta reklám, amit annak idején meglátott, s úgy bedőlt neki, hogy elküldte asszonyát a világ végére, hogy kigyógyuljon az iszákosságból, s azóta azt sem tudja él-e, hal-e?

Mert, nem mond semmit. Még ott a legelején, az első hetekben, gyakrabban telefonált, akkor átkozta őt, hogy minek küldte oda, arra a rémes helyre... Borzasztó volt hallani, annyira sajnálta szegénykét, annyira...

Bántotta a lelkiismeret, miért is volt olyan ostoba, hogy így elüldözte Pamelát, olyan nagyon hiányzik. Szereti őt, olyan mintha a lánya lenne. Hiszen már 20 éve mellette van... persze, olykor goromba volt vele Pamela, főleg amikor ivott... de ez így mégis szörnyű, hogy nem tud róla semmit. Egyre ritkábban telefonál, s folyton dicséri, milyen jó ott, mennyire jó dolga van... Hm, hiszi a piszi! Persze, azt mond, amit akar, mert ki látja?... Biztosan nem akarja, hogy aggódjon.

Mennyire rossz lehet neki, biztosan nem lesik a gondolatát is, mint ő itthon, nem járnak a kedvében finom falatokkal... Bosszantó, hogy egyáltalán meglátta, annak idején, azt a bugyuta reklámfilmet, s vén számár létere még el is hitte nekik, hogy ott milyen mesés, mindenki varázsszóra kigyógyul... Gyógyul ám, a rossz seb essen bele. Miért hosszabbított volna Pamela, még plusz három hónapot? Miért? Mert nyilván, nem sikerült neki leszoknia... Ó szegénykém, mennyire szenvedhet ott... S ennek ő az oka!

Nem volt nyugta otthon maradni, gondolta kiveteti magát azzal a mihaszna sofőrrel, aki azóta csak a pocakját növeszti, mert azonkívül, hogy elviszi őt bevásárolni néha, semmi dolga. Mióta Pamela elment, csak húzza a lóbőrt, lustálkodik... Vigye csak őt ki az óceánpartra, oda ahová egyszer Pamela elvitte sétálni.

Úton, útfélen csak filmsztárokba ütköztek, mindenki üdvözölte Pamelát, mindenki ismerte őt, jaj, milyen büszke is volt rá akkor. Az ő gyönyörű lánya, Pam... nem is volt ott még egy olyan szépség, mint ő, de nem ám! Csak úgy dagadt a büszkeségtől akkor...

No, oda fog most menni... Hogy minek? Hát nem mindegy, oda fog menni és kész.

Már intézkedett is, fél óra múlva kész lesz, el kell vinni őt valahová...

Ott sétált Margot az ékszerboltok között. Egy egész utcahossznyi, s mindkét oldalon csak ékszerboltok sorakoztak, megpakolva szebbnél-szebb ékszerekkel. Ezt

a fülbevalót itt vette neki Pamela, amit azóta is visel. Magának is vett valami mesés nyakéket...

Addig-addig járkált itt, míg egyszer csak valaki felismerte.

– Nem magát láttam én itt egyszer Pammal? Mintha úgy rémlene... – szólt egy kedves hölgy. Hogy kicsoda, fogalma sincs, ő ugyan nem ismeri fel ezeket.

– Láthatott kedves, láthatott! – mondta ő büszkén.

– Hol van Pam, olyan régen láttam, mi van vele, csak nem beteg?

– Jaj aranyoskám, nagyon kedves vagy, de hát ő nincs itthon, elüldöztem a világ végére... – s részletesen elmesélte, hogy bizony ő az oka, hogy Pamela most olyan vacakul érzi magát Franciaországban, s már több mint négy hónapja ott van szegényke.

– Miért nem jön haza, ha olyan rossz neki ott? – firtatta tovább, de a nevét már megint elfelejtette...

– Jaj istenkém, lehet, hogy nem is mer hazajönni. Mert én ráparancsoltam ám, hogy szokjon le arról az átkozott alkoholról. Lehet, hogy érte kellene mennem? Jaj, hogy ez előbb nem jutott eszembe. Érte megyek, még ma. Felszálllok este a gépre, s irány Párizs! Reggelre ott is leszek! – Azzal el is köszönt a hölgytől, sietett vissza a kocsihoz, hogy legyen még ideje felkészülni az útra. Lám megérte, mégiscsak megérte, kijönni ide. Otthon soha nincsenek ilyen jó ötletei...

Hazaérve, azonnal neki is látott a csomagolásnak. Azaz, először jegyet foglalt, és csodák-csodája kapott is, volt még hely a gépen. Este hétkor indul, tehát holnap

délelőtt már ott lesz. Jaj, annyira szeretné már látni Pamelát. Micsoda meglepetés lesz! Előbb is eszébe juthatott volna. Így nagyon jó lesz, ahogy kell neki előre szólni, még lebeszélné... márpedig, amit ő eldöntött, az eldöntetett!

Csomagol Pamnak is ruhát, kosztümöt, átmeneti kabátot. Hiszen már szeptember van, bármikor lehűlhet a levegő, Pam meg biztosan nem vitt magával melegebb holmit... persze, csomagol neki őszi ruhákat, cipőt... Jaj, de jó kedve lett!

Margot este hétkor felszállt a Párizsi gépre.

Pamela ez időtájt, ott sétált a Pszichotanya gyönyörű szép kertjében Tommal. Most is gyönyörködtek a naplementében, mint már annyiszor, biztatva egymást, hogy talán holnap már okosabbak lesznek. Lehet, hogy holnap minden kiderül!

Másnap, a hajnali órákban indultak Mauriba.

Pamela és Tom kényelmesen elhelyezkedett a hátsó ülésen. Pamela tele volt izgalommal, az éjjel alig tudott valamit aludni. Most kényelembe helyezte magát, Tom vállára hajtotta a fejét, aki gyengéden magához ölelte, s így megnyugodva csakhamar álomba szenderült. Pierre vezette a kocsit.

Jól haladtak, mivelhogy Pamela aludt, így még reggelizni sem álltak meg. Éppen lekanyarodtak az autóútról Mauri felé, amikor Pamela felébredt. Alig hitt a fülének, hogy végigaludta az utat, még alig tíz kilométer

van hátra, s máris Mauriban lesznek. Most már Tom is izgatottan várta, hogy szétnézhesse gyermekkorának színhelyén.

Végig gördültek a főútcán, s Pierre megállt egy parkolóban. Borzasztóan éhes volt már, meg is mondta nekik, hogy megy reggelit keresni, őket meg szélnak eresztte, menjen ki merre lát. Délután háromkor indulnak vissza, itt találják a kocsit, meg valószínűleg őt is itt találják valahol a közelben, bár az is lehet, hogy durmolni fog a kocsiban.

Ők ketten együtt indultak el. Tom javaslatára betértek egy falatozóba, s megreggeliztek, kávékat ittak. Azután virágüzletet kerestek, s egy-egy nagy csokorral indultak a temető irányába.

Pamela szótlán volt, a lelkiismeret-furdalás megkétszerezte fájdalmát. Tom viszont sokat fecsegett, szeretne volna elterelni Pamela figyelmét a tovakodó gondolatoktól. Ujjongott, ha valami ismerős épületet látott, vagy éppen csodálkozott, hogy már nem is ismer a régi kis falura, annyi az új épület, üzletek, új utcák, parkok sokasága, annyira idegennek hatottak a magában hordozott emlékek mellett.

Először Pamela szüleinek sírjához mentek. Pamela ott állt, ölelte magához a csokrot, s már nem tudta visszatartani a könnyeit, amikor olvasta édesanyja, majd édesapja nevét a sírkövön. Nem is járt itt édesanyja temetése óta. Vajon ki csináltatta ezt a szép síremléket. Nem ő, akinek a kötelessége lett volna. Ő nem törődött a szüleivel, addig sem, amíg éltek. Elhelyezte a csokrot,

majd ráomlott a sírkőre, zokogott keservesen, s kérte, hogy bocsássák meg, hogy olyan hálátlan gyerekek voltak...

Kis idő múlva Tom felemelte, megtörölgette a szemét, arcát, s magához ölelte.

– Ne sírj, most boldogok, mert itt vagy – suttogta – no, mosolyogj, biztosan örülnének, ha boldognak látnának téged.

Pamela lassan megnyugodott, abbahagyta a sírást, s hirtelen ugrottak be az emlékek, amit azonnal Tomnak is tolmácsolt. Apával sokat játszottak, nyáron sok labdajátékra megtanította, közben nagyokat nevettek, meg hemperegtek ott, az udvar pázsitján. Aztán eszébe jutott egy kis dal, amit anya énekelt, tőle tanulta, s most el is énekelte. Szinte édesanyja hangját is hallotta, mintha együtt énekelnék a régi kis gyermekdalt...

Aztán odasimult Tomhoz, az átölelte, megcsókolta, suttogva beszélt.

– Megjártuk a poklok poklát mindketten, de most már tudjuk miért. Ennek meg kellett történnie, azért, hogy egymásra találjunk. Most itt vagyunk újra Mauriban, innen indulunk el új emberként, új életet kezdeni... Marie, akarsz a feleségem lenni? – Pamela a szemébe nézett, két ragyogó, várakozó szempár nézett vissza rá. Sokáig nézték egymást, úgy suttogta Pamela:

– Igen! – Tom felkapta, s perdült egyet vele örömeiben.

– Megkérhetem a kezét a szüleidtől is? – Pamela bólintott.

– Megkérem Marie lányuk kezét. Hozzám adják feleségül?

– Apa azt mondaná: Hát, ha jól viseled magad fiam, de nagyon vigyázz ám rá!... Anya meg rögtön sírva fakadna – tolmácsolta Pamela.

– Úgy fogok rá vigyázni, mint a két szemem világára! – mondta Tom, miközben magához ölelte Pamelát.

– Tudod, most, hogy téged boldognak látnak, biztosan ők is nagyon boldogok!...

Aztán Tom szüleinek sírját is felkeresték, Tom is idézett régi szép emlékeket a gyerekkorából, majd közölte velük, hogy a fiuk nagyon boldog, s maguk is megnyugodva elhagyták a temetőt.

Visszafelé menet, előbb megnézték Tom szülőházát, az esett útba először, aztán betértek a kis templomba, ahová jártak mindketten gyermekkorukban. Beültek a padba, gyönyörködtek a freskókban, a színes ablaküvegekben, amit Tom annyira csodált kiskorában, aztán elmondtak néhány imát, s elindultak, hogy megkeressék Pamela szülőházát.

Ott Pamela unokanővére fogadta őket. A házra rá sem ismert Pamela, teljesen újjá volt építve, már semmi se úgy volt, mint valamikor. Az udvaron egy fürdőgatyás kétéves forma fiúcska játszadozott. Nem csak a házra nem ismert rá, hanem unokanővérére sem. Nagy darab asszony lett, jól meg is hízott... talán fel sem ismeri, ha az nem kiált fel.

– Marie! Úristen, Marie! Hát te, hogy kerülsz ide?

– Ó, Camille! Mennyire örülök, hogy ismerőst találok itt a régi házban – mondta őszinte örömmel Pamela. Betessékelte őket a házba. Kis idő után Tom, csakhog

magukra hagyja őket, kiment a fiúcskával játszani. Az unokám, mondta Camille, aztán megkérdezte, ki ez a jóképű lovag, a férje talán? – Még nem, de már megkérte a kezem – nevetett Pamela. Camille azt is elmondta, hogy ő viselte gondját az édesanyjának, s az neki ajándékozta a házat.

– Jaj, várj csak... – elfutott a másik szobába, szekrényajtó csikordult, majd megjelent egy kis ládikóval a kezében. Szép faragott kis ládika volt.

– Ez az enyém volt! – csillant fel Pamela szeme – Apa faragta, az ő keze munkája...

– Igen, a tiéd! Édesanyád a lelkemre kötötte, hogy ezt adjam neked... Aztán olyan gyorsan eltűntél a temetés után... Jó, hogy most eljöttél! – s a kezébe nyomta a ládikát. Pamela néhány könnycseppet morzsolt el a szeme sarkában. – Nagyon szerettek téged, sokat emlegettek, minden filmed megvolt nekik, megnézték százszor, újra és újra... Biztosan örülnek most, hogy itt vagy!

– Igen, bizonyára. – mondta Pamela egészen halkán, mintha csak magának suddogná.

Amikor az autóhoz értek, látták, hogy Pierre mélyen alszik a hátradöntött ülésen.

– Hagyjuk aludni, még csak két óra. – mondta Tom – Tudod mit, keressük meg azt a cukrászdát, ahol olyan finom fagyit készítettek, emlékszel? – Pamela bólogatott. Kézen fogva, szeleburdin trappolva indultak a cukrászda keresésére. Igaz, azt a cukrászdát már sehol sem találták,

de volt másik, s a fagyi is legalább olyan finom volt, mint az a régi, hát hiszen, ez is ott készült a szülőfalujukban.

Fagyit nyalogatva indultak visszafelé, s Tom szembe jönni látta egykori rövidnadrágos önmagát, aki mindenhová követte titkon a gyönyörű Mariet, aki annak idején nagyon boldog lett volna, ha megfoghatta volna a kislány kezét. Most Tom boldogan szorította meg Pamela kezét, s titokban, gonoszul nyelvet öltött egykori önmagára. Úgy érezte, hogy még soha nem volt ennyire boldog.

Amikor helyet foglaltak újra a hátsó ülésen, Pierre is kényelembe helyezte magát, majd hátraszólt:

– Ezt tanulmányozhatjátok útközben, hátha szükség lesz valami jó ötletre, hogy hogyan juthatunk haza – s egy magazint nyújtott hátra, ami eddig az első ülésen lapult.

Pamela a táskájában turkált, Tom vette kézbe a magazint. Döbbenet nézte. A címlapon Pamela fotója, a főcím: A VILÁGHÍRŰ DÍVA ELVONÓKÚRÁN, A PÁRIZS KÖZELI PSZICHOTANYÁN! Hannah Leight tudósítása Los Angelesből!

– Mi ez? Honnan vetted ezt Pierre? – kérdezte Pamela. Hitte, hogy valami régi magazin, honnan áshatta elő most hirtelen. Aztán gyorsan átfutott az agyán a Pszichotanya... Mégsem lehet régi, és az elvonókúra?

– Ezzel volt teleaggatva az újságosbódé, még jó, hogy nem vettétek észre. Nem akartam ünneprontó

lenni, de ahogy olvastam lesifotósoktól, meg újságíróktól hemzseg a tanya, illetve csak kapun kívül, senkit sem engednek be. Ezt olvastam ki belőle.

– Senki sem tudott róla hol vagyok, mi ez most, nem értem?

– Add szívem, elolvasom! – nyugtatta Tom.

– Mindenesetre – szólt Pierre – lefüggönyözöm a hátsó ablakokat, nehogy útközben felismerjen valaki, aztán később majd megkérdezzük Adélaidet, hogy mi a helyzet a tanya körül, elképzelhető, hogy csődület van...

Ahogy Tom szétnyitotta az újságot Pamela is közelebb hajolt, hogy ő is olvassa, aztán hirtelen felkiáltott.

– Nézd azt a kis fotót, Margot! Hogy kerül ide Margot?

– Megmondanám, csak tudnám ki az?

– Margot a házvezetőnőm!

– Aha, lassan összeáll a kép – mondta Tom – úgy tűnik, ez a kép Margotról telefonnal készült, nyilván nem is tudott róla.

– Kezdem érteni – kiáltott fel Pamela – ez a Hannah Leight a legpiszkosabb pletykalapok újságírója. Biztosan csőbe húzta Margotot. Körbehízelegte, az meg gyanútlanul mindent kifecsegett. Ezek szerint otthon is ezzel van tele a sajtó... No, olvassuk tovább!

„Alkohol problémákkal küzd a szépséges színésznő. Már egy ideje nem lehet őt látni, sőt, nem is hallottunk róla. Most megtudtuk, hogy Franciaországban, a Párizs közelében lévő Pszichotanyán van már négy hónapja elvonókúrán. Ahol, házvezetőnője szerint, rémes

állapotok uralkodnak. A szépséges Pam nagyon szenved, s örülne, ha valaki kimenekítené onnan!” – áll a cikkben.

Pamelában a tetőpontjára hágott a felháborodás.

– Honnan veszi, és hogy merészeli?

– Nyugi édes, tudod, hogy az a cél, hogy minél nagyobb botrányt kavargasson... Te ne tudnád, bizonyára nem ez az első...

– Tom, mi lenne velem, ha nem lennél. Te úgy megtudsz nyugtatni. Nem is érdekelne... de mért keverték bele a Pszichotanyát?... No, olvassuk tovább...

– Tom fél karjával átkarolta Pamelát, s most már együtt bújta az újságot. Fotó is volt a Pszichotanyáról.

„A hír kapcsán, újságírók és lesifotósok szállták meg már kora reggel a Pszichotanyát!”

Rengeteg autó állt mindenfelé, emberek tömkelege fényképezőgépekkel, kamerákkal felszerelve.

– Nézd Tom, ott annak a magas fának a tetején, ott is vannak ketten... Hogy mire képesek emberek?

– Hát igen, lesnek be az udvarra, az a győztes, aki elsőnek lencsevégre kap... Iszonyú pénzt fizetnének egy ilyen fotóért ezek a szennylapok. Veszi a nép, mint a cukrot... Látod, ezért választottam én inkább a marhákat... Hát nem mennék vissza újságírónak többé, nem én!

– Ahogyan én sem színésznőnek! – mondta elszántan Pamela – Bárcsak maradhatnék én is a tanyán – sóhajtott, mélyen a gondolataiba merülve.

– Pierre, megkaphatom a telefonod? – szólt Tom. Nyugodt, higgadt volt a hangja.

– Mire készülsz Tom? – kérdezte aggódva Pamela.

– Megkérdezem Adélaidet, hogy mi a helyzet a tanya körül.

– Tom, várj, beszéljük meg. Én nem félek tőlük. Lehet, hogy az lenne a legjobb megoldás, ha kiállnék, s megmondanám, igen itt vagyok, s remekül érzem magam, csak hogy cáfoljam azt a sok hazugságot, amibe a Pszichotanyát is belekeverték... Talán akkor leállnának végleg.

– Akkor sem lenne vége, hidd el nekem. Jobban szeretnék téged megkímélni minden tortúrától. Adj esélyt, hogy megpróbáljam – kérelte Tom, miközben megsimogatta Pamela arcát.

Pierre is helyeselt, így hát megadta magát, kettejük ellen már nem volt ereje küzdeni.

Adélaide csak többszöri csörgés után vette fel a kagylót. Mindjárt az után érdeklődött, hogy minden rendben van-e, és hol tartanak? Kérdészetlenül mondta máris a tervét.

– Tudnom kellene pontosan, hogy mikor érkeztek. Akkorra ide hívnám a rendőrséget, hogy zavarja el a zaklatókat. Legalább csináljanak nagy ribilliót, hogy elvonják a figyelmet. Ti a falun keresztül gyertek, az istállók előtti bejáraton nincs senki, remélem nem tudnak róla. Mindenesetre figyeltetem továbbra is, és szólok, ha valami változik. Ti onnan észrevétlenül be tudtok jutni... A többit majd megbeszéljük...

Aztán később még telefonált, hogy mindenképpen várják meg a sötétedést, csak akkor jöjjenek.

Így kénytelenek voltak az útszálon vesztegelni másfél órát sötétedésre várva, hogy bejussanak a faluba. Pierre

kiszállt, hogy kinyújtóztassa végtagjait, Tom ott maradt Pamela mellett.

Este kilenc óra körül jutottak be a hátsó kapun. A rendőrség még mindig küzdött a rendíthetetlen lesifotósokkal, de nem csak ők, hanem a tanya lakói is. Látták, amint vízszaggal próbálják eltávolítani a tetőről az akadályt nem ismerő, botrányhajhászó sajtósokat. Legalább ezzel a módszerrel sikerrel jártak.

A lesifotósok többsége még éjszaka visszaszivárgott az épület elé. Adélaide másnap két markos legényt állított az ajtóba őrnök, ha valaki mégis bejutna a tanya udvarába, az épületbe semmiképp ne juthasson be. Pamelának szigorú szobafogságot rendelt el, még az ablakon sem volt szabad kinéznie. Az ajtót zárva kellett tartania, s csak ismerős hangnak nyithatott ajtót.

Szobafogság. Bezártan, egyedül. Megüti a guta. Aztán eszébe jutott a ládika. Úgyis ilyen ráérős, magányos pillanatra tartogatta. Hát most egyedül van, kinyithatja! Törökülésben ült a pamlagon kezében a ládikával. – Istenem, ez maradt a szüleimből... – magához szorította meghiúsult, míg kicsordult a könnye. Aztán kopogtak az ajtón. Összerezzen. A ládikát gyorsan visszatette a szekrénybe, s indult az ajtóhoz.

– Marie vagyok, engedj be! – Szélesre tárta az ajtót, s belibbent Marie, tálcával a kezében.

– Hoztam a reggelinket, amíg eszünk, addig dumcsizhatunk – Pamela gondosan bezárta az ajtót

utána, s örült, hogy egy kis vidámság is betolakodott hozzá Marieval együtt.

Amíg jóízűen falatoztak, addig beszélgettek. Marie nagyon kíváncsi volt az előző napra, mi történt, megtudott e valamit, fellebbent-e a fátyol a titokról? Pamela titokzatosan mosolygott.

– Ha lakatot teszel a szádra, elárulok valamit! – Marie ígéretet tett, sőt, ő maga is elárul egy titkot, mondta sejtelmesen.

– Tom megkérte a kezem! – amit aztán részletesen is el kellett mesélnie. Marie boldogan ölelte át barátnőjét. Aztán Pamela elővette a ládikát.

– A titok, talán itt van... éppen akkor akartam kinyitni, amikor kopogtál az ajtón.

– Jó, most már úgymenem kell. Te nyisd csak ki a ládikát nyugodtan, majd hozom az ebéded, s akkor elárulom a magam titkát is... – Pamela arcába kacagott s elviharzott a tálcával együtt.

Újra egyedül maradt. Elfoglalta az előbbi pózt a pamlagon, ezúttal nem mészázott, fogta a kulcsot, hát lássuk mit rejt a ládika. Megfordította a kulcsot a zárban. Kinyitotta. Fényképeket látott. Elsőnek szülei esküvői képét vette a kezébe. Hosszan nézte. Milyen szépek voltak, gyönyörű pár. Anya hosszú menyasszonyi ruhában, karcsún, bájos mosollyal. Apa mellette éjfekete hullámos hajával, igazán jóképű volt. Sokáig gyönyörködött bennük. Aztán vette sorra a képeket, voltak fotók babakorából, aztán ahogy nőtt, a régi ház

udvarán, ahogyan Tapsi kutyájával hancúrozott... Istenem, de rég volt. Milyen jólesik most ezeket a képeket újra látni. Aztán hirtelen megakadt a szeme valamin... Ez az!... Ez az a kép, amit ő magában hordoz egész életében!... Ez az, ami itt megállítja minden alkonyon... Innen olyan ismerős neki ez a tanya. Ha jól megnézi a kert szinte ugyanolyan, legfeljebb az ágyások mennyisége, milyensége változott, de a járda, még most is ugyanaz a kockakő... az ablakhoz megy, nem, a függönyt nem szabad elhúznia, de így is látja, ott, ott lehet az a kő, amit Tom megjelölt, éppen ott áll, piros nadrágban, fehér pólóban, két hosszú hajfonattal... Igen ez ő, talán négy-öt évesen, ott áll éppen azon a kövön, apa fogja a kezét... nevetnek... a másikon anyával háttal ahogyan nézik a naplementét... s igen alkony van, lemenőben a nap ott a tanya sarkánál... Akkor még boldog volt, akkor még mind a hárman nagyon boldogok voltak... Talán ezért maradt meg benne annyira ez a kép... Akkor még Marie volt, és tegnap Tom megkérte Marie kezét... Ó, Istenem, sok ez a boldogság egyszerre... Igen, most már emlékszik, gyakran nézegette ő ezeket a fotókat gyerekkorában a szüleivel együtt, azért emlékszik éppen erre az alkonyi képre, mert a fotót látta már nagyobb korában is. Nem a kirándulásra emlékszik, arról nincsenek emlékei... De, hogy egy fotó emlékképében felébredjen a valódi emlék, ez mégiscsak csoda. Igen, ezért maradt itt, meg akarta fejteni a titkot... Most már tudja, s azt is, hogy a szülei akarták így, ők akarták, hogy idejöjjön, s itt maradjon, ők egyengetik az útját onnan fentről... Tudták, hogy itt találja meg az igazi

boldogságot, ahol valaha olyan boldogok voltak együtt. Csak most már nélkülük kell boldognak lennie, a szülei nélkül... Tom, olyan jó lenne, ha most itt lehetnél mellettem!... Tehát ezért kellett ide jönnöm... meg kell köszönnöm Margotnak is, hiszen ő volt a közvetítő... Ja igen, fel kell hívnom, lehet, hogy most lelkiismeret-furdalás gyötri... mindenképpen fel kell hívnom.

Ugyanebben a pillanatban Margot egy párizsi hotelszobában töprengett. Kezében magazinok sokasága, azokat olvasgatta, s nem tudta mitévő legyen. Amikor tegnap a taxi kivitte a Pszichotanyára, s meglátta ott azt a csődületet, még fogalma sem volt, hogy ő hozta ezt a bajt Pamelára.

Újságíró volt az a kis szemét, akinek ő mindent elmondott az asszonyáról, s lám mit tett... kiteregetett mindent, s neki most fogalma sincs, hogy milyen bajba keverte Pamelát. Nem is mer a szeme elé kerülni. Gondolta, itt marad pár napot Párizsban, s ha csillapodik a botrány, akkor visszamegy meglátogatni Pamelát, de ahogy itt olvassa, hogy még ma is mi folyik ott, meg tegnap este, szétverte a rendőrség azokat az istenverte fotósokat, újságírókat, s ma mégis ott vannak újra, hát, hogy kerüljön ő most Pamela szeme elé? Nem, nem, inkább világgá megy. Foglal repülőjegyet, s még ma hazautazik. Csak el innen, még véletlenül se találkozzon most Pamelával. Szégyelli, rettenetesen szégyelli magát. Hogy lehetett ennyire ostoba, ilyen nagy bajba keverte szegénykét. Hogy mit fog ő ezért kapni?... Arra most jobb nem gondolni...

Délután egy óra volt, amikor Marie újra bekopogott Pamela ajtaján. Egyik tálcát máris átadta Pamelának, mert már majd leszakadt a karja. A tálcán javában gőzölgött még a leves.

– Sajnálhatod, hogy kimaradsz a krumpliszüretből – csicsergett, a tőle megszokott vidámsággal. Elmondta, hogy szinte mindenki a krumpli betakarításán dolgozik. Kiszántották, ott szedik fel kosarakba, felöntik a pótkocsira, traktorral behozzák. Aztán itt újra kosárba rakják, és tavaly még úgy volt, hogy ketten vitték le a pincébe a kosarakat, s jól elfáradtak a lépcsőmászásban, de Tom készített deszkából egy nagy tölcsejt, amibe most a kosárból beleöntik a krumplit, s szépen vályún legurul az egész, s így nem kell lépcsőt mászni.

– Fantasztikus ötletei vannak a te vőlegényednek – s édesen kacintott, miközben Pamela az ujját a szájához emelte.

– Csitt, itt a falnak is füle van! – kacagtak mindketten.

Miután megebédelték Marie is megnézegette a fotókat. Rá is döbbenetesen hatott, hogy Pamela itt az épület előtt van lefotózva négy-öt évesen. S a naplemente, amibe már ők ketten együtt is gyönyörködtek, ott van a fotón, ugyanolyan mint ma... Hogy Pamela milyen gyönyörű kislány volt, tulajdonképpen éppen olyan szép volt, mint amilyen szép ma is...

Felkapta a tálcát, rohannia kell, egész nap dolgoznak mindannyian.

– És a te titkod? Marie, nem engedlek, míg el nem árulod! – de Marienak mennie kellett, majd holnap, mondta Ő is csalódottan, s elrobogott. Pamela csak most vette észre, hogy egy kancsó üdítőt, és egy tálka szőlőt hagyott itt neki. Elgondolkozva csipegette a szőlőt... nem szólt Marienak anya naplójáról, nem mert elmondani... Vajon mit akart anya elmondani neki?

Előtte az egész délután. Fogta a naplót, kinyitotta. Már attól is meghatódott, hogy meglátta anya kacskaringós betűit. Akkor kezdte írni, amikor apa súlyos beteg lett.

„Tudom, hogy meg fog halni, s egyedül maradok. Te olyan messze vagy, mint az ég! Remélem, hogy én is gyorsan követhetem őt!”

Pamela zokogott. Igen, teljesen magukra hagyta őket, most fog szembesülni vele, hogy mit éltek át, amikor ő feléjük sem nézett. Mennyire gyűlölte most azt a régi Pamelát.

Aztán írt anya még sok mindenről. Arról is, hogy apa a betegágyából is minden nap arra kérte anyát, hogy nézzenek meg egy filmet együtt, amiben Pamela játszott. Ezek voltak a legeslegszebb pillanatok. Olyankor úgy érezték, hogy együtt vannak mindhárman, s nagyon boldogok, mint akkor, amikor még valóban együtt voltak, s nagyon boldog család voltak.

Apa is írt a naplóba. Búcsúsorokat. Elbúcsúzott tőle. Pamela nem látott a könnyeitől.

Aztán újra anya írása: „Másnap már nem tért magához, három nap múlva elment...”

Már nem bírta abbahagyni, sírdogált egész délután. Nem csoda, hogy estefelé, amikor újra kopogást hallott az ajtón, s meghallotta Tom hangját, olyan vadul rohant ajtót nyitni, s olyan hevesen ugrott Tom nyakába, hogy kiütötte kezéből a tálcát a vacsorával együtt. Tom takarította fel, mert őt nem engedte a folyosón tartózkodni. Aztán jött az újabb adag vacsorával. Pamela gondosan bezárta az ajtót, s miután Tom letette a tálcát, egymás nyakába borultak.

– Fantasztikus hírem van – toppant be reggel Marie Pamelához.

– Vége a szobafogságnak? – vágta rá örömmel Pamela – ugye eltaláltam?

– Nem... Azt mondta Adélaide, hogy meglátja, hogy alakul ma, ha még mindig nem tágít ez a siserahad, akkor holnapra kitalál valamit. Ma még szobafogság... – Pamela elszomorodott.

– Akkor mégis mi az a fantasztikus hír?

– Emma jelentkezett tegnap. Munkát talált egy utazási irodánál, nagyon jól érzi magát. Azt mondta, hogy hamarosan meglátogat bennünket. Hát nem fantasztikus.

– De, remek. Tényleg örülök, remélem sikerül megtalálnia helyét a világban...

– Biztos vagyok benne, megvan benne minden igyekezet, annyira próbált itt is mindenben helytállni. Veled mi van, nem bírod a bezártságot? – kérdezte aggódva Marie. Gondterheltnek látta Pamelát.

– Remekül vagyok, de most már halljam a titkodat! – mondta Pamela, miközben csak csipegette az ételt. Az este is alig evett pár falatot, de nem volt gond, mert Tom mindent felfalt, az ő részét is. Sokat dolgozott, meg is éhezett, el is fáradt, s itt aludt nála. Erről nem akar Marienak beszélni, pedig folyton ezen jár az esze. Egész éjszaka Tom karjaiban... nem tudott elaludni, nem is akart. Nem tudott betelni azzal, hogy Tom ott szuszog mellette, hallgatta a lélegzetét, és számára eddig ismeretlen boldogság járta át minden porcikáját. Aztán hajnalban felkelt, felöltözött, visszajött hozzá, forró csókot lehelt a homlokára, s azt suttogta: – Aludj még szívem! – Már indulni akart, amikor ő felé nyújtotta a kezét. Tom megragadta mindkét kezével, leguggolt hozzá, majd csókokkal halmozta el. Azután nézték egymást. Szó nélkül, némán. Pamela tudta, hogy Tom ugyanarra gondol, amire ő. Olvasott a szeméből. Ragyogott a fekete szempár, s valahol a mélyén könny csillogott. Neki is feltörni kíváncztak a könnyek, de megálltak valahol félúton. Bizonyára Tom is látta, ahogyan ő Tom szemében. Sokáig nézték így egymást, azt hitte, egy örökkévalóság ez a pillanat. Utólag kiderült, valójában csak pár perc volt csupán. Végül Pamela szólalt meg, alig hallhatóan suttogta: – Köszönöm, hogy rám találtál! – Tom ugyanolyan halkán súgta: – Köszönöm, hogy rád találhattam! – Akkor megszorította a kezét. Pamela úgy olvasott a szemében, mint a nyitott könyvben. Azt látta benne: – Majd jövök! Akár tűzön vízen át, de jövök hozzád!... Aztán elment. Ahogy becsapódott az ajtó utána, Pamelának eleredtek a

könnyei. Ő nem érezte, hogy sír, nem zokogott, csak folytak a könnyei, s olyan jó érzéssel töltötte el. Úgy érezte, hogy lemossa róla minden bűnét, amit eddig vétett, megtisztul a lelke. Sokáig folytak a könnyei, és egyre jobban megkönnyebbült, tisztának, könnyűnek érezte magát. Aztán hirtelen elapadt... Jó lett volna, ha itt van mellette Tom, mégsem szomorkodott. Tudta, amint teheti jönni fog. Majd ha összeházasodnak, akkor talán minden másként lesz...

Egészen a gondolataiba merült, csak arra lett figyelmes, amikor Marie megkérdezte:

– Hé, figyelsz te egyáltalán? – persze, hogy figyel, hogyne figyelne, s próbálta magát visszazökkenteni a jelenbe – No halljam, mi a baj? Látom, hogy nem vagy itt.

– Semmi bajom, no, mesélj Marie! – biztatta Pamela.

– ... hát, aztán összeházasztunk egyszer ott lenn az istállóknál, amikor jöttem felfelé dolgozni, ő viszont éppen lovaglásból tartott felfelé. Aztán együtt jöttünk s elbeszélgettünk.

– Kivel?

– Mondtam én, hogy nem figyeltél. Most büntiből nem is mesélem el.

– Ne Marie, bocsáss meg, tényleg elkalandoztam. Anya naplója jár a fejemben, tegnap egész délután böngttem. – hát ez is igaz volt, valamivel ki kell magyaráznia magát.

– Napló is volt a ládikában? Ezt nem is mondtad.

– Tényleg nem. Magam is félttem tőle, aztán végig böngttem. Búcsúsorok apától... aztán, talán ezerszer is leírta anya, hogy azt szeretné, ha boldog lennék. Akkor menne

nyugodtan ő is a másvilágra. Az az érzésem, tudta, hogy nem vagyok boldog. Egy év sem telt el, s követte apát... Biztos vagyok benne, hogy ők irányítottak onnan fentről, hogy idejöjsek, tudták, hogy itt találom meg a boldogságom.

– Pamela, de hiszen ez fantasztikus érzés, ennek örülnöd kell. Ha téged boldognak látnak, ők is boldogok lesznek.

– Ezt mondta Tom is a sírnál... Sőt, az ő szülei sírjánál, olyan kedves volt tőle, amikor azt mondta: „Tudják meg, hogy a fiuk nagyon boldog!”. Ez olyan szép volt, hogy ezzel vigasztalta a szüleit.

Marie megértette. Nagyon frissek még ezek az élmények Pamelában, nem fogja erőltetni a maga titkát... Majd, lesz még rá biztosan alkalom. Most már úgymennie kell...

Pamela újra magára maradt. Bekapcsolta a televíziót, aztán kezébe vette a fotót, amin Tom az este felfedezte magát. Apa fényképezte őt a templomban, amikor bémálikozott. Tom is akkor bémálikozott, s ott van egy fotón, egészen közel hozzá. Azt mondta, akkor volt nyolcadikos. S tényleg, őt bámulja ott is a templomban, de tényleg, őt nézi... Hihetetlen, Tom már akkor beleszeretett, ez egészen hihetetlen.

Aztán hirtelen a tévére pillantott, s rácsodálkozott. Mi ez? Hiszen ez a Pszichotanya! Reklámfilm. „Egyénre szabott terápiák, biztos siker!”... Nahát, ezt látta ő otthon az ágyából egyszer alkohelmámoros fejjel. Most emlékszik rá tisztán... akkor is olyan ismerősnek tűnt neki

a hely... vajon gyerekkorából rémlett neki ismerősnek? Szóval, tévében is látta?...

Most már végképp nem ért semmit, honnan volt neki ismerős az épület? Vagy honnan volt ismerős amikor ide érkezett?... Ezt most már sehogyan sem érti... minden, de minden úgy összekuszálódott... Lehet, hogy Margot is a reklámot látta, s annak alapján küldte őt ide? Egyre jobban összezavarodott. Olyan volt ez számára, mintha a ragyogó kék eget látná, tele véraláfutásokkal... Nem világosabb, egyre sötétebb lett minden... Nem, ezt ő nem érti, nem bírja tovább. Úgy érezte megfullad... Ki kell innen mennie... s már indult is. Nem törődött semmivel, futott végig a folyosón, aztán le a lépcsőn, s ott bele ütközött Tomba.

– Te, hogy kerülsz ide? – kérdezte meglepetten Tom. Megszólalni sem tudott, csak a karjaiba vetette magát. Fojtogatta a sírás. Tom a karjaiban vitte vissza a szobába. Ott már nem tudta visszatartani a könnyeit.

– Ne menj el, ne hagyj itt kérlek! – zokogta – Nem értem, most már semmit sem értek. Ha dolgozhatnék, az talán segítene...

– No, nyugodj meg, most én is itt maradok veled, majd csak estefelé megyek etetni az állatokat. Most meg azért jöttem, hogy megkérdezzem mit hozzak ebédre: töltött paprikát, vagy töltött padlizsánt. Melyiket szeretnéd jobban?

– Nem vagyok éhes, hozz azt, amit te szeretsz, majd megeszed! Jó, hogy velem maradsz délután, no eredj, igyekezz vissza! – biztatta Tomot.

Aztán asztalhoz ültek. Pamela mesélt a zűrzavaros, kavargó érzéseiről, azt mondta szeretne lovagolni, vágtni, hogy kivigye belőle a szél ezeket a kusza érzelmeket, amiket nem ért, s mégsem hagyják nyugodni. Alig vette észre, hogy közben Tom nemcsak a maga, hanem az ő szájába is rakja a falatokat, s mire végeztek az utolsó morzsával is, akkorra Pamela is megnyugodott. Éppen azt kezdte mesélni, hogy Marie el akart mondani neki valamit. Valakivel találkozhatott, de észrevette, hogy az ő gondolatai másutt járnak s most biztosan megbántódott. Annyira sajnálja, de annyi új inger érte mostanában, hogy nem tudja feldolgozni, és nem tud másokra sem figyelni... majd ha már mehet dolgozni, biztosan másként lesz.

– Egészen biztos! – nyugtatta Tom – Egyébként van egy új srác a kórházban. Fiatal orvos. Ide jelentkezett, mert elege lett Párizsból, itt dolgozik. Tudod, te is láttad már, amikor vártuk a múltkor, hogy visszahozzák a lovakat, hát ő is köztük volt. Jóképű fickó, s vele láttam a múltkor Marit jönni fel az istállóktól. Csak nem egymásra találtak?

– No, majd legközelebb kisedem Marieból. Azt mondd jóképű a srác?

– Aha, szerintem nagyon jól összeillenek!...

– Te, te kerítő!

– Nem én hoztam össze őket. Egymásra találhatnak ők maguktól is. Marie remek lány, csupa szív, jótéltélek. Maxime is, azt hiszem, bár őt túlságosan még nem ismerem. Ha megérdemlik egymást, akkor egymásra is találhatnak bizonyára.

– Én megérdemellek téged, Tom?.. Én nem vagyok olyan jótéltlélek mint Marie...

– Pedig az vagy, csak te még nem tudsz róla... de nekem elhíhated! – nyugtázta Tom széles mosollyal.

Másnap reggel Adélaide kopogtatott Pamela ajtaján.

– No, hogy vagy? Hogy viseled a bezártságot? – kérdezte.

– Nehezen – hangzott a rövid válasz.

– Nos, találtam a számodra valami elfoglaltságot. Sajnálom, de egyelőre még nem mehetsz ki, majd kaptok egy hétvégi jutalomnapot Tommal s elmentek valahová innen, ha a természetet akarjátok élvezni. Én bizakodom benne, hogy hamarosan kifulladás ezek az emberek, s már utánpótlás sem lesz, ha sikerül betartanunk, hogy téged ne láthassanak meg, azt fogják hinni előbb utóbb, hogy nem is vagy itt, csak átverés, pletyka volt az egész – hadarta szinte egy szuszra.

Aztán elmondta mire gondolt. Itt van már néhány hete egy 14 éves kislány a kórházban. Megmondja őszintén, hogy nagyon nehéz eset. Az apa elhagyta őket, az anya iszik, meg keresi rendületlenül a következő apajelöltet. Nem törődik a gyerekekkel, az meg rákapott a szerre. Szegényke nevelőotthonba került, de ott sem tudtak vele mit kezdeni. Itt van már közel három hete, de a kórház még nem hagyhatja el, kellene vele valamit kezdeni, mert unatkozik.

– Mégis mire gondoltál? Nem értek én a gyerekek nyelvén, mit kezdhethnék vele?

– Próbáld meg, majd meglátod megtalálod-e vele a hangot. A kórházból nem mehettek ki, egyikőtök sem. Azt hiszem ott te is jó helyen leszel, oda nem juthat be senki. Az sem ártana szerintem, ha mondjuk felmosnátok a kórház folyosóját, akár többször naponta, hadd kezdjen munkához szokni, aztán beszélgetsz vele, ha van valami ötleted, egy jó filmet megnézhetek, meg hát ilyesmire gondoltam. Mondjuk, elmentek együtt reggelizni, ott a kórházi étkezőben... aztán meglátod mire mész vele. Na, mit mondasz?

– Hát jó, megpróbálhatom, de ne legyenek illúzióid...

– Akkor most elkísérlek a kórházba, bemutatlak neki... menjünk!

Adélaide csak bemutatta őket egymásnak, s már itt sincs. Úgy néz rá ez a kis liba, mintha le akarná szúrni a pillantásával. Mit kezdjen vele? Azt mondta Adélaide, hogy menjenek reggelizni, hát próba szerencse, hátha akkor megjön a kedve.

– Na, mit szólsz, menjünk együtt reggelizni? – kérdezte Pamela sután.

– Mehetsz felőlem akár a pokolba is! – Pamela hirtelen felkapta a fejét, a kopogó szavak szinte süttöttek a gyűlölettől. Ennek mi baja van, nem bántottam, nem is akarom bántani?...

– Látom, tele vagy energiával. Tudod mit, előbb menjünk mossuk fel a folyosót, hátha időközben megéhezel.

– Menj a francba! Nekem te ne dirigálj! – hangzott a válasz, de meg sem moccant, sótt, még csak rá sem nézett, csak bámult kifelé az ablakon.

– Ha megmutatod hol van?... – próbálkozott tovább Pamela.

– Kopjál má` le boszorka! Mi van, bekattantá`?

– Kettőnk közül egyikünk minden bizonnyal... Elárulnád mi bajod velem?

– Mi bajom veled? Te is olyan ringyó vagy, mint a többi... mint mindenki... ez az egész bolond világ... –

Pamela csak nézett. Még soha nem hallott ilyen kiábrándult, undorító, mocskos szavakat egy gyerek szájából. Mit lehet ezzel kezdeni?

– Tudod, amikor ide kerültem, hát majdnem én is ilyen vadóc voltam, mint te – kezdett mesélni Pamela – el sem hittem, hogy dolgoztatni akarnak velem, vérig voltam sértődve... hah, azt hittem nem bírom ki három hónapig, ameddig a terápiám tartott volna eredetileg, s tudod, most mennyi ideje vagyok már itt?

– Ne koptasd miattam a csőröd, nem fogsz megfogni... – Pamela már meg sem lepődött, folytatta.

– Hatodik hónapja, képzeld, hatodik hónapja, s még soha nem voltam ilyen boldog... – felnevetett, ahogy kimondta, mert ilyen határozottan ezt még soha nem érezte. Úgy érezte, hogy itt szükség van rá, itt tehet másokért, ami után most nagyon-nagyon vágyott... Itt van ez a kis vadóc, borzalmas, hallgatni is rossz, hát még látni... de szüksége van segítségre, hogy normális, ép felnőtt ember váljék belőle. S mindent meg fog tenni azért, hogy azzá váljon...

– Meg vagy zakkanva? Hat hónap itt a diliházba? – most fordult feléje először, és nézett a szemébe.

Pamela hangosan kacagott, s vidáman nézett vissza rá.

– Gyere kis Laura – nyújtotta felé a kezét – fussunk, mossuk fel a folyosót. S érezte, hogy elindul feléje a kéz, bár akaratlanul, lassan, morcosan, dacosan, csak Isten tudja, hogy mi okból... s máris kezében érezte a vékonyka kis kezét, s csak nézett rá megbabonázva a sötét szempár, mintha maga sem értené mi történik vele.

Felmosták a folyosót végig. Pamela magyarázta hogyan mártsa vízbe, majd a csavaró kosárban, kicsavarva mossa a követ tisztára... A lány meg sem szólalt végig, csak tette, ahogyan Pamela mondta neki. Mikor a végére értek, Pamela mosolyogva nézett végig a még vizes kövön, s elégedetten szólt.

– Látod most milyen szép, s ezt mi ketten csináltuk, te meg én... Jó érzés, ugye? – a lány ezúttal is hallgatott. Amíg Pamela visszarakta a vödröket a rekeszbe, rácsukta az ajtót, szétnézett, sehol sem látta a lányt. Most meg hová lett? Megrémült, mi van, ha kiment a kertbe, oda nem mehet utána.

Aztán látta, hogy minden ajtó zárva, innen nem is lehet kimenni, legalábbis most nem, biztosan a fotósok miatt, nehogy fotózzák a pácienseket. Elindult vissza Laura szobája felé.

Halkan nyitotta be az ajtót. A lány az ágyon hason fekve zokogott. Odaguggolt mellé, megsimogatta a haját, hátát...

– Mi a baj? Elmondod nekem? – a fordulat váratlanul érte. A lány felugrott az ágyról, átölelte őt, s az ő vállán sírta ki, a ki tudja mióta bennrekedt könnyeket. Sokáig zokogott. Pamela gyengéden átölelte, a haját simogatta, s csak suttogott, maga is nyelve a könnyeit...

– Sírj csak, sírd ki magad kicsi Laura... azután könnyebb lesz, meglátod!

Csak vacsora után tért vissza a maga szobájába. Egész nap Laurával volt. Amit az a gyerek mesélt az életéről, az egy egész életre sok lenne, felnőttnek is, nem egy ekkora gyereknek. Maga sem értette hogyan történt, hogy így megnyílt előtte, nem hitt abban, hogy ez az ő érdeme lenne, inkább talán már nagyon kikívánczolt belőle ez a sok keserűség. Ő volt ott, hát neki öntötte ki a szívét. Megígérte, hogy holnap is jönni fog. Nem tiltakozott, de örömet sem mutatott. Idő kell még neki, és sok-sok türelem hozzá, de van remény, most már nem adja fel.

Lerogyott egy fotelbe. Nem fizikai fáradtság volt, inkább a lelke telt meg fájdalommal, keserűséggel. El sem hitte volna, hogy ilyen is van... ezek után már végképp nem érti, hogy neki magának mi baja is volt gyerekkorában az életével? Az ő szülei igazán remek emberek voltak, s ő mégis megbántotta őket. Túl későn jött meg az esze, sajnos, bocsánatkérésre már esélye sincs.

Nem szabadna most már gondolkodnia, ez igazán sok volt a számára... majd máskor gondolkodik, majd inkább máskor...

A váratlan kopogásra összerezzent. Csak amikor meghallotta Tom hangját, akkor rohant ajtót nyitni. Tom most is vacsorával érkezett, nem tudhatta, hogy ő már vacsorázott, igaz, csak keveset, merthogy étvágya sincs, amióta itt van bezárva... már nagyon vágyik ki a szabad levegőre, mozgásra, sétára, munkára bármire... de hát nem teheti, meddig tarthat még ez az áldatlan állapot. Igaz, most itt van neki Laura... segítenie kell rajta.

Tom időnként Pamela szájába csempészett egy-egy falatot, aggódott érte, látta, hogy a bezártság nem tesz jót neki. Aztán Pamela megvigasztalta, hogy csak ezt a hetet kell kibírnia, Adélaide megígérte, hogy a hétvégén kapnak egy jutalomnapot s elmehetnek valahová a természetbe.

– Igazán? – csodálkozott Tom, de nagyon megörült – és hová megyünk, van ötleted?

– Azon még egyelőre nem gondolkodtam, de majd te kitalálsz helyettem. Jó lenne, ha lenne tópart is, erdő, és tér, hatalmas tér... nem ilyen szűk szoba, ahol rejtőzködnöm kell.

Tom megígérte, hogy utánanézi, itt valahol a közelben, keres egy szép helyet... Nagyszerű lesz, örvendezett.

Együtt töltötték az éjszakát összebújva, szerelmesen. Pamelának egy időre megnyugodott a lelke.

Hanem amikor Tom elment hajnalban, akkor megint eszébe jutott a kis Laura. Mi mindenen ment keresztül ez a gyerek. Az apa csalta az anyját fűvel, fával. Állandóan ment a veszekedés, csetepaté. Vele nem foglalkozott senki, hogy az ő törékeny kis lelke mennyire sérül, az senkit sem érdekelt. Nem törődtek vele, mindenki magával volt elfoglalva. Aztán örült, amikor az apja végleg eltűnt az életükből. Azt hitte, majd az anyjával ellesznek ketten. Nem így történt. Az anyja férfiakat vitt a lakásukba. Hányszor előfordult, hogy keresztül kellett mennie a szobán... Undorodott tőlük, undorodott az anyjától. Csavarogni kezdett, hogy ne is kelljen haza mennie. Buliztak... Ott szoktatták rá a szipóra. Olyankor legalább elfelejthetett mindent, legalább nem gondolt arra, amire nem akart gondolni...

Aztán elvették az anyjától s intézetbe került. Azt hitte végre nyugalom lesz... milyen naiv volt.

Papok, vagy szerzetesek jártak oda látogatni a szerencsétlen, árva gyerekeket. Úristen, milyen álságos, álnok a világ... Molesztálták ezeket a kamasz lánykákat... ez tényleg borzasztó...

El kellett volna mondania Tomnak... nem tudja kivenni a fejéből, hogy lehet így tönkretenni egy gyereket? Mennyire önzők az emberek, mindenki csak a maga apró kis örömeit keresi az életben, s azt bármi áron... nem törődnek azzal ha a másét tönkre teszik, egy gyereket, egy egész életre megnyomoríthatják... Ez elképesztő, ez borzasztó, ezt ő maga sem tudja feldolgozni, nemhogy az a gyerek... megalázták, sárba tiporták egy életre a lelkét, összetörték, hiszen mit számít?... Csak a maga

élvezetét hajhássza mindenki, s nem bánja, ha közben eltapossa a virágot.

Most már ömlöttek a könnyei... Azt hiszik a nagyokos felnőttek, hogy ezt józan ésszel ki lehet bírni? – mondta Laura. Ki lehet azt bírni, hogy nem kell senkinek, a saját szüleinek sem, a kutyának sem, mindenki csak lábtörlőnek használja?...

Nem, ezt tényleg nem lehet ép ésszel kibírni, maga is úgy gondolja. Istenem, vajon rendbe lehet még tenni ennek a gyereknek az életét egyáltalán. Úgy érzi, hogy ő egyedül túl kevés hozzá. El kell mondania Tomnak, talán ő is segítene.

Nem tudott ágyban maradni, hisz úgysem fog már elaludni, minek gyötörjék a gondolatok?

Jó lenne kimenni a kertbe sétálni, megnézni a napkeltét, vagy futni a Tündérligetben... de a legjobb lenne lovagolni menni. Miért is nem ment le Tommal az istállókba?... Tom úgysem engedte volna, és nem is mehet, mert neki Laurához kell mennie. Nem hagyhatja cserben azt a gyereket... talán várja is... Vagy ki tudja, lehet, hogy ugyanaz az undok kis béka fogadja majd, aki tegnap... Azon sem lepődne meg, egyáltalán nem.

Hat óráig eltéblábolt a lakásban, de tovább nem tudott várni, átlópódozott a kórházba. Benézett Laura szobájába, de a kislány még mélyen aludt. Gondolta szétnéz a kórházban, hátha beszélhetne egy orvossal, vagy legalább nővérrel. Egyszer csak egy fiatal orvos jött vele szemben a folyosón.

Meg is állt, s megkérdezte, hogy ő mit keres itt, vajon ápolt, vagy látogató? Hát, ahogy vesszük, mindkettő, nevetett Pamela, aztán gyorsan elhadarta, hogy ki is ő, s hogyan került ide. Akkor bemutatkozott a fiatalember:

– Maxime vagyok, s azt hiszem, hogy Marie már mesélt önről! – Pamela örült, hogy megismerhette Marie újdonsült barátját, s elmondta, hogy lenne néhány kérdése Laurával kapcsolatban.

– Túl sokat nem foglalkozunk Laurával, a jövő héten visszatér az Otthonba. Természetesen egy hónap kevés az elvonókúrához, nincs rá semmi esély, hogy sikeres legyen – mondta kissé sajnálkozva, miközben beinvitálta az orvosi szobába.

– Egy hónap, miért csak egy hónap? Nem, nem vihetik vissza az Otthonba! – kiáltott fel hirtelen – Van valami esély rá, hogy tovább maradjon a gyerek?

– Az intézettől ezt az utasítást kaptuk, nem igen látok rá esélyt, hogy tovább itt tarthassuk.

Pamela faképnél hagyta az orvost, kirohant a szobából. Beszélnem kell Adélaidel, most azonnal beszélnem kell vele.

A folyosón belebotlott Laurába. Majdnem feldöntötte. Dacos volt, kiábrándult, dühös.

– Elmentél az eszedtől? Vagy ő menekült el tőled? Mikor lesz már nyugtom az idióta felnőttektől? – Pamela megtorpant.

– Laura, jól vagy? – kérdezte, szinte ijedten.

– Nem engem hagyott el az eszem, hanem téged! Ha egy gyerek viselkedik így, máris romokba` hever a világ...

– akkorra Maxime is odaért, s nem tudta szó nélkül hagyni.

– Így nem beszélünk a felnőttekkel kislány! Kérjél szépen bocsánatot Pamelától.

– Hogyan? Pamelától? Nem inkább Pamtól? Soha, soha! Átvert ez az utolsó szajha. Mind egyformák vagytok... mind, mind! Szemetek! – s száguldott végig a folyosón. Egy pillanatra lebénultak mindketten, Maxime szólalt meg először.

– Futok utána, még talán beérem – motyogta.

– Hagyd csak, előbb-utóbb elszáll a mérge, majd én utánamegyek.

A kertre nyíló ajtóban érte utol. Ott küzdött vele két nővér teljes erőbevetéssel, mert mindenáron arra akarta rávenni őket, hogy engedjék kimenni a kertbe. Egyik irányból Pamela közeledett, a másiktól Marie.

– Mi történik itt? – kérdezték szinte egyszerre, majd egymásra csodálkoztak.

– Hát te, mit keresel itt?

– Utolsó, rohadék banda! Legyetek átkozottak, mind, legyetek átkozottak! – üvöltötte Laura sírva, s futott vissza a szobája felé.

– Menjek utána?... – kérdezte Marie tanácstalanul.

– Majd én – szólta Pamela – téged ott várnak az orvosi szobában! – mondta egy kedves mosollyal a szája szegletén. Marie nagy kerek szemekkel bámult utána. Honnan tudja? Hogy én milyen buta vagyok... mégiscsak figyelt rám... ügyesen titkolta annyi szent.

A két nővér is követte Pamelát. El volt torlaszolva az ajtó, nem tudtak bejutni a szobába. Tanácstalanul forgolódtak. Edith azt mondta, vigyázni kell, mert egyszer már hozzá akart vágni egy vázát, azóta nincs virág a szobájában. Érkezett Marie és Maxime, aztán a távolból hallatszott a főorvos hangja is. No, most már csak jutnak egyről a kettőre, ennyien egy kislány ellen. Megborzongott. Vajon min megy keresztül szegényke? Mi történhetett vele, mi az, ami ellene fordította, hiszen tegnap még az ő vállán sírt a bánatát.

Engedett a torlasz, Maxime beprézelte magát. Néma csendben várták mi fog történni.

Aztán lassan eltűntek a torlaszok az ajtó elől, megjelent Maxime, azt mondta, hogy zokog az ágyán, valaki menjen a pszichológusért. Edith elsietett, a többiek oszlan kezdték, Pamela beosont a szobába. Laura hason fekve, ugyanúgy, ahogyan tegnap is, fuldoklott a zokogástól.

– Kicsim, mi van veled? – kérdezte suttogva, s megsimogatta a haját. Eszébe jutott egy dalocska, amit egy filmben énekelt, a filmbeli gyerekének, amikor sírt, mint most Laura. Azt kezdte dúdolni.

Laura úgy hagyta abba a sírást, mintha elvágták volna. Ahogy a fülébe jutott a dal úgy érezte, mintha angyalok énekét hallaná. Meg sem mozdult, azt sem tudta ki ülhet mellette, csak a dalra figyelt, ami most betöltötte a lelkét. Gyönyörű szép volt. Még soha nem hallott ilyen szépet. Neki még soha nem énekelt senki, a lélegzetét is visszafojtotta, úgy hallgatta az angyali

gyönyörű hangot, aki most csak neki énekelt. Elaludt. Olyan volt, mintha a mennyekben járna.

Az egyenletessé váló szuszogásból Pamela észrevette, hogy a kislány elaludt. Eszébe jutott, hogy beszélni akart Adélaiddal, de miért is, hát az most sehogyan sem ugrott be. Sebaj, gondolta, jobban teszi, ha most itt marad Laura mellett. A főorvos felesége is benyitott, ő volt a pszichológus, de Pamela jelezte, hogy a kislány alszik, s minden rendben, elmehet. Várakozott. Aztán meglátott egy eldobott videokazetta dobozt, felkelt, hogy megnézze mit nézett a gyerek. Meglepődött, amikor magát látta rajta, „Az élet titkai” című filmben játszotta a főszerepet. De hiszen ez éppen az a film, amiből az előbb a dalt dúdolta... Mitől borult ki korábban? Most mitől nyugodott meg?

Egyik kérdésre sem tudta a választ, de úgy érezte, hogy a filmnek mindkettőhöz köze lehet. Ó, de jó lenne belelátni a fejébe...

Később, amikor Laura felébredt, lassan-lassan választ kapott ezekre a kérdésekre.

Sohasem fogja elfelejteni azt az ijedt tekintetet, amikor kinyitotta a szemét, s meglátta őt. Megkérdezte, hogy mióta van ott. Hirtelen azt sem tudta mit válaszoljon, nem tudta mi lesz jobb, ha tudja, hogy ő ringatta álomba a dalával, vagy ha azt hiszi, csak éppen most jött. Mivel nem tudta eldönteni melyik lenne kedvezőbb a kislány nyugalma megőrzése érdekében, úgy döntött, hogy az igazat mondja. Most már tudja,

hogy jól tette, helyesen döntött, így legalább már túl vannak a félreértéseken, és őszintén reménykedett benne, hogy a nehezén is.

Természetesen következett egy újabb kiborulás. Ugyanis, előző nap hozott a nővér neki öt kazettát, hogy nézzen filmet, ne unatkozzon. Este berakott egyet, miután Pamela elment. Hát ez volt az a film. Ekkor derült ki számára, hogy honnan volt olyan ismerős Pamela, csak nem ugrott be neki korábban. Egész éjszaka azon dúlt-fúlt, hogy ide merte tolni a képét az a szemét ringyó, az a szajha... mert mind azok, a barátai is megmondták... soha sem bírta őket, merthogy gazdagok, csak váltogatják a pasijukat, azt sem tudják mihez kezdjenek magukkal, meg a temérdek vagyonukkal... s ez akar itt neki papolni? Egész éjszaka nem aludt, csak dühöngött... talán reggel aludt el egy rövidke időre. Ettől volt begurulva reggel. Megmondta egyenesen, hogy nem kér belőle.

Pamela nem adta fel. Elmondta, hogy az az életmód, amit folytatott valóban nem vezet sehová. Mindenki hibázhat, de ha megpróbálja jóvátenni, akkor bocsánatos bűn. Ő sajnos, alkoholista lett, azért jött ide, hogy kigyógyuljon. Most már elmondhatja, hogy kigyógyult, és megszerette ezt az életformát, ami itt van ezen a tanyán. Nem kívánja vissza a régi életét, sok mindent rosszul tett, most már látja, de ha nagyon akarjuk, helyrehozhatjuk a hibáinkat.

Értelmes kislány, tátott szájjal hallgatta, s azután megkérdezte, hogy tényleg nem akar többé filmben játszani? Amikor elmondta, hogy nem, akkor viszont sajnálkozott. Azt mondta, nagyon tetszett neki a film, és

hogy azt a dalt valójában is ő énekelte a filmben, vagy valaki más? Én énekeltem, mondta ő, s akkor kérdezett rá: „Nekem is te énekeltél reggel itt az ágyamnál?” Pamela bólogatott. „Nekem még soha nem énekelt senki... olyan gyönyörű volt, azt hittem angyalok énekelnek” – mondta akkor Laura, s a könnye is kicsordult. Ő is a könnyeivel küszködött, aztán megkérdezte, akarja-e, hogy énekeljen még? Bólogatott. Énekelt, egyiket a másik után... Aztán Laura odament hozzá, átölelte, s sírtak együtt egy kicsit.

Este, mielőtt eljött, megkérdezte: Holnap is jössz? Hát, ha akarod, jövök! „Szeretném, ha jönnél... Most meg megyek, s megnézem azt a filmet még egyszer”. Így búcsúztak el, s Pamela most olyan, de olyan boldog... már alig várja, hogy jöjjön Tom, s mindent elmeséljen neki.

Másnap amikor Pamela benyitott Laurához, az tétován egy lépést tett felé, majd megtorpant hirtelen. Bizonytalan még, idő kell neki, gondolta Pamela, s ő sietett hozzá, megölelte, s kérdezte:

– Hogy aludtál, kicsim? – Laura is átölelte őt, s hosszan úgy maradt hozzásimulva, miközben Pamela simogatta a haját. Laurának ez rendkívüli élmény volt, hiszen nem szerette őt így még soha senki. Egyáltalán, sehogyan sem szerette őt senki.

Az egész nap békés egyetértésben telt. Együtt mentek az étkezőbe, felmosták a folyosót háromszor aznap, aztán beszélgettek sokat, sőt énekeltek is együtt. Pamela megtanította Laurát egy dalra, s azt énekeltek egész délután. Filmet is néztek, sőt Pamela leosont a könyvtárba, s hozott három ifjúsági regényt a kislánynak.

Látta ő, hogy azok a könyvek, amik oda vannak készítve, túl komolyak, nehezek, ennek az olvasáshoz nem szokott gyerekek. Aztán fogott egyet közülük, amire még maga is emlékezett, hogy menyire szerette, amikor ilyen kis kamaszlány volt. Elolvasták együtt a füljegyzetet, azután Pamela elkezdte a regényt is, egészen addig olvasta, amíg nem látta, hogy kellően felcsigázta a kislány fantáziáját, akkor abbahagyta mondván, majd te folytatod.

– Még ma este nekihasalok – mondta csillogó szemekkel Laura. Aztán pillanatok alatt lehervadt a mosoly az arcáról.

– Tudod, hogy egy hét múlva ilyenkor, már a Gyermekeházban leszek? – a hangja szomorú volt, meg-meg bicsaklott, mint aki mindjárt elsírja magát. Akkor kapott a fejéhez Pamela, hát ezért akart ő Adélaideál beszélni! Hogy mehetett így ki a fejéből?

Péntek este van. Ma már nem tud tenni semmit. Nagyon haragudott magára. Megkérdezte Laurát, hogy lenne-e kedve itt maradni továbbra is.

– Most már igen! – válaszolta Laura – Az Otthonba nem akarok visszamenni, soha többé! De itt jó lesz, mert te is itt vagy, de csak... csak egy hónapra fizették ki a kezelésemet, s biztosan nem akarnak többet fizetni... nem tudom mi lesz velem... de oda visszamenni nem akarok, soha, soha! – mondta szenvedélyesen, s már-már sírva.

– Nyugodj meg, – kérlelte Pamela – elintézem. Beszélek az Intézet igazgatójával, s biztos vagyok benne, hogy ő is mindent megtesz érted. No, figyelj kicsim, ne sírj. Reggel beszélek vele, s tudom, hogy intézkedni fog.

Te csak olvass szépen, olvasd a regényt, aztán aludd ki magad. Később jövök reggel, előbb intézkedek. Jó lesz?

– Igen! – suttogta Laura, s látszólag megnyugodott.

Tom csak azért is felhozta a vacsoráját, pedig tudta, hogy ő Laurával vacsorázik. Annyira kedves volt tőle, amikor azt mondta:

– Csak azért, hogy megoszthassak veled néhány falatot – úgyhogy nem tudott ellenállni neki, hogy ne egyen vele is, pedig nem volt éhes, sőt feszítette a sok mondanivaló. Laura ügyében is intézkednie kellene, szorít az idő, és azt sem tudja igazából mit lehet tenni, nagyon reméli, hogy Adélaide tudni fogja. Tom még falatozott, és ő sem ért a mondandója végére, amikor valaki kopogott az ajtón. Összenéztek, vajon ki lehet az? Tom felugrott, majd ő nyit ajtót, Pamela csak maradjon benn.

– Bocsássatok meg, ha megzavartalak benneteket – hallotta Adélaide hangját Pamela, s már sietett is eléje.

– Jó, hogy jössz, meg kell beszélnünk valami nagyon fontosat, méghozzá sürgősen! – lelkenedett Pamela. Tom szótlánul visszaült és folytatta az evést.

– Előbb én akarok veletek beszélni, nekem is fontos mondanivalóm van. Figyeljete, kaptok két szabadnapot, szombat, vasárnap elmehettek valahová élvezni a természetet, a jövő héten már az idő is elromlik a jelzések szerint, végérvényesen beköszönt az ősz, de hát nem csoda, a jövő hét már október... – mondta Adélaide szinte egy szuszra, azonban Pamela közbevágott:

– Holnap? Holnap nem lehet!

– Dehogynem, elmentek valahová hétvégére, s azért is jöttem, hogy most éjszaka te is menjél le Tomhoz. Éjszaka kisebb az esélye annak, hogy bárki megleshessen...

– Szólnod kellett volna előbb. Engem Laura vár holnap...

– Ne aggódj Lauráért, majd beküldök hozzá valaki mást...

– Nem hagyhatom most cserben, amikor annyi problémával küszködik, amikor végre elfogadott, megbízik bennem, amúgy is megígértem, hogy segítek neki... Nem, holnap nem jó, persze vasárnap mehetünk, akkorra majd megbeszélem vele, s menjünk csak egy napra... Tom, ugye jó lesz? – nézett kétségbeesve Tomra.

– Ahogy te jónak látod, szívem – mondta Tom csendesen. Adélaide gondba esett, egyáltalán nem számított ellenállásra, Pamela képes lesz áthúzni a számítását? Pedig el kell tűnnie innen szombaton, mégis, hogyan vegye rá... vagy lehetne esetleg hétfőn?... szombat helyett...hm, hm...

– Adélaide, segítened kell, hát nem érted mennyire nagy a baj... – hallotta Pamela hangját, ez hozta vissza, annyira belemerült a gondolataiba, hogy észre sem vette, hogy Pamela hozzá beszél.

– Miért, mi a baj? – kérdezte. Pamela újra előadta, hogy az az Otthon maga a pokol, semmiképp nem engedhetik oda vissza a gyereket.

– Nem engedhetjük, hogy végérvényesen tönkre tegyék ennek a kislánynak az életét – mondta már szinte sírva – érted? Te pszichológus vagy, segítened kell. Ha az a baj, hogy nem fizetnek, én kifizetem a terápiáját, de

kérlek, intézkedj, hogy maradhasson! – már szinte könyörgött.

– Megpróbálom... – sóhajtott Adélaide – azonban, ha a Gyermeekotthon átvette a gyámságot, akkor tartok tőle, hogy semmit sem tehetek.

– Te mindig, mindenre tudsz megoldást, biztosan kieszelsz valamit... Beszélj az orvosokkal is... Nem lehetne, azt, hogy valami komoly betegsége hivatkozva... szóval, arra kell hivatkozni, hogy kórházi kezelésre van szüksége... mondd, nem lehetne valami ilyesmit?...

– Remek ötlet... – ragyogott fel Adélaide arca – remek ötlet, hogy te milyen okos vagy! Megoldjuk, nyugodj meg, egészen biztos, hogy összehozzuk... és veletek, veletek mi legyen?...

– Megbeszélem Laurával, hogy vasárnap nem leszek, s akkor kirándulunk egy napot, jó lesz?

– Mit szólnátok a vasárnap-hétfőhöz? – nézett rájuk kérdően Adélaide. Tom mohón kapott az ajánlaton, de Pamela gondban volt.

– Holnap megbeszélem vele, meglátom hogyan fogadja Laura. Szüksége van most rám, csak úgy megyek, ha beleegyeznek, s nem kell azután mindent újra kezdenem. Nem szeretném elveszíteni a bizalmát... Ja, és mondhatom neki azt, hogy Marie megy helyettem? Szerintem jól kijönnének egymással... de tudnom kell, mit mondjak neki.

– Rendben, Mariet küldöm helyetted. Úgyis nagyon szívesen jár be a kórházba az utóbbi időben – mosolyodott el Adélaide.

Megígérte, hogy intézkedni kezd másnap Laura ügyében, s majd felkeresi ott a kórházban, hogy elmondja mit tudnak tenni. Pamela végre megnyugodott.

Amikor Adélaide elment, Tom felé fordult, bocsánatkérőn. Tom azonban, ujját a szájára téve, elhallgattatta.

– Büszke vagyok rád! Tudod, mennyire büszke vagyok rád? – mondta, s magához ölelte. Pamelának eszébe jutott, mit mondott Tom, amikor ő azt állította magáról, hogy nem olyan jótéltélek mint Marie. „Pedig az vagy, csak te még nem tudsz róla... de nekem elhiheted!” – most fülébe csengtek ezek a szavak. Tom bízott benne! Tom tudta, már akkor tudta!

Amikor reggel kinyitotta a szemét, már világos volt. Az órára pillantott, hat óra. Lehetséges, hogy nem ébredt fel amikor Tom elment? Csak akkor vette észre a kezét a paplan tetején. Gyorsan felé fordult – Te még itt vagy? Elaludtál? – kérdezte meglepetten.

– Nem aludtam el, sőt már négy óra óta ébren vagyok. A szokás hatalma. Néztelek, milyen édesen alszol.

– Nem mentél etetni?

– Nem mentem, mert úgy tudtam, hogy ma kirándulni megyünk, s megbeszéltem Patrickkal, hogy ő megy helyettem. Nekem már délelőtt szólt Adélaide, hogy intézkedjek helyettesről. – válaszolt Pamela kérdő tekintetére.

– Olyan jó, hogy itt vagy, jó így együtt ébredni!

– Ha majd összeházasodunk, gyakrabban lesznek ilyen reggelek. Éppen azon gondolkodtam, amíg aludtál, hogy Karácsonykor lehetne az eljegyzésünk. Addigra összegyűjtöm a pénzt a gyűrűkre. Mit szólsz?

– Jól hangzik. Az esküvőnk meg legyen májusban... valami meghitt esküvőre gondoltam...

– Május? Az pont megfelel. Nagyon meghitt esküvőt terveztem.

– Nem szeretnék nagy vendégsereget, csak...

– Én sem. Ez olyan meghitt lesz, amilyenről nem is álmodtál!

– Elárulod végre, mit eszeltél ki?

– Nem, még nem. Előbb az eljegyzésre koncentráljunk. Ne aggódj, időben értesítelek az esküvői terveimről is...

– Jaj, de undok vagy. Most miért nem mondod el?

– Azért, mert mennem kell dolgozni, meg neked is menned kell Laurához.

– Nem kell sietnem, mondtam neki, hogy később megyek, mert előbb Adélaidehez kellett volna mennem, ha ő nem jött volna az este ide.

– Nekem sem kell sietnem, de lemegyek az istállókhöz, hátha Patricknak van fontosabb dolga is.

– No, ugye elmondod? – Tom nevetett, s a fejét rázta.

– Mégis, mikor akarod elárulni, az esküvőnk másnapján?

– Nem, egy kicsit előbb...

– Tényleg undok vagy. Egy esküvőre készülni is kell, nem akarsz várakoztatni...

– Te mondtad, hogy szerény esküvőt szeretnél, ez olyan szerény lesz, hogy készülni sem kell rá!

– Tényleg azt akarod, hogy kifúrja az oldalam a kíváncsiság?

– Nem, azt nem szeretném. Még nem vagyok kész a tervvel, addig viszont ne kíváncsiskodj. Különben is, hol van még május? – Pamela nagyot sóhajtott.

– Csökönyös vagy, mint egy számár. Tudd meg, hogy én is megtervezem az esküvőnket, majd meglátjuk, melyik bizonyul jobbnak. – Tom továbbra is titokzatosan mosolygott – Tetszeni fog neked, mint a szénagyűjtés! – mondta végezetül.

Hét óráig maradtak ágyban. Aztán Tom felhozta a reggelit, együtt megreggeliztek s indult ki-ki a maga dolgára.

Laura azzal fogadta Pamelát, hogy nagyon tetszik neki a regény, nem tudja abbahagyni. Pamela megkérdezte, reggelizett-e már? A nemleges válasza az órára nézett:

– Mindjárt nyolc óra, gyere fussunk, mert nem marad semmi.

– Jaj ne, most olyan izgalmas, meg nem is vagyok éhes...

– Enned kell! Azután folytathatod az olvasást, én meg utánanézek, hogy van-e már valami eredmény? – Együtt mentek és válogatták össze Laurának a reggelit. Pamela mellette ült, míg mindent meg nem evett. A végére

kiderült, hogy nagyon is éhes volt már. Jóízűen, és sokat evett.

Reggeli után újra belemerült az olvasásba.

Pamela már nagyon kíváncsi volt, hogy mit sikerült Adélaidenek intéznie, gondolta, leoson az irodájába s megtudakolja. Szerencsére összefutott Marieval a folyosón, s az leállította.

– Mi jut eszedbe? Tudod, hogy nem mehetsz oda, bírd ki már ezt a pár napot – mondta szemrehányóan Marie – egyáltalán, hogy lehet az, hogy te itt vagy? Úgy tudtam, hogy ma kirándulni mentek Tommal.

– Hát nem jól tudtad. Holnap megyünk. – mondta bosszúsan Pamela – Nem értem, miért kell annyira vigyáznotok rám?

– Tarts ki még egy kicsit, le lesz rendezve a hétvégén. Tudod, hogy tegnap is bemásztak ketten is, az egyiknek már majdnem sikerült besurrannia az aulába, az utolsó pillanatban kapta el a grabancát Pierre.

– Tényleg? – csodálkozott rá Pamela.

– Igen, aztán derült ki, hogy be volt kapcsolva a kamerája, s mindent, meg persze mindenkit felvett, aki arra járt. Pierre úgy begurult, hogy elvette tőle a kamerát s úgy odavágta a kőhöz, hogy ezer darabra tört. Aztán fogta a grabancát, s kilökte a kapun. Az meg fenyegetőzött, hogy beperli.

– Tényleg? Tom nem is mesélt róla.

– Biztosan nem akart felzaklatni. Én sem mondtam volna, ha nem lennél ilyen konok.

– Jól van no, főnökasszony! Ígérem jó leszek. Megkérdeznéd Adélaidet, hogy mit sikerült... – nem

mondta végig, mert éppen abban a pillanatban lépett be a kórházba Adélaide. Egyenesen felénk tartott.

– No, gyertek velem ti is. Összeszedünk mindenkit, akinek valami használható ötlete van.

– Nagy a baj? – kérdezte Pamela.

– Mondhatni – volt a kurta válasz.

Az orvosiban ott találták a főorvost és Maximet.

– Laurát a Gyermekotthon gyámsága alá helyezték. Most találjuk ki, nagyon okosan, hogyan tudnánk itt tartani a gyereket az Otthon akarata ellenére? – mondta, nagyot sóhajtva Adélaide.

Egy óra múltán hagyta el a helyiséget Pamela és Adelaide.

– Ne aggódj Pamela, biztosan kitalálnak valamit, kellene hozzá leletek is, sosem lehet tudni, nem kell-e bizonyítékokkal alátámasztani állításunkat. Ez már az orvosokon múlik, de meg tudják csinálni, megnyugtathatod a kislányt. Ja, megbeszélted már vele a vasárnapot és a hétfőt?

– Jaj dehogyis, arra még nem volt idő.

– Jól van, majd üzenj le valakivel, ha megtudod!

Laura már a vége felé tartott a regénynek, azonban ezúttal letette a könyvet, s izgatottan kérdezte, hogy mi a helyzet.

– El lesz intézve kicsim, bár megvallom nem lesz könnyű. Most az orvosok agyalnak rajta, mindenesetre néhány hónappal biztosan sikerül meghosszabbítani a kezelésedet, de még nem kész a terv. Nyugodjál meg jó?

– Mire megyek vele, ha pár hónap múlva így is, úgyis vissza kell mennem. Soká leszek még nagy korú, mire megyek pár hónappal? – kérdezte sírva.

– Most az az elsődleges, hogy nyerjünk néhány hónapot, mert sürges az idő, aztán lesz időnk gondolkodni a továbbiakon.

– Mégis min? Talán el kellene szöknöm, hogy soha ne találjanak rám!

– Eszedbe ne jusson ilyen butaság, tudod te, mennyi veszély fenyeget, ha egyedül vagy a nagyvilágban?

– Tudom, mindig is egyedül voltam, s oda semmiképpen nem akarok visszamenni...

– Jó, de előbb meg kell gyógyulnod. Ahhoz is idő kell, meg gondolkodhatunk is...

– Mégis min? Van jobb ötleted, mint az, hogy világgá menjek? Van jobb ötleted?

– Van! – mondta váratlanul Pamela.

– Mégis mi lenne az?

– Örökbe fogadlak, ha te is úgy akarsz...

Már jól maguk mögött hagyták a tanyát, az úton robogtak, kettesben Tommal. Ragyogott a nap, enyhe őszi idő volt. Pamela hátradőlt az ülésen, s élvezte volna a szabadságot, a kellemes időt, azt, hogy együtt lehet Tommal most két teljes napon át, mégsem adhatta át magát a felhőtlen boldogságnak, mert állandóan ott motoszkált a fejében Laura.

Istenem, hogy nézett rá tegnap, amikor, maga sem tudja hogyan, kiejtette száján azt az örökbefogadás szót. Egyszerre látott a szemében rémületet, reményt, örömet,

haragot... Aztán hirtelen elsírta magát. Azzal vádolta, hogy nem is mondja komolyan, csak meg akarja vigasztalni. Tényleg vigasztalnia kellett, azt mondta, hogy most ne is beszéljenek róla, majd még gondolkodhatnak együtt is, Laura is elmondhatja az elképzeléseit, átgondolják, megbeszélik, most az a fontos, hogy nyerjenek erre időt... Nehezen, de végül megnyugodott. Ő viszont, még nem mondta el Tomnak. Nem akarta ezzel terhelni az utazásuk előtti időt, anélkül is eléggé izgalmas volt. Nem is hitte volna, hogy ilyen körülmekintő óvatosság, és kíséret követi majd minden lépésüket.

A Tündérligeten át jöttek, a nagy darab Pierre is kísérte őket. Nagyon elővigyázatosak voltak, pedig ő milyen boldogan gyönyörködött volna a csillagos égben, de nem lehetett. Lenn a kapunál a másik Pierre várta őket, előbb kiment, alaposan körülnézett, aztán hármásban mentek a házig. Ott állt már az autó előtte, s akkor adta oda Pierre a kocsikulcsát Tomnak és megvárta míg ők felmennek a lépcsőn, s bemennek a lakásba.

Tomnál is felfigyelt, mennyire ügyelt mindenre. A redőnyök már mindenütt le voltak eresztve, az ajtót is gondosan bezárta. Ilyen izgalmak után csak nem jöttek a szavak, gondolta ráér még, majd ha sétálnak nagyokat a természetben, a tóparton, erdőben, vagy ücsörögnek valahol egy padon... Igen, megvárja a megfelelő pillanatot.

Tudja jól, hogy meg kellett volna előbb beszélnie Tommal. Nem dönthet egyedül, hiszen össze akarják kötni az életüket. Persze, hogy meg kell beszélniük, de

akkor szükség volt rá, hirtelen nem tudta mivel megfékezni Laurát. Féltette. Félt, hogy valóban komolyan foglalkoztatja a szökés gondolata, éreztetnie kellett vele, biztonságban van, és van megoldás, csak neki is akarnia kell.

Azóta sokat töprengett rajta, és most már tudja, hogy igenis akarja... szeretné Laurát örökbe fogadni... neki úgysem lehet saját gyereke, az idő is jócskán eljárt felette, és Laurát megszerette... érzi, hogy fontos neki, Laurának is szüksége van a gondoskodásra... csak éppen akarnia kell, és Tomnak is... Ó jaj, mit fog szólni hozzá?...

Mi lesz, ha válaszút elé állítja: vagy ő, vagy én? Akkor mi lesz? Akár Tom, akár Laura... Nem, ezt nem tudja ép ésszel elviselni. Jobb, ha most nem gondolkodik... nem bír rágondolni... majd inkább máskor... majd máskor...

– Alszol szívem? – Tom hangját hallotta, s az ő hangja hozta most vissza gondolatainak árából, amik már-már elsodorták.

– Nem, dehogyis! – kissé felegyenesedett és Tomra nézett – Miért kérded?

– Mert már harmadszor szólok hozzád és nem válaszolsz, azt hittem elaludtál.

– Nem, csak elgondolkodtam. Mikor érünk oda?

– Azt hiszem már itt is vagyunk, csak nem tudom merre forduljak? Vajon hol lehet a recepció, hogy elkérjük a ház kulcsát. Nem értem, miért nem tudnak normális útbaigazítást adni a jámbor utazónak? – évődött Tom. Azonban, akkorra észrevette a táblát, s máris elfordult a jelölt irányba.

A parkolóba hajtott, aztán hátára vette a hátizsákot, s miután megkapták a kulcsot, elindultak kézen fogva megkeresni a házikót. Lépcsőn mentek fel a verandára. Amikor Tom kinyitotta az ajtót, egy tágas nappali szoba tárult eléjük, kandallóval. Fenn volt galéria, s ott volt a hálószoza, létrán lehetett felmenni, s a létra alatt volt a fürdőszoba.

– De hiszen ez csodálatos! – örvendezett Pamela – Kár, hogy nincs hideg, lehetne hallgatni a tűz pattogását, nézni ahogyan nyaldossák a lángok a fahasábokat... – ábrándozott.

– Rakunk tüzet estére, jó? – Pamela gyermeki örömmel ugrott Tom nyakába, csak egy pillanatra, máris kinn volt a verandán, s hívta Tomot is, hogy nézze, milyen csodálatos kilátás van innen a tóra. A túloldalon hegyek magasodtak, itt dombos és erdős volt a vidék, s közepen kékllett a tiszta vizű tó. Csodálatosan szép volt.

Éppen ilyenről álmodtam – mondta Pamela, Tom vállára hajtv a fejét. Abban a pillanatban felhőtlenül boldogok voltak.

Mindketten pólót, farmernadrágot viseltek, a derekukra kötöttek valami felsőt, hátha szükség lesz rá, és sétára indultak. Lementek a tópartra. A tavon fehér vitorlások siklottak, mögöttük a dombos vidék, amit erdő borított, s a fák között imitt-amott kikandikáltak a házikók. Egészen mesebeli táj volt. Az erdő mindenféle színben pompázott, volt ott az aranyárgától, a rozsdavörösön át, a még mindig zöldellő lombokig minden.

– Ilyenkor a legszebb az erdő, ezek a varázslatos színek mindig elbűvölnek, emiatt szeretem oly nagyon az őszt. – mondta Pamela, s ahogy egymást átkarolva mentek a tóparton, még szorosabban hozzásimult Tomhoz.

– Látod, ebben is egyformák vagyunk, én sem tudok betelni ezzel a színek kavalkáddal. Gyönyörű az őszi erdő. Pamela élvezte a napsütést is, hiszen be volt zárva már mióta, nem volt a szabad levegőn, most olyan volt, mint a féktelen kiscsikó, élvezte a napfényt, a mozgást. Még versenyt is futottak, természetesen Tom megelőzte, de mit számított, amikor aztán a karjaiba kapta, forgott vele, és Pamela kacagott... Hirtelen ugrott be a kép, apa ugyanígy felkapta őt gyerekkorában, s csak úgy csilingelt a kacagása. Olyan elevenen látta most apát, s a képet maga előtt, hogy szinte gyereknek érezte magát, s gyermeki boldogság árasztotta el, mint akkor...

Barangolás közben nagyon megéheztek, alig tudták elvonszolni magukat a házig, merthogy vízbe kellett tenni a virágot, ugyanis, Pamela egy hatalmas csokor erdei virágot szedett. Most vízbe rakta, a kis asztalkára tette a kompozíciót, s gyönyörködtek, hogy milyen ékes dísz lett ennek a kellemes hangulatú szobának. Kicsit rendbe tették magukat, s elmentek az egyetlen étterembe, ami ott volt található. Megebédeltek, aztán vettek maguknak gyümölcsöt vacsorára, s folytatták a csatangolást. Alkonyatkor a tóparton sétáltak. Nagyon sokan kiruccantak ide hétvégére Párizsból. Nem esett

nagyon messzire, s ide jártak friss levegőt szívni a fővárosiak, meg élvezni a csendet, nyugalmat.

Pamela elfáradt az egész napos természetjárásban, pedig szeretett volna kinn maradni, és megvárni, hogy kigyúlnak a csillagok, csodálni az éjszaka fényeit, neszeit...

– Tudod mit, menjünk haza a házba, én tüzet rakok, te megpihensz, aztán később majd kijövünk nézni a csillagokat.

– Pamela megmosta a szőlőt, elhelyezkedett a kényelmes fotelben, s nézte Tomot, amint tüzet rak. Közben szemezgetett a szőlőből, s egyszerre csak pattogni kezdett a tűz. Oda ment Pamela is a tűz elé, leült a padlóra, s onnan nézték, ahogyan nyaldossák a lángok körbe a fahasábokat. Fantasztikus élmény volt.

Nem feledkeztek meg a csillagokról sem. Igaz, csak a verandáról gyönyörködtek bennük, mert koromsötét volt az éjszaka, a Hold nem volt sehol, amúgy meg igen friss levegő áramlott a tó felől.

Amikor végre ágyba zuhantak, Pamelának akkor jutott eszébe, hogy a beszélgetés ezúttal is elmaradt.

Másnap későn ébredtek. Pamela eldöntötte, hogy vallani fog. Elmondott mindent szóról szóra, amit Laurával beszélgettek. Tom érdeklődve hallgatta minden szavát, fél karjára könyökölve kíváncsian várva, hogy mi következik. A váratlan fordulatra még a lélegzete is elakadt. Pamela megijedt, mentegetőzni kezdett.

– Muszáj volt megtennem, hogy megállítsam, tudjon más irányba is gondolkodni, ne csak a szökést lássa

egyedüli kiútnak... – Tom nézte. Aztán megsimogatta az arcát, haját. Pamela kissé megnyugodva kérdezte.

– Nem haragszol, még csak bosszús sem vagy?... – Tom csókkal fojtotta belé a szót.

– Enyém lesz a világ leggyönyörűbb asszonya... s mindjárt lesz gyerekünk is... Te angyal vagy, egy földre szállt angyal! – mondta elérzékenyülve – Ezen gondolkodtál útközben is?... – Pamela bólogatott.

– Kicsit aggódtam, hogy mit fogsz szólni hozzá, hiszen még nem is ismered.

– Ha te szereted, én is szeretni fogom. Ebben biztos lehetsz. Ami a tiéd, az az enyém is. Nagyon szeretlek!...

– Most te is elárulod nekem, hogy milyen esküvőt terveznél? – kérdezte ravaszul Pamela.

– Hogyan is tudnék ellenállni – és suttogva, hogy ne hallja senki, a madarak sem az erdőn, nehogy kicsiripeljék, mert ez titok, a kettejük titka, elsuttogta, hogyan is képzelte el az esküvőjüket.

– Én ilyent álmomban sem tudtam volna elképzelni. Te jobban tudod, hogy mire vágyom, mint én magam. Tom, ez csodálatosan szép lesz!... Amíg élünk nem fogjuk elfelejteni. Te... te Isten ajándéka, te!... – aztán az ég felé emelte a szemét – Köszönöm, Uram!

Mivel a víkendezők előző este már hazautaztak, így alig lézengtek emberek az üdülőtelepen. Övök volt a part, sétáltak, vagy üdögéltek egy padon. Az idő gyorsan múlt, s sajnos, elérkezett a hazautazás ideje. Remek volt

ez a kirándulás, csak rövid, állapították meg mindketten, a parkoló felé haladva.

– Majd a nászutat hosszabbra tervezzük. És ígérd meg nekem, hogy akkor egy teljes napon át ágyban maradunk. – mondta Tom álmodozva.

– Akár kettőt is – nevetett Pamela – de te is ígérj meg nekem valamit, – Tom kíváncsian várta Pamela óhaját – jövő nyáron szénagyűjtéskor kinn maradunk és ott alszunk egy szénaboglyában.

– Ezer örömmel! – kiáltott fel Tom. Abban a pillanatban megszörrent zsebében a telefon.

– Ki tud ilyen ünneprengő lenni? – mormogta, miközben előhalászta a telefont. Adélaide volt. Gyorsan hadarta a mondanivalóját: Jöhettek nyugodtan, most már tiszta a levegő! – körülbelül ennyit értett Tom a hadarásból, amit egy elégedett sóhaj követett. Pamela kérte a telefont, kérdezni szeretne valamit.

– Hogy van Laura? Minden rendben van vele? Jól kijöttek Marieval, ugye? – A válasz mindenre megnyugtató volt. Úgyhogy indulhatnak, várja őket a munka.

Útközben azon tépelődtek, mit jelenthet az, hogy „tiszta a levegő”? Aztán Pamelának beugrottak Marie szavai: „... bírd ki már ezt a pár napot...”, „... Tarts ki még egy kicsit, le lesz rendezve a hétvégén!” Már akkor is szöveget ütöttek a fejében, amikor Marie mondta, csak hát nem volt rá ideje, hogy megkérdezze mit jelentsen ez? Tom fejtette meg. Készültek valamire. Ezért volt fontos eltüntetniük Pamelát, ezért ragaszkodott Adélaide a szombat, vasárnaphoz... aztán nyilván áttette hétfőre a

lerendezést. Most már mindketten nagyon kíváncsiak voltak, vajon mi történhetett, bár abban egyetértettek, hogy jó lenne, ha megszűnne az eddigi áldatlan állapot, sőt, nem is értették, hogy Adélaide eddig is miért tűrte?

Pamela már megtanulta, hogy mindennek megvan a maga miértje, ha tűrte, tudta miért teszi, de az most sokat jelentő volt, hogy „tisztá a levegő”. Visszatér minden a régi kerékvágásba. Egy ilyen felejthetetlen kirándulás után, ez ígéretes jövőt jelentett. Dolgozhat újra szabadon, lovagolhat, sétálhatnak majd Laurával a kertben...

Pierre előjött a házból, amikor meghallotta a motorzúgást. Tom a kulcsot is mindjárt átadta, s érdeklődtek, hogy mitől is lett „tisztá a levegő”.

– Örüljetek, hogy kimaradtatok ebből – mondta Pierre – olyan razzia volt itt, hogy csak no. – Aztán elmondta, nagy erővel jött ki a rendőrség. Mindenkit igazoltattak, nyilvántartásba vettek, voltak olyanok, akiket bilincsben vittek el. Ha még egyszer ide tolják a képüket, akkor csak hívni kell a rendőrséget, s le lesznek tartóztatva... bizonyára elmegy a kedvük az ilyen szórakozástól.

– Senki nem úszta meg, senki nem tudott megmenekülni, pedig amikor észrevették, hogy körbe vannak kerítve, fejvesztve menekültek ahányan voltak. Ki a kerítésen, ki fára mászva, de mind befelé menekült, az udvarba reméltek menedéket. Csakhogy mi innen bentről vízsugárral fogadtuk őket, hehehe... mint az ázott patkányok olyanok voltak, úgy vitték el őket. No azt

hiszem, hogy ebből nem kérnek többet, amit itt kaptak. Ők is keserítették az életünket egy egész héten át. Megérdemelték! – zárta a beszédet Pierre. Pamela és Tom jót kacagott Pierre ízes meséjén, igazán örültek, hogy vége.

– Akkor most felmehetünk nyugodtan vacsorázni, nem kell bujkálnunk? – kérdezte Tom – Te nem tartasz velünk?

– Mehettek nyugodtan. Én nem megyek, itthon van Edith is, finom lecsót főz vacsorára. Van kedvetek csatlakozni?

– Majd talán máskor, most nem zavarnánk, majd megbeszéljük... – mondta Tom, aztán felmentek a lakásba, hogy letegyék a csomagot s már indultak is.

Jó volt hazaérni. Pamela tiszta szívéből úgy érezte, hogy most otthon van. Sokan fogadták őket kitörő lelkesedéssel, jó barátok, akikkel közös itt a sorsuk, együtt élnek ezen a tanyán, együtt dolgoznak egymásért, nem csak magukért. Ez egy remek közösség, s nagyon jó itt lenni. Összekovácsolódtak már, ő idetartozik, neki már itt van az otthona... Itt van a boldogsága.

Kedves volt Tomtól, amikor körülnézett a lakásában, nincs-e egy rejtőzködő fotós, csak akkor nyugodott meg, aztán hosszan megcsókolta s elbúcsúztak. Hajnalban megy az állatokat etetni, ő meg majd beszél Adélaiddel reggel. Szeretné ha beosztaná valami munkára, de előbb meg akarja látogatni Laurát is. Tom a telefont is nála hagyta, majd ő adja vissza. Ó Tom, máris hiányzik, de

nem lehetnek mindig együtt. Majd eljön annak is az ideje, így van ez rendjén.

Most egy kicsit rázuhant a magány, hogy egyedül maradt, de ezután már nem kell bujdokolnia. Holnap mehet ő is dolgozni a többiekkel, sétálhatnak majd Laurával a kertben nagyokat, biztosan ő is élvezni fogja... Vajon az ő ügyében történt-e már valami? Holnap kedd, csütörtökön jönnek érte, készenlétben kell állniuk... annak is utána kell néznie...

*

Békésen teltek az elkövetkező napok a tanyán. Reggelente megjelent két, három rendőr, akik őrt álltak az épület előtt. Talán egy hétig jártak oda, de nem történt semmi, nem jelentek meg többé a fotósok. Úgy látszott, jó leckét kaptak, vagy egyszerűen feledésbe merült az ügy, már nem foglalkozott senki azzal, hogy hol van, és mi van Pammal. Így hát Pamela is békésen dolgozhatott, szabadon sétálgathatott a kertben Laurával, vagy Tommal, vagy éppen a kettővel együtt.

Lassan Laurát is bevezették a munka világába. Szófogadó, szorgalmas gyerekek bizonyult. Gyorsan tanult bele egy-egy munkafolyamatba, és nem is tiltakozott semmi ellen. Még mindig a kórházi részlegben tartózkodott, mert a kezeléssel nem álltak le, s időnként megviselte a szervezetét az elvonókúra, de a munkaterápia nagyon sokat segített, s nem csak az,

hanem az a nyugalom, béke, ami körülvette, s a szeretet, ami újdonság volt számára, hiszen sohasem volt benne része. Egyre jobban ragaszkodott Pamelához, sőt, Tommal is jól kijöttek egymással.

A Gyermekekotthon nem ragaszkodott hozzá. Talán túlzott volt az aggodalom, és az elővigyázatosság a Pszichotanya részéről, mert a reakció annyi volt csupán, hogy hát csak maradjon, ameddig kell, ha már vannak adakozók, hogy fedezzék a költségeket, ott meg úgysem hiányzik senkinek.

Pamela azonnal átutalta a pénzt Lauráért, a maradék 11 hónapra, s boldogan mondta neki, hogy most már érezze otthon magát, mert hosszú ideig itt maradhat, közben gondolkodhat, mert az ajánlata még érvényes. Sosem fogja elfelejteni Laura boldog arcát, amikor ezt hallotta. Kacagott és sírt egyszerre, örült, hogy van végre nyugalmas otthona, ahol törődnek vele, és hogy szeretne odaköltözni Pamela szobája mellé, ami korábban Marieé volt. Egyelőre ez volt a leghőbb vágya, a többit majd megbeszélük, hiszen van rá idejük bőven.

Még mindig javában folyt az őszi betakarítás. Felszedték a sárgarépát, petrezselymet, zellert, céklát, s ezt mind a pincében tárolták, berakva szürke homokba, hogy minél tovább megőrizze frissességét.

A szilvaszüret is javában folyt még, a lekvárfőzés, amiből már Pamela is kivette a részét, sőt olykor Laurát is beavatták a lekvárfőzés rejtelseibe. Sor került az alma-, a birs-, s a diószüretre is. A kukoricatörést leginkább a

férfiak végezték. Nem volt nagy terület belőle, viszont a kukoricaszárat is kivágták, kékébe kötözték, aztán szárkúpokat raktak belőle az istállók udvarában. Jól jön az télen a teheneknek és a lovaknak.

Rengeteg munka volt a parkban is. A pázsitot is megnyírták még egyszer, mielőtt beáll a hideg idő, a lehullott leveleket is begyűjtötték, az is ment a komposztba, a növényeket, bokrokat megmetszették, voltak olyanok amiket betakartak, hogy megvédjék az erős fagyok ellen.

A baromfiudvart is felszámolták. A kacsákat, pulykákat, csirkéket levágatták a falubeli kis vágóhídon, aztán csomagolták a húst s mélyhűtőkben tárolták. Maradtak csak a tyúkok, hogy tojással ellássák az ott lakókat. A lovak és a tehenek is beköltöztek az istállóba, előbb csak éjszakára, aztán már napközben is, ahogy egyre hidegebb és hidegebb lett.

A fűtőrendszert is be kellett indítaniuk, esténként már bizony elkelt a fűtés.

A november hidegen, deresen, ködösen köszöntött rájuk. Szerencsére mindennel időben elkészültek, már ment a fűtés egész nap, s rájuk köszöntöttek a ráérős téli napok. Ilyenkor már nem igen akadt munka, csak a takarítás maradt és a konyhán kellett állandóan dolgozniuk. Viszont ügyes beosztással mindenkinek jutott szabadidő bőséggel.

Laurának tanulnia kellett. Adélaide összeszedte az embereket, akik között voltak tanárok is, ki milyen tantárgyban tudná átvenni Laurával a nyolcadikos tananyagot, hogy le tudjon vizsgázni, s a következő

tanévben már mehessen gimnáziumba. Pamela az angol nyelvet vállalta, Tom a franciát, de minden tantárgyra akadt tanár. Végre átköltözhetett Marie egykori szobájába, Pamela mellé, s határtalanul boldog volt. Megvolt az órarendje s oda jártak az oktatók Laura kis lakosztályába tanítani.

Lenn az aulában is vidám volt a hangulat. Napközben ott ütötték el idejüket a páciensek, s az ott dolgozók egyaránt. Kártyáztak, társasjátékokat játszottak, tévét néztek, de volt olyan, aki olvasott, vagy éppen visszavonult a maga lakosztályába, ha nyugalomra vágyott. A mozit is beüzemelték, egyre gyakrabban vetítettek filmeket. Voltak közös élményeik, azután volt miről beszélgetniük.

Egy ilyen szürke, deres, hideg őszi napon Pamela és Tom lovagolni indultak. A lovaglások voltak az utóbbi időben a legmeghittebb együttléteik. Amióta Lora odaköltözött Pamela mellé, Tom nem aludhatott nála, sőt Pamela sem mehetett Tomhoz, mert nekik, ha szülők szeretnének lenni, jó példával kell elől járniuk, amit majd a gyerek követni fog. Ugye, te sem szeretnéd, ha Laura az első udvarlójával az ágyban kötne ki – hangoztatta Pamela. Tom helyeslően bólogatott, pedig nagyon hiányoztak neki az együtt töltött éjszakák.

– Tom, mondtam már, hogy Marie meghívott bennünket a hétvégére ebédre?

– Semmit sem mondtál szívem – szólt Tom egykedvűen.

– Nem mondtam volna? Az a kérdés, neked mikor van szabad napod, szombat jó, vagy a vasárnap? – kérdezte Pamela. Tomnak édes mindegy volt, ő akkor csinál magának szabadnapot, amikor akar. Túlnyomórészt ő megy hajnalban etetni, aztán ebédelhetnek bármikor, délután nem muszáj neki mennie, akkor majd rendez embert maga helyett.

– Nekem is mindegy. Most mentek a faluba vásárolni Marieék az ebédhez. Marie sütni fog, az ebédet meg Max készíti. Olyan szépek együtt, ugye?

– Szépek... de mi is szépek vagyunk! – kacagtak.

– Jól jött Marienak ez a szerelem. Tudod, hogy azóta az anyukája sem látogatja, amióta ide leköltözött?

– Nem tudtam. Miért?

– Mert vérig sértődött, hogy a lánya itt akarja leélni az életét, és nem megy többé haza. Akkor nagyon el volt kenődve Marie, azért is mondtam, hogy jól jött, és jókor Max. Rendes fiúnak látszik, s legalább neki is van valakije. Nos, akkor mit mondjak, szombat, vagy vasárnap?

– Tudod mit, legyen szombat, aztán meg maradj nálam, s vasárnap én főzök neked valami finomat.

– Jól hangzik – villantotta Pamela Tomra a legszebb mosolyát – de tudod, a példamutatás... –

– Mondd azt Laurának, hogy Marienál leszel vendégségben a hétvégén...

– Tom, nem hazudhatok! Hol itt a példamutatás?

– Ebben igazad van, bocsáss meg – mondta bűnbánóan Tom – Pamela hirtelen a fejéhez kapott.

– Úristen! Már november vége felé járunk! – ezt olyan kétségbeesve mondta, mintha az ég akarna rájuk

szakadni hirtelen. – Nem érted? Október végén lejárt a hivatalos itt tartózkodásom. Hogy feledkezhettem meg róla? Lehet, hogy már nem is vagyok? – mondta kétségbeesve, s megsarkantyúzta a lovát. Tom alig tudta beérni.

– Mi van veled? Mit akarsz tenni?

– Beszélnem kell Adélaiddal!

– Állj meg kérlek, beszéljük meg... – Pamela megállította lovát, leugrott – mégis mit akarsz megbeszélni? Érted, hogy hivatalosan már nem vagyok itt. Mielőbb intézkednem kell. Kifizetem még hat hónapra a kezelést, az éppen kitart az esküvőnkig!

– Úgy megijesztettél! Azt hittem, haza akarsz menni.

– Nem Tom! Többé nem akarok haza menni. Szakítani akarok a múltammal örökre. Itt az én életem, te, Laura meg a tanya. Itt akarok maradni végleg! – Tom meghatottan nézte, majd magához ölelte.

– Én leszek a legboldogabb a világon!

– A hétvégét meg megbeszélem Laurával – suttogta Pamela, amikor végre szóhoz jutott...

Lélekszakadva rohant felfelé, a lovaglást követően. Szinte beesett az ajtón, még kopogni is elfelejtett. Adélaide és Polett rémülten néztek rá.

– Történt valami? – kérdezte Adélaide, miközben Pamela leroskadott egy székre, alig tudott megszólalni annyira kifulladt.

– M i é r t... n e m... szóltatok?...

– Az istenért, mi bajod van? Mit kellett volna szólnunk?

– Kifizetem, csak maradhassak... kérlek... maradni szeretnék... ne küldjete el... – mondta még mindig levegő után kapkodva.

– Én ebből egy szót sem értek. Kérlek nyugodj meg, higgy le, majd azután elmondod.

– Nem! Most kell elmondanom!... Maradni szeretnék... Itt szeretnék maradni, hát nem értitek?

– Lejárt volna a szerződésed? – kérdezte hirtelen kapcsolva Adélaide – Tényleg az a baj? – Pamela bólogatott – Én nem is vettem észre, de nem kell kétségbeesned. Szóval maradni szeretnél, meddig?

– Még hat hónap, ugyanis karácsonyra tervezzük Tommal az eljegyzésünket... Nem jutott eszembe, már elsején lejárt, hivatalosan már nem vagyok itt... nem lesz ebből valami baj?

– Én sem vettem észre – szólt Polett – s így nem is intézkedtünk, tehát nem vagy kijelentve, így nem okoz semmi problémát. – Pamela e szavakat követően végre, megkönnyebbülten fellelegzett.

– Biztos, hogy hat hónapot akarsz még maradni? kérdezte ravasz mosollyal Adélaide – csak azért kérde, hogy eljegyzésről beszéltél, nem költöznél inkább Tomhoz?

– Nem! Az esküvőt májusra tervezzük, addig nem költözöm, szüksége van rám Laurának.

– Én is úgy látom. Örülök, hogy maradni akarsz, helyünk is van, elférsz, de mi lesz azután, ha az is lejár? Látom Laura máris nagyon ragaszkodik hozzád, nem lesz neki majd nagy törés...

– Adélaide, én nem akarok többé hazamenni, szakítani akarok a régi életemmel, itt akarok élni Tommal, s ha ő is úgy akarja, Laurával...

– Örökbe fogadnád Laurát? Tom még nem tud róla?

– De igen, Tom benne van. Még Laura nem döntötte el, de van még idő... Nem akarok többet mondani, mert még a részleteket Tommal sem beszéltük meg...

– Jól van, akkor most mit is tegyünk?

– Csak annyit, hogy befizethessek a kezelésre, amíg lejár az egy év. – Csak akkor nyugodott meg, amikor a számlát a kezében tartotta. – Mindjárt intézkedek is. Hogy mehetett így ki a fejemből, már akkor megtehettem volna, amikor Laura költségeit fizettem. – Adélaide és Polett, fejszóvalva, mosolyogva nézett utána.

Amikor felment a lakásába, megmosakodott, s elnyúlt a pamlagon, hogy kipihenje a hirtelen rázúduló izgalmakat. Elképesztő, hogy mennyire megijedt. Tényleg, mi lenne ha azt mondanák, hogy nem maradhat, hogy el kell innen mennie? Akkor mit tenne? Hazamenni a villába, ahol cselédek sora veszi körül, ahol semmi dolga a világon, csak kóvályog azon a több száz négyzetméteren tétlenül? Nem is csoda, hogy inni kezdett... hogyan is tudott úgy élni, már el sem tudja képzelni.

Margot? Szegény, a legutóbb azt mondta, hogy már nagyon hiányzom neki. Az ám, megígérte, hogy meglátogat hamarosan. Még mindig lelkiismeret furdalása van amiatt, hogy beszélt rólam annak a pletykarovatos újságírócskának. Szegény Margot, alig

tudta megvigasztalni. Csodálkozott is rajta, hogy ő vigasztalja, azt hitte, hogy ki fog kapni – mondta. Nagyon jól nevetett akkor rajta... Tényleg, Margot már rá sem fog ismerni, annyira megváltozott. Vajon mit fog szólni ha eljön? Mit kezdjen ő azzal a sok alkalmazottal, hiszen nincs és nem is lesz már rájuk szüksége. El kell őket küldenie... meg kell mondani nekik mielőbb...

Elgondolkodott. Vajon mi fog hiányozni a régi életéből? Hollywood? Az ugyan nem. A traccspartik barátnőikkel, kolléganőikkel? Nem is volt neki barátnője, a kolléganők meg csak vedeltek... meg persze ő maga is... hát nem, az sem fog hiányozni! Az otthona? Pfuj, olyan hideg, rideg, nem volt benne semmi meghittség... A vásárlások? Itt tanulta meg, hogy mennyivel szerényebben is lehet élni, mit neki a kincs, gazdagság, boldogság meg sehol. Nem, az sem fog hiányozni. A nyaralója Long Beach-ben? Hm, az is nagy marhaság. Minek neki magának akkora nyaraló? Örülne ha végleg megszabadulhatna tőle. Igaz, szépnek szép... de minek? Mindig is utálta. Majd elmennek valahová nászútra Tommal, megteszi egy bungaló is... mehetnének, mondjuk Korzikára! Az a Long Beach-i nyaraló?... Hm... Remek... remek... remek!... Ezt el kell mondania Adélaidenak. Remek ötlete támadt... azonnal el kell mondania... Mennyire fog majd ennek örülni!...

Nem. Mégsem. Előbb mindent meg kell beszélnie Tommal. Például azt is, hogy építeniük kellene egy házat itt, lenn a házson... ugyanolyan mint a többi, jó lesz ugyanolyan, de talán kellene egy egész ház, földszint, emelet... Igen, elhozná Margotot is. Persze, ha ő is úgy

akarja. El kell hoznia... öregszik szegény, nincsen senkije rajta kívül, majd ő itt a gondját viseli... Meg persze kell a hely, ha Lora is odaköltözik. Úgy rémlik, hogy minden ház foglalt már, nincs olyan, ami üres lenne... majd építtet ő oda még egy házat, persze, meg kell ezt is beszélniük Adélaiddel. Milyen jó lesz... ezt meg kellene építeni mire összeházasodnak, s elhozná Margotot... akkorra már Lora is eldöntheti, és elintézhethék az örökbefogadást. Ez fantasztikus lenne... szép nagy család lennének...

Hirtelen rontott be Laura az ajtón. Olyan váratlanul érte, és úgy megijedt, hogy felsikoltott. Laura is megszeppent egy csöppet.

– Ó, bocsáss meg! Megijesztettelek?... Mi van veled, nem vagy jól? – kérdezte aggódva.

– Jól vagyok, de ma már másodjára rémülök meg...– amikor összeszedte magát végül, akkor elmesélte Laurának, hogy kinn az erdőn jutott eszébe, hogy lejárt a szerződése, s lóhalálában rohant fel, hogy még ma el tudja intézni... már akkor úgy megrémült, s azon törte a fejét, mi lenne, ha hazaküldenék?...

– Tényleg, mi lenne? – érdeklődött Laura.

– Nem akarok visszamenni Laura. Bele sem tudok gondolni. Én már nem tudnék úgy élni... nagyon megváltoztam... Itt szeretnék maradni. Attól félttem, hogy kiteszik a szűrőm, s utcára kerülök. – mondta most már kacagva.

– Dehogyan kerülnél utcára, odaköltözhetnél Tomhoz! – mosolygott Laura – viszont, ha nekem lejár az egy évem, én hová költözöm?

– Hozzánk! Akkorra összeházasodunk, s ha te is úgy akarod, hozzánk költözhetsz! – mondta, fekvő helyzetéből hirtelen felülve Pamela.

– Akarom! Ez az egyetlen vágyam! – mondta Laura, s sírva borult Pamela vállára.

Tom érte jött szombat reggel. Együtt reggeliztek azután elindultak a lenti házszor irányába. Most már Tom is szabad egész hétvégén, el volt ragadtatva, hogy együtt tölthetnek két napot. Ahogy mentek a kerten keresztül, szállingózni kezdett a hó. Olyan szürke volt az ég, mintha soha többé nem akarna kék lenni, s egyszer csak nagy hópelyhek hullottak alá abból a rengeteg szürkéségből.

– Ebből kemény havazás lesz – állapította meg Tom – még jó, hogy szélcsend van.

Kézen fogva mentek. Pamelának féktelen jókedve kerekedett, feltartotta az arcát, s örült, amikor megült egy hópihe az orra hegyén. Kacagott, s futott volna, mint egy nevetlen kiscsikó. Gyerekkorában örült így a teleknek utoljára. Szerette a hóesést, apával hógolyóztak, aztán meg, mikor már elég nagy volt a hó szánkóztak. Ami annyiból állt, hogy apa húzta, ő meg ült a szánkón, s biztatta: Gyí, te lovam, gyí, te betyár! Kacagtak mindketten.

Ahogy kívül kerültek a kapun, egyre jobban havazott. Pamelának kedve kerekedett sétálni az erdőn a gyönyörű hóesésben.

– Meg fogsz fájni, – aggódott Tom, közben Pamela fejére tette a kapucnit, körbekötötte sállal, puszt

nyomott az orra hegyére – no, menjünk egy félóra, nehogy agyonfagyjál...

Élvezték a gyönyörű hóesést, de Pamela csakhamar fájni kezdett, Tom amúgy is aggódott, mert egyre jobban szakadt a hó, azt mondta, hogy nem erdei sétára való idő ez, s csakhamar visszafordultak. Milyen jól tették. Időközben a szél is feltámadt s egyre erősödött, arcukba vágta a havat. Alig várták, hogy elérjék Tom lakását.

A ház előtt Piere éppen a havat septe, morgolódott közben, hogy hiába, mert mire befejezné, kezdheti előlről, semmi értelme az egésznek. Tomnak is adott egy seprűt, meg hólapátot, hogy vigye csak fel a teraszra, mert ha így folytatja, úgy behavazza az ajtót, hogy ki sem tudnak jönni.

Tom a lépcsőket is leseperte, addig nem is engedte Pamelát rálépni. Nem hagyta az eszközöket a teraszon, inkább bevitte az előszobába. Biztos ami biztos, még ezeket is ellepi a hó.

Most már nagyon örültek, hogy végre benn vannak a jó meleg szobában. Tom azonnal indult, készíteni forró teát, hogy gyorsabban átmelegedjenek. Egyszerre igen csúnya ítéletidő lett.

Már kényelmesen a pamlagon ülve szürcsölgették a teát, amikor csengett a telefon.

– Ez, tuti, hogy Marie lesz! – jegyezte meg Tom mosolyogva.

– Sejtettem, hogy aggódsz értünk. Itt vagyunk már nálam. Majd hólapáttal megyünk, ne aggódj, ott leszünk délben!

– Szegény Marie, tényleg jó, hogy van neki Max. Mennyire magányos lenne itt egyedül, meg aztán, ilyen hóésésben?... – sajnálkozott Pamela.

– Tavaly is volt ilyen. Egy éjszaka alatt esett fél méteres hó. Fent is sok havat kellett lapátolni, de aztán jöttünk ide is, kiszabadítani az itt lakókat. Úgy látszik, az idén is lesz benne részünk, bár azután beszerzett Adélaide egy kis motoros hókotrót. Az azért nagy segítségünkre volt.

– Tom, annyi mindent meg kellene beszélnünk!

– Hát beszéljük meg drágám! – újra mellé ült, kezébe vette Pamela kezét – Kezdjük mindjárt azzal, hogy mikor menjünk megvenni a gyűrűket. Ragaszkodsz Párizshoz, vagy megteszi egy kisebb, közelebbi város is?

– Persze, hogy megteszi, de azért ne ilyen ronda időben menjünk... Mikor, és hol legyen az eljegyzésünk?

– Hogyan szeretnéd?

– Gondoltam van valami ötleted. Az esküvőnket olyan remekül megtervezted... már alig várom...

– Kezdjük inkább az esküvővel?

– Ilyen időben? Ne hülyülj Tom!

– Jó, csak vicceltem. Úgy gondoltam, hogy karácsony előestéjén, illetve délután, itt nálam, kettesben... Azután felmennénk a közös karácsonyi ünnepségre, nagyon szép volt tavaly is, s ott bejelentenénk az eljegyzésünket. Mit szólsz hozzá?

– Szeretem, hogy melletted nem kell gondolkodnom, te mindent olyan remekül kitalálsz. Nincs is mit hozzátennem. És karácsony napján?

– Gondoltam, hogy nálam lesztek, elhozzuk Laurát is, jó?

– De még mennyire! Ezt jól kieszelted. Tudod mit, majd leszokom a gondolkodásról – nevetett Pamela.

Pedig igencsak tele volt a feje gondolatokkal. Alig várta, hogy elmondhassa Tomnak mire készül. Most még nem szólhat, mert hamarosan menniük kell ebédre, pedig nagyon kikívánczik már belőle, mégis szeretné, ha lenne rá idejük bőven, hogy átbeszéljék ezeket a merész lépéseket, amire ő elszánta magát. Majd ha visszajönnek... aztán előttük áll az egész éjszaka, lesz rá idejük bőven... most meg a legszívesebben előretekerné az órát... legyen már dél, hogy mehessenek, mert szétfeszíti a sok mondanivaló, de nem, most mégsem kezdheti el. Hirtelen felállt, az ablakhoz ment, nézte a havazást. Tom meg észbe kapott, ő is felugrott s kiment eltakarítani a havat, hamarosan úgys indulniuk kell.

Amikor Tom visszatért, azt mondta, hogy indulhatnak máris. Max is a havat lapátolta éppen, s így eltakarították együtt a két ház közötti részt, meg az ebéddel is elkészültek, megbeszélték, hogy mennek azonnal.

– Ők már terítenek, menjünk szívem, lássuk mit süttött, főzött ez a két gyerek. – mondta Tom nevetve.

Pamela is nevetést erőltetett magára, s reménykedett benne, míg odaérnek sikerül a gondolatait is elűznie. Szerette volna, ha jól érzik magukat fiatal barátaikkal.

– Tom, mit szólsz hozzá, ha Mariet és Maxot hívnánk tanúnak az esküvőnkre?

– Na látod, hogy neked is vannak fantasztikus ötleteid! – ragyogott fel Tom arca.

Marie a kis erkélyen leste, s amint meglátta őket, sepepte előttük a lépcsőről a havat, nehogy megcsússzanak. Benn a meleg lakásban, finom illatok terjengtek. Max éppen befejezte a tálalást. Már is az ebédlőbe invitálta őket.

– Kóstoljátok meg a hagymakrémlevest Max-módra!
– Kis cipócskáiban volt tálalva a leves, aminek levágott teteje vissza volt helyezve rá, hogy el ne hűljön. Jól esett a forró leves, no meg finom is volt, ízlésesen tálalva, el voltak ragadtatva Max szakácsművészetétől.

– Igazi mesterszakács. Én elbújhatok a szakácstudományommal mellette – mondta Marie pironkodva.

– Én viszont, mindhármótoktól tanulhatok, én vagyok az, aki semmihez sem ért... de majd igyekszem – szolt Pamela, mintegy kiemelve abszolút hozzá-nemértését, ne Marienak kelljen pironkodnia.

– Ne aggódj drágám, elég, ha egyikünk konyít hozzá valamit. Elboldogulunk! – mondta Tom biztatón megvillantva hófehér fogsorát.

Következett a második fogás. Áfonyás őzgerinc, héjában sült burgonyával volt körberakva.

– Istenien néz ki! Le a kalappal előtted Max! Csak tudnám, hol a csudában tanul meg egy fiatalember ilyeneket. S az mellett még orvos is. Te Marie, ezek meghizlalnak bennünket, csak aztán nehogy megbánják.
– mondta, a végén már kacagva Pamela. Mind együtt nevettek, közben dicsérték a húst, ami szinte elolvad a

szájban, az ízletes áfonyaszósz, a forró sült krumplit. Közben sok minden másról is beszélgettek, egészen belefeledkezve az evésbe, s bár már gyakran mondogatta mindegyik, hogy egy falat sem fér már belé, mégsem tágítottak, addig, amíg mindent fel nem faltak az utolsó morzsáig.

– Nincs még vége! – kiáltotta el magát hirtelen Marie. Gyorsan kezdte leszedni az asztalt – hátra van még az, amit én készítettem! – mondta, nem kis büszkeséggel, amikor asztalra tette a tálca „Velencei álom” szeletet.

– Ez tényleg álomszép, Marie! Viszont, nekem már egy falat sem menne le a torkomon, ellenben van egy javaslatom, menjünk ki ide a domboldalra hógolyózni egyet. Azután felfaljuk még ezt is! – mondta Pamela, s érdeklődve nézett körül – na, mi van fiúk, miért ez a nagy csend?!

– Én csak azon töröm a fejem, hogy ez nem célzás-e, már úgy értem, rám nézve – szólt elgondolkodva Max.

– Aha, arra gondolsz, hogy Marie azt szeretné, hogy Velencébe vidd nászútra? No, ezt majd ti ketten megbeszélitek, most meg irány a domboldal! – még beleszagolt a süteménybe – Isteni narancsillata van! – felkiáltással, Pamela is indult öltözködni.

Másnap későn ébredtek. Pamela még hosszan nyújtózkodott. Tom gyorsan kipattant az ágyból.

– Kávét vagy teát hozzak? – kérdezte – ma ágyba kapod a reggelit drágám, mindjárt sorolom a lehetőségeket...

– Jaj ne, Tom! Annyit ettünk tegnap, inkább kihagynám a reggelit. Kávét azt kérek!

Még mindig álmos, nem tud észhez térni. Átbeszélgették az éjszakát, alig aludtak valamit. Most, hogy Tom kiment a konyhába kávét főzni, eszébe jutott a tegnapi hógolyócsata. Amikor a fiúk elkezdtek a hógolyót gyúrni, s valamelyikük elrikkantotta magát:

– No lányok, reszketek! – akkor Marie úgy megrémült. Azt mondta:

– Ez nem igazság, hogy fiúk a lányok ellen... – akkor ő odaszólt Marienak:

– Ne félj, amíg engem látsz!

Apa őt gyerekkorában megtanította hogyan kell gyorsan hógolyót gyúrni, aztán hogyan célozni. Féltette őt a goromba fiúktól, hát ő meg vette az adást, s akár egymaga percek alatt szétvert egy csapat fiút. Igaz, most ők kapták a fiúktól az első, de azután kíméletlenül záporoztak a hógolyók úgy Tom, mint Max felé. Kezdetben csak nevettek, de hamarosan kidőltek s megadták magukat. Tom még az este is említette:

– Elképesztően harcias vagy, látod erről az oldaladról még nem ismertelek!

– Igen, hógolyózásban jó vagyok, egyébként az év többi szakában védtelen. – Nevettek.

Aztán hemperegtek a hóban a domboldalon, s mikor bementek, nekiestek Marie sütiének. Ő is remekelt. Isteni volt a „Velencei álom”. Marie nem győzte bezsebelni a dicséretet. Azután, amikor eljöttek, a maradékot megosztotta velük, becsomagolta. Tegnap már nem tudták megenni, így hát van mára is sütiük. Már jócskán

esteledett amikor eljöttek, Marieék seprűvel, hólapáttal kísérték őket hazáig. Még itt is Marie seperte le a lépcsőt, ők meg aztán futottak hazáig. Nagyon aranyosak. Úgy örül, hogy egymásra találtak, igazán remek emberek mindketten.

Érkezett Tom a kávéval. Ő is visszabújt az ágyba, s ott kávéztak együtt.

– Remélem, sok ilyen gyönyörűséges reggelünk lesz még – mondta Tom, majd hozzáhajolt és megcsókolta. Igen, ő is ebben reménykedik. Mindig ilyen meghitt, nyugodt életre vágyott a lelke mélyén, csak ki kellett tárnia a lelkét, hogy megtudja mit akar. Amikor az éjjel elmondta Tomnak, hogy végleg búcsút kíván venni a régi életétől, hogy minden szálát el szeretne varrni, hogy semmi ne emlékeztesse a múltjára, akkor Tomnak könny szökött a szemébe, s azt kérdezte: – Nem is tudom, hogy én megérdemellek-e téged? És olyan szorosan ölelte magához, hogy azt hitte, megfullad.

– Ugye, eljössz majd velem? – kérdezte Pamela egészen váratlanul.

– Hová szívem?

– Hát tudod, rendeznem kell az ingatlanaim ügyét.

– Mennyi időt vesz az igénybe?

– Fogalmam sincs. Hosszú időt mindenesetre nem szeretnék ott tölteni.

– Megkérdezzük Adélaidet. Tudod, a nászútra is kell szabadságot tartalékolni.

– Úgyis kell beszélnem vele. Mondd, eljössz velem hozzá, kíváncsi vagyok mit szól az ötletemhez.

Tom, ezt tényleg el kell kezdeni mielőbb, jó lenne hamar túl lenni rajta, csak azután tudok intézkedni a névváltoztatásról. Marieként akarok a feleséged lenni. Ugyanis te Marie kezét kérted meg, ha még emlékszel rá?

– Emlékszem rá szívem, természetesen, de nekem mindegy mi a neved, nekem az a fontos, hogy te vagy!

– Tudom, nehéz lesz megszokni neked is, nekem is. Amikor lemondtam a Marie névről, nem volt nehéz dolgom, mert gyűlöltem azt, aki voltam, akármilyen nevetséges is ez ma már, de Pamelát nem gyűlölöm, tudom, hogy hibázott, s már azt is tudom, hogy helyre lehet hozni a hibákat. A házasságlevélen már úgy szeretnék szerepelni, hogy: Marie Colbert! Hogy tetszik?

– Nekem nagyon! A Thomas Colbert mellett rendkívül jól fog mutatni!

Tom már a konyhában sürgölődött, készült a vasárnapi ebéd. Előbb még kimentek kicsit havat lapátolni, seperni. Közben hógolyóztak is, de Tom megint vereséget szenvedett, úgyhogy inkább tovább dolgozott, s így csak néha kapott hátba egy-egy hógolyót. Jól esett a friss levegő, kicsit az izmaikat is megmozgatták, s mentek vissza a házba.

Most már vidáman rotyog a csirke ragu, sül a rántott töltött csirkemell, a karfiolszósszal meg éppen elkészült, desszertet csomagolt Marie. Úgyhogy minden elkészül pillanatok alatt.

Pamela a szobákban rakott rendet, s miután benyitott a konyhába beleszagolt a levegőbe és felsóhajtott.

– Micsoda isteni illatok! Tudod, hogy most már farkaséhes vagyok? Akarod, hogy megterítsek?

– Ha ahhoz is úgy értesz, mint a hógolyózáshoz, akkor csak rajta!

– Lehet, hogy kevésbé értek hozzá, de talán azzal még elboldogulok – nevetett Pamela.

Jólesett a forró leves, és nagyon ízletes volt. Pamela kétszer is szedett, pedig túlságosan nem kedvelte a leveseket. De ez a csirke ragu igazán finom volt. Hálásan pillantott Tomra. Az megsimogatta az arcát, s találta a második fogást. Pamela, amikor felvágta a henger alakú rántott húst, akkor látta, hogy töltve van.

– Ó, ez töltött hús!... jaj, de finom, ezzel a karfiolszósszal!?... Hm, igazán isteni drágám! Hogy te miket tudsz! Mi minden van a töltelékben?

– Sok minden, többek között párolt sárgarépa, paprika, meg csirkemáj. A májat gomba helyett tettem bele, mivel nem szereted a gombát – mondta Tom mosolyogva, s szemlátomást jól esett a dicséret.

– Honnan tudod, hogy nem szeretem a gombát? Tudtommal, sosem mondtam.

– Tényleg nem mondtad, de megfigyeltem. A gombát mindig kerülni szoktad a svédasztalon.

– Te a vesémbé látsz! Mit nem szeretek még?

– Mindent én sem tudhatok, de annak örülök, hogy így májjal tetszik neked ez a hús, majd mi így csináljuk ezután. Az igazat megvallva, nekem is jobban ízlik így!

– Na látod, még az ízlésünk is egyforma! – ezúttal is degeszre ették magukat, elfogyasztottak mindent az utolsó morzsáig.

– Tudod mit, a sütit hagyjuk kicsit későbbre, már nem fér belém több – mondta Pamela, miközben leszedte az asztalt. Tom nem engedte, hogy elmosogasson, csak félre rakták, mondván, majd ő este elmosogat, legalább akkor visszaidézheti ezt a kellemes ebédet. Egymást átkarolva mentek be a nappaliba.

Nemsokára utánuk ment a két-két szelet „Velencei álom” is. A pamlagon ülve eszegették, miközben tervezgették a jövőt.

Délutánra már szűnt a havazás, gyengén esett, időnként meg-megállt. Olykor úgy tűnt, hogy a nap is elő akart törni, végül mégsem sikerült. Indulniuk kellett, hogy Pamela még sötétedés előtt hazaérjen. Tom egy hólapáttal a vállán indult el, hogy ne ütközzenek útközben hóakadályba. Akkor valami motorzúgásra figyeltek fel, s meglátták, hogy nagy Pierre jön lefelé a domboldalon a hókotróval. Tom visszatette a lapátot, még gyorsan leseperte a lépcsőket s elindultak felfelé a gyönyörű hólepte domboldalon.

Egész éjjel havazott, sőt, másnap is, egész nap. Reggel mindenki hólapátot, seprűt kapott a kezébe, a hóeltakarításon dolgoztak mindannyian. Meg kell dolgoztatni az izmaikat, és jól is esett a friss levegőn lenniük. Miután elkészültek, akinek kedve volt mehetett a Tündérligetbe hógolyózni. A fiúkból össze is állt már egy csapat, gyúrták a hógolyót.

– Megyünk hógolyózni? – kérdezte Pamela Laurát.

– Megkerültél? Mit keresnének mi abban az oroszlanbarlangban? – csodálkozott rá Laura.

– Na, várj kicsit, még eltakarítom az oroszlanokat – mondta Pamela mosolyogva.

– Na fiúk, ki-ki ellen?

– Hát, fiúk a lányok ellen – mondták kórusban.

– Rendben! Mivel csak egyedül vagyok, ki áll ki velem elsőnek? – Akadt jelentkező több is, de végül is egy kigyúrt fickó nyerte az elsőbbséget. Pamela hógolyója csattant, mielőtt a fickó lehajolt volna a kész hógolyóért. Nem gyúrt kemény golyókat, csak lazán hagyta, és mindig az arc közelébe célzott, a hógolyó szétesett, ezúttal éppen a fiú állán, s máris tele lett szeme-szája hóval. Míg ő attól próbált megszabadulni, Pamela küldte sorozatban a laza golyókat, s így ideje sem volt rá, hogy egyáltalán vissza tudjon dobni. Szólni sem tudott, már éppen készült felemelni a kezét, hogy megadja magát, amikor Pamela egy kissé keményebb golyóval megadta a kegyelemdöfést. Éppen gyomorszájon találta, amitől hanyatt esett a hóban.

– Na, ki lesz a következő? – hangzott a kérdés. Már nem volt olyan nagy a tolongás, mint előzőleg, végül mégis jelentkezett egy gorilla. Pamela abban a pillanatban indította a támadást. Laura közelebb jött, s hangosan szurkolt Pamelának. Teli torokból kiabált.

– Hajrá! Üsd, vágd, nem apád! – s nagyokat kacagott közben. Ezúttal egy kicsit tovább tartott a hógolyócsata, sőt, Pamela is kapott néhány hógolyót, de ő ügyesen, a hátával mindig kivédte, s máris záporoztak tovább a laza hógolyók. Végül ez a fiú is megadta magát. Hajadonfővel,

kigombolt kabáttal vágott bele ebbe a csatába, s most már a nyakán leszivárgott a hó az inge alá is, amitől nem tudott megszabadulni. Pamela el is küldte őt átöltözni, nehogy a végén még megfázzon. Lassan eloldalogtak a fiúk mind, ki kísérőnek ment a vereséget szenvedővel, ki csak a saját bőrét mentve odébbállt. Úgyhogy csak Laurával ketten maradtak a Tündérligetben.

– Nagyon klassz voltál! – Laura repesett az örömtől – Olyan büszke vagyok rád!

– Na, gyere kicsim, megtanítalak téged is, hogy tudjál védekezni. – És elmondta, hogy őt hogyan tanította meg az édesapja, hogy meg tudja védeni magát a kemény fiúktól.

Amikor már fázni kezdtek, akkor bementek a házba. Levetették kabátjukat, csizmájukat, most már benn maradnak, hamarosan mennek reggelizni. Mire ők elkészültek, megérkezett Tom is, így hát hármasan reggeliztek. Akkorra már az aula tele volt plakátokkal, hogy milyen filmeket vetítenek délután a moziban, válogathatott mindenki kedvére. Ők hárman is megbeszélték, hogy az egyik filmet megnézik együtt délután. Azután Laura tanulni ment, ők ketten meg Adélaidehoz.

Hosszan tárgyaltak odabenn. Amikor végül kijöttek és baktattak felfelé a lépcsőn, Tom megjegyezte.

– Hááát, azt hiszem, nem kicsit sokkoltad Adélaidet!

– Erre tényleg nem számított. Most én kezdek aggódni, mi lesz, ha nem kell neki? – közben felértek

Pamela lakásába, s mint akinek óriási teher nyomja a vállát, úgy zuhant le a pamlagra.

– Ne aggódj szívem, Adélaidera mindig lehet számítani. Látod, ez az ő élete!

– Igen! Látod, eddig bele sem gondoltam, hogy ez mennyire egész embert követel. Főleg, ha jól akarja csinálni az ember. Márpedig ő jól csinálja. Erre áldozta az egész életét, emiatt nem ment soha férjhez, emiatt nincs családja, senkije, csak mi, itt... Embert próbáló feladat az biztos!

– Szerintem feleslegesen aggódsz. Látod, van egy házaspár ismerőse, akik szintén szeretnének belevágni egy ilyen programba. Igaz, itt Franciaországban. Viszont, ha fel lesz kínálva nekik a lehetőség, talán készek lesznek ott Amerikába belevágni, hiszen nincs nekik tőkéjük, nincs miből elindulniuk, aztán ha valaki tálcán kínálja fel, nem hiszem, hogy nemet mondanának. Ne aggódj, hamarosan úgysis kiderül.

Tom az asztalhoz ült, s a tervrajzot lapozgatta. Lám, ebbe simán belement Adélaide. Sőt, megépítették nekik a házat, azt mondta semmi gondjuk vele, hiszen megvannak az emberek, akik építették a többit, amint jobbra fordul az idő, azonnal nekilátnak. Addig viszont, bár a külalakhoz ragaszkodik, hogy ugyanolyan legyen mint a többi, de hát nincs is nekik ezzel semmi bajuk, viszont a belső beosztáson változtathatnak saját igényeik szerint. Elkapták a tervrajzot, hogy tervezzék meg hogyan szeretnék, a tervező megrajzolja, s ha javul az idő, máris kezdik a munkát. Pár hónap alatt elkészülnek vele. Bár

mások bútorozottan kapták, de ezúttal a bebútorozást rájuk bízta.

Tom is kap szabadságot, hogy vele menjen, sőt azt mondta Adélaide, hogy ő maga is odautazik, szeretné látni azt a nyaralót Long Beach-ben, hogy mennyiben felel meg az igényeknek, mi mindent lehet és kell hozzáépíteni, már amennyiben azt az ismerős házaspárt érdekli a dolog.

Pamela messze járt most... Gondolatban bejárta a nyaralót, ahol talán még a férjével járt utoljára. Amióta elváltak, azóta ő nem is ment oda. Daniel ragaszkodott hozzá, hogy megvegyék, bár neki nem volt pénze, így csak az ő tulajdonába került. Gyűlölte azt a hatalmas házat, mindig is gyűlölte. Félt ott lenni, olyan pompa van ott, olyan csillogás, amit ő mindig idegennek érzett. Úgy érezte, hogy ő nem oda való. Sok barátot, kollégát meghívtak olyankor. Soha nem nyaraltak egyedül, hiszen van az épületben legalább nyolcvan szoba. Micsoda pazar berendezés, meg értékes festmények.

Tényleg, sok mindent pénzzé lehet abból tenni, hogy berendezhessék a kórházat, beüzemeljék a Pszichotanyát. Aztán van ott medence, tenispálya, hatalmas rendezett park, erdő, és van konyhakert is. Sőt házak is vannak azoknak akik ott dolgoznak, és azok állatokat is tartanak. Talán őket meg is lehetne tartani munkaerőnek, munkavezetőnek. Nem is merte Adélaidenek mondani, hogy az ér legalább 30 millió dollárt. Így is kapkodott a szívéhez... Nahát, nem is tudta, hogy már elmúlt ötven éves. Amikor azt mondta:

– Mit gondolsz, meddig fogom én bírni vezetni ezt, meg még azt is vegyem a vállamra? – no, akkor tényleg olyan öregnek látszott...

Neki nincs kedve odamenni, a legszívesebben Tomot sem vinné oda... Ha Adélaide oda akar menni, akkor pedig el kell mennie, meg kell mutatnia... Juj, beleborzongott...

– Drágám, itt vagy? – hallotta, valahonnan nagyon távolról Tom hangját. Összerezzent. Tom megsimogatta az arcát, s mellé ült a pamlagra.

– Hol jársz egyetlenem? Hiába szölongatlak... – Pamelából hirtelen tört fel a zokogás. Tom nyakába borult, és sokáig megszólalni sem tudott.

A délutáni mozi után ott maradtak ők is az aulában, ahol a hosszú téli estéken varázslatos társasági élet folyt. Az aula falainál, és az ablakok előtt is körben pamlagok voltak ilyenkor télen, középen viszont asztalok székek. Volt biliárdasztal és csocsó is. Kártyajátékokat, társasjátékokat játszottak, vagy csak ültek a pamlagon és beszélgettek. Egy félreeső asztalon mindig volt házi gyümölcslé és gyógynövény-teakeverék, mindenki kiszolgálhatta magát. Volt gyümölcs is, leginkább alma, ritkán előfordult, narancs és banán is. Ezen a napon sárgarépa és csicsóka volt a csemege. Aztán egy orvos tartott egy röpké előadást ezek a nyers zöldségek, az enzimek, rostok és vitaminok fontosságáról. Felhívta mindenki figyelmét arra, hogy ha bármi betegség, megfázás vagy más tüneteit észleli magán, azonnal

menjen a rendelőbe, az orvosok megvizsgálják, s ha nincs szükségük gyógyszerre, akkor a természetgyógyászoktól kapnak megfelelő teakeveréket, amit a konyhában a nap bármelyik szakában elkészítenek nekik. Arra kért mindenkit, hogy fogyasszák bőséggel ezeket az immunerősítő teákat, mert sok betegséget kivédhetnek, és nem lesz szükség arra, hogy gyógyszereket kelljen szedniük. A rövid tárgyalagos beszéd után tapssal jutalmazták az orvost, s nekiláttak a rágcsálásnak, evésnek, ivásnak, játéknak, s a véget nem érő beszélgetéseknek.

Így teltek a téli napok, s a hosszú téli esték a tanyán.

*

Javában folytak már a karácsonyi előkészületek. A konyhában egész nap folyt a munka. A délelőtti ebédkészítést a sütemények sütése követte. Ilyenkor Pamela is gyakran jelentkezett a konyhára, hátha ragad rá valami. Szeretett volna megtanulni valami egyszerű ételt megfőzni, vagy valami gyors sütit megsütni. Valahogy mindent túl bonyolultnak talált, semmi sem volt annyira egyszerű, hogy maga is megtudja csinálni. – Úgy látszik, ehhez még nőnöm kell! – szokta ilyenkor mondani, s kacagott rajta mindenki.

Az idő megenyhült, a hó olvadásnak indult. Ha így folytatja karácsonyra hírmondója sem marad.

Egy ilyen enyhe délelőttön Pamela és Tom bekocsikázott a közeli kisvárosba, megvásárolni a

jegygyűrűket. Akkor jutottak eszébe Pamelának az ékszerei.

– Tom, most jut eszembe, nekem rengeteg drága ékszerem van. Úgyhogy a ház árát mind a Pszichotanyának adományozhatom, az itteninek, meg a Long Beach-inek is, ha ugyan lesz belőle valami. Eladom az ékszereimet, az nekünk bőven elég lesz arra, hogy bebútorozzuk a házat és vegyünk egy kocsit magunknak.

– Ahogy jónak látod, drágám!

– Tom, gondolkodtál már azon, hogy hová menjünk nászútra?

– Aha! Arra gondoltam, hogy te válaszod ki a helyet.

– Egyszerű megoldás! Mi lenne, ha közösen választanánk? – éppen egy néptelen utcán haladtak. Tom azt mondta.

– Álljunk meg, hunyjuk le a szemünket! – közben fogták egymás kezét – Megvan? Számoljunk háromig, aztán mondjuk ki, amire legelőször gondolunk.

– Egy, kettő, három: Korzika! Korzika! – hallották mindketten a másik szájából ugyanazt. Nagyot nevettek.

– Hát ez eldőlt! – nevetett Tom – Nem is rágódtunk rajta sokat.

– Mit szólnál, ha megkeresnénk Emmát, tudod, utazási irodában dolgozik, majd ő talál nekünk szállást.

– Remek ötlet! Majd márciusban megkeressük, májusra még fog találni valami jó helyet nekünk Korzikán. Legalább két hét! Egyetértesz?

– Még mennyire! Legalább két hét!

Már minden kész volt karácsonyra. Sok aprósüteményt, továbbá két hosszú piskótatekerceszt készítettek. Az egyik gesztenyés volt, a másik csokis. Egy hatalmas kondér töltött káposztát főztek, hogy karácsony napján ne kelljen, esetleg csak felmelegíteni. Ebédre is és vacsorára is az lesz tálalva, meg persze süti minden mennyiségben.

Karácsonyeste hallevés lesz, meg diós, mákos kalács. Körbe puhatolóztak mindenkinél, hogy milyenek az otthoni szokások. A hal valamilyen formája majdnem mindenkinél jelen volt, a diós mákos kalács meg éppen mindenkinél, legalább az egyik fajtája. Így hát ezt választották karácsonyesti menünek.

A karácsonyfa-díszítés, meg a karácsonyesti program, a legtöbbjük előtt titok volt.

Tom is feljött aznap reggelizni. Csak tejtermékek voltak a svédasztalon, de az minden formában. Túró, vaj, tejföl, sajtok, több változatban, aztán tej, kakaó, karamellás tej, kávé, válogathatott mindenki, mi szem-szájnak ingere. S ezen a napon 10 óráig tartott a reggeli, az ebédet viszont délután három órára hirdették meg, utána kezdődik a karácsonyi ünnepi műsor.

Reggeli után Tom meghívta Pamelát és Laurát karácsony napjára ebédre. Laura a nyakába ugrott, olyan boldog volt.

– Engem is? Jaj, de jó! – ujjongott.

Azután ők ketten kiosontak az ajtón, átvágtak a kerten boldogan, összébújva, hiszen ma lesz az eljegyzésük! Tom már előkészített mindent a menühöz,

csak belöki a halat a sütőbe, a krumplisaláta már készen állt, és finom desszert is várt rájuk.

Tomnál már állt a fenyőfa, csak a feldíszítésre várt. Együtt rakták fel a színes égősort, majd a díszeket. Amikor elkészültek, gyönyörködtek benne. Aztán Tom hirtelen eltűnt, majd egy gyönyörű vörös rózsacsokorral tért vissza. Ott a karácsonyfa alatt letérdelt Pamela előtt, ujjára húzta a gyűrűt, átadta a rózsacsokrot. Miután Pamela is felhúzta Tom ujjára a gyűrűt, összeborultak, ölelték, csókolták egymást.

– Ilyen csodálatos ajándékot még soha nem kaptam, és még sohasem voltam ilyen boldog – mondta könnyeivel küszködve Tom. Örömkönnyek voltak azok. Pamela is arra gondolt, erre a boldogságra várt egész életében. Szerencsére megtalálta. Mennyire hosszú és küzdelmes volt eddig az út. Ezután, együtt már sokkal könnyebb lesz minden.

Ajándék is volt a fa alatt. Előbb Pamela nézte meg mit kapott.

– Ó, ez az épülő házunk makettje! Csodaszép házunk lesz Tom, és a boldogság fog ott lakni! Köszönöm! – Tom is megnézte a magáét. Pamela képeslapot készített neki. A fedőlapon pompásan feldíszített karácsonyfa állt, belül egy piros szív, s abba volt beleírva a jókívánság. Aláírás: A te Mariéd!

– Az én Mariem! Őrizni, vigyázni fogom, amíg élek! Köszönöm!

Azután visszarakták szépen a karácsonyfa alá újra, hogy Laurának szánt közös ajándékuk ne árválkodjon ott egyedül, hanem majd ők másnap újra nagyon

meglepődnek, mintha ők is akkor látnák először egymás ajándékát, nem csak Laura.

Amikor alkonyatkor visszatértek a Tanyára, már kész volt a díszkivilágítás az épületen, az aula ajtaja és ablakai körül. Sőt, két hatalmas nagy fenyőfa is pompás díszbe volt öltöztetve, ott a bejáratí ajtó közelében.

Benn is nagy volt a sürgés-forgás. A fiúk már felállították a fenyőfát, s javában folyt a fa díszítése is.

Laura futott eléjük, hívta őket vacsorázni, mert neki nagyon ízlett a halles, na és a mákos, meg diós kalács is isteni. Ő még soha nem evett ilyen jó kalácsot. Pamela magához ölelte. Szegény kislány, gondolta, talán nem is volt náluk soha terített asztal karácsonykor, hát még a hétköznapiokon. Nagyon vézna, vékony csontú szegényke. És milyen érdekes, egyre gyerekesebben viselkedik. Nem volt neki gyerekkora, olyan kis koravén volt... most meg felszabadult, sokat nevet, talán mert először érzi, hogy gondoskodnak róla. Szinte könny szökött a szemébe, mire ezt végiggondolta, de Laura húzta őt, s biztatta, hogy legalább a kalácsból egyenek...

Nagyon hangulatos este volt. Amikor készen voltak a fával, akkor valaki elindította a zenét. Karácsonyi dalok töltötték be az aulát, mind megálltak, s énekeltek együtt. Azután meg mindenki vett egy csomagocskát az asztalon levő ládikából, ahová előzőleg mind beletették a maguk készíttette ajándékokat. Mert a többségük több ajándékot is készített, hogy lehetőleg mindenkinek kettő jusson,

vagy annál több. Adélaide tartott egy röpke köszöntőt, azután boldog ünnepeket kívánt mindenkinek.

Akkor szót kért Tom is. Bejelentette, hogy a mai napon eljegyezte Pamelát.

Hirtelen tapsvihár tört ki, aztán egy éles sikoly hallatszott, s Marie tört át a tömegen, hogy ő gratuláljon először a jegyeseknek. Tom leintette Mariet, hogy még várjon.

– Szeretném azt is tudatni veletek, hogy az esküvőnket tavaszra tervezzük, s azután mindjárt elindítjuk az örökbefogadási eljárást. Bízunk benne, hogy minden rendben lesz, s Laura a mi lányunk lehet – ekkor egy újabb sikoly hallatszott. Laura volt. Odarohant hozzájuk, átölelte őket, s ott zokogott Pamela vállán hosszan, olyannyira, hogy a gratulálni vágyók még sokáig nem tudták megközelíteni a jegyespárt.

Pamela arra gondolt, hogy ez a karácsony, bizonyára mindhármuknak nagyon emlékezetes marad.

Elmúltak a karácsonyi, majd az újévi ünnepek is, sok vidámsággal, jókedvvel. Deresen, jégvirágosan köszöntött be a január. Előbb csak fagyosan, hidegen, azután ismét bő hóhullással ajándékozva meg a tanyalakókat. Dolgozhattak újra mindannyian a hóeltakarításon, amivel megmozgathatták izmaikat, levezethették felesleges energiájukat. Közben újabb meglepetés készült a tanya lakóinak. Befűtötték az uszodát. Ilyenkorra már kipihenték az előző év fáradalmait, de a tavasz még igen messzire volt, úgyhogy az volt a szokás, januárban egy teljes

hónapig üzemeltették a fürdőt. Ilyenkor odaköltöztették a biliárdasztalokat, csocsókat, strandszékeket, ágyakat, s ott időztek naphosszat az emberek. Nagyon sok pénzbe került a víz melegítése, s a hatalmas terem fűtése is, de így sikerült feldobniuk a legunalmasabb téli hónapot. Jó nagy medence volt. Úszóversenyeket is rendeztek, s az emberek remekül érezték magukat.

Pamela és Tom is sok időt töltött itt együtt. Tervezték a jövőt. Most már azt is tudták, hogy lesz Pszichotanya Long Beach-ben. Az útiterv még nem állt össze, mert nehezen tudtak időpontot egyeztetni. Úgy tervezték, hogy együtt utaznak oda Adélaidel meg a házaspárral, akik majd beüzemeltetik, és vezetni fogják a nyaralóból átalakított Pszichotanyát.

Nemrég jöttek ki a vízből, nagyot úsztak, jól el is fáradtak, s Pamela azonnal végignyúlt az ágyon, Tom viszont törölközővel törölgette róla a vizet.

– Figyelj édesem, vedd fel a köpenyed, nehogy megfázzál, de talán nem ártana a fürdőruhát is szárazra cserélni.

Pamela belebújt a felkínált köpenybe, s újra végighasalt az ágyon, mintha meg sem hallotta volna Tom aggodalmaskodását. Tom is köpenybe bújt, s ő is elnyúlt az ágyon. Egy ideig hallgattak. Egyszer csak Pamela hangosan elnevette magát.

– Min nevensz drágám, nekem is elárulod?

– Jaj, csak eszembe jutott Margot, mennyire meg volt lepődve, hogy milyen változásokon mentem keresztül. Alig ismert rám.

– Biztosan igaza van, hát hiszen ő ismert korábban is. Rémes boszorka lehattél. Emlékszem, amikor ott a Tündérligetben melléd ültem a hangversenyen, hát majd keresztüldöftél a tekintetteddel.

– Hát megérdemelted volna, amiért ilyen undok vagy! – Jót nevettek, s közben emlékeztek.

Margot ide látogatott újév után. Itt is maradt majd két hétig. Csak ámult-bámult, hogy Pamela milyen házias, dolgozó lett. Képtelen volt elhinni, hogy ennyire megváltozott. Hát még amikor elmondta neki, nem megy haza többé, itt akar maradni, tavaszra ugyanis férjhez megy.

Pamela okosan, apránként adagolta a kilátásba helyezett változásokat. Bemutatta neki Tomot, sőt egy napot ott töltöttek nála. Margot este elégedetten suttogta Pamela fülébe, hogy remek embert választott magának. Tom minden bizonnyal nagyszerű férj lesz. Pamela boldog volt. Azután megmutatta a házuk tervrajzát is. Arról is mesélt, hogy itt a kórházban ismert meg egy 14 éves kislányt, aki tulajdonképpen nem kell senkinek. Megszerette, a gyerek is ragaszkodik hozzá, úgy döntöttek Tommal együtt, hogy örökbe fogadják. Margot egyik ámulatból a másikba esett. Már-már alig hitt benne, hogy ez ugyanaz a nő, aki mellett ő 20 évet szolgált. Istenem, hogy megváltozott, milyen rendes ember lett. Tudta, ő mindig tudta, hogy a lelke mélyén Pamela nagyon jó ember, csak hát a körülmények rossz hatással voltak rá.

Aztán majdnem sírva fakadt. Rájött, hogy rá már nincs szüksége. Nem lesz rá szüksége többé, neki pedig senkije

sincs a világon. Gyűltek szemében a könnyek. Pamela éppen a tervrajzon mutatta, hogy a földszinten lesz egy nagy nappali szoba ebédlővel, konyha, fürdőszoba és ez a kis szoba lesz a dolgozószoba. Az emeleten három szoba lesz. A hálószobájuk, aztán egyik Loráé, a másik Margoté, ha ő is úgy akarja. Margot meg sem értette azonnal, csak rákérdezett:

– Vendégszoba, igaz? Nem hiszi, hogy gyakori vendég lesz itt, egyre inkább nehezebbre esik az utazás...

Pamela akkor elmagyarázta, azt szeretné, hogyha hozzájuk költözne, természetesen, ha van hozzá kedve és nincsenek más tervei. Unokája is lenne mindjárt, majd be is mutatja neki a kislányt hamarosan. Itt élhetne velük, majd ő gondoskodik róla, ha már a szüleivel nem tette meg, Margotot nem hagyja egyedül.

Sírva is fakadt szegény, hogy ő sohasem hitte volna, soha... Alig tudta megvigasztalni. Aztán amikor megismerkedett Laurával is, megnézte hol épül majd a ház, meg hát különben sincs senkije Pamelán kívül, itt meg unokája is lesz, boldogan mondott igent. Abban maradtak, hogy ha felépül a ház itt, s eladják a Los Angeles-i házat, Margot akkor ide költözik hozzájuk.

– Mikor akarod elárulni nekem, miért ragaszkodtál a dolgozószobához, mi a terved? – szólalt meg váratlanul Tom.

– Majd, ha meglesz, megtudod – próbálta lerázni Pamela.

– Mit kell tennem, hogy elárulod? Hm, minek is mondtam el, hogy milyen esküvőt terveztem, máig furdalná az oldalad a kíváncsiság.

– Furdalja is. Tom, tökéletes esküvőt tervezte. Alig várom, érzem, hogy felejthetetlen lesz...

– Az biztos! A dolgozószobát meg máris elfelejtheted, majd szólok a tervezőnek, hogy törölje!

– Ne, Tom! Nem lehetsz ennyire undok. Elmondom időben.

– Mondjuk, most?

– Kibírhatatlan vagy! Na jó, elárulom, estére, ha nálam alszol...

– Hogyan? Már nem kell példamutató szülőknek lennünk? Mit fog szólni Laura?

– Majd este fejfájásra hivatkozva korán ágyba bújok... hajnalban meg úgyis mész etetni.

– Hol itt a példamutató? Hazudnál Laurának, hogy fáj a fejed?

– Dehogyan hazudnék, igazat fogok mondani. Máris fáj a fejem a sok hülye kérdésedtől.

– Bocsáss meg – mentegetőzött Tom.

– Nem bocsátok meg! És tudd meg, hogy nem aludhatsz nálam éjjel – azzal durcásan oldalra fordult, hátat fordítva Tomnak, jelezve, hogy részéről a vita lezárva.

Marie és Max megjelenése mentette meg a helyzetet. Éppen érkeztek az uszodába, s ahogy észrevették Pamelaékat, egyenesen feléjük tartottak. Odacuccoltak melléjük s azonnal mentek úszni egyet.

– Mi nem megyünk úszni, drágám? – kérdezte Tom csendesen. Azonban választ nem kapott a kérdésére.

Az uszodából Marie és Max egyenesen hazamentek, azt mondták, otthon készítenek valamit vacsorára. Az aulába érve Pamela egyenesen a lépcső felé tartott. Tom ment utána. Pamela hirtelen hátrafordulva azt mondta, hogy megnézi ugyan mi baja van Laurának, s hozzátette:

– Nem fáj a fejem! Köszönve Marienak és Maxnak. – s gyorsan felfutott a lépcsőn.

Tom döbbenten nézett utána. Egy ideig meg sem tudott mozdulni, aztán visszament, leült a pamlagra, kezébe vett egy ott felejtett könyvet. Lapozgatta mintha olvasna, de nem látott ő abból semmit... Azon töprengett, hol rontotta el? Jobban kellene vigyáznia mit mond, Pamela nagyon érzékeny. Hogyan tudná kiengesztelni?...

Aztán felvette kabátját és lement az istállóba. Este Patrick etetett, de végigjárta a lovakat, megsimogatta őket, különösen sokat időzött Jacknél, meg a csikónál, még beszélgetett is velük.

Pamela bekopogott Laurához, majd benyitott. Megijedt amikor meglátta. Az ágyon hasalt és zokogott. Felrémlt neki a kép a kórházból... hányszor találta így Laurát, de mostanában már nem volt semmi baj vele, teljesen normálisan viselkedett. Mi történhetett?

– Mi a baj kicsim? – kérdezte hozzáhajolva.

– Semmi a világon, te csak menj a legjobb barátódnához! – zokogta Laura.

– Mi bajod van Marieval? Sohasem panaszkodtál rá. Mégis mi a baj vele?

– Hagyj békén, jó?

– Nem hagylak. Itt sírsz, valami bajod van Marieval, vagy velem. El kell mondanod, hogy miért sírsz. Így nem tudom mivel bántottalak meg, vagy Marie bántott meg valamivel? No, gyere kicsim, mesélj!

– Mondtam már, hogy hagyj békén! Eredj innen, nem akarlak látni! – zokogta a lány.

– Jól van. Sírd csak ki magad. Majd ha megnyugodtál, akkor megbeszéljük. Tudod hol találsz! Most megyek és lefekszem, mert nagyon fáj a fejem – mondta Pamela, s nagyon határozottan távozott a szobából.

Aztán leroskadt a pamlagon a maga lakásában. Mi baja van ennek a gyerekeknek. Láttá ő már délután, hogy valami nyomja a szívét. Megjelent az uszodában, amikor befejezte a leckéit. Már Marieék is ott voltak, éppen hahotáztak valamin... Csak nem gondolta a kis butácska, hogy rajta nevettek? Nem érti... de akkor észrevette, ahogyan elkomorult... leült mellé, de alighogy leült, már fel is ugrott, mondván, van még tanulnivalója. Elrobogott. Előbb nem értette, látta, hogy valami nincs vele rendben, aztán mégis megnyugodott, hogy talán tényleg valamit elfelejthetett megtanulni... Most meg?... Ebbe bele kell örülni... Jaj, de nehéz szülőnek lenni!

Aztán eszébe jutott Tom. Vajon most hol lehet? Megint megbántotta... miért ilyen utálatos ő? Most már tényleg örülni fáj a feje. Laura is... mennyi gond van vele. Miért nem mondja el, ha valami baja van? Mindent úgy kell kitalálnia?

De hiszen, ő éppen ilyen gyerekesen viselkedett Tommal... csak megsértődött, biztosan nem is érti, miért, hiszen ő maga sem mondta meg... Ó, jaj, de bonyolult az élet... Meg kell keresnie, úgy sem lenne egy perc nyugta sem... Tom! Tom! Tom! – kiabált valami belülről. Talán a lelkiismerete? Nem hagyja annyiban... most azonnal megkeresi őt!

Lerohant az aulába. Körbenézett. Tom nem volt sehol. Benézett, az ebédlőbe, sőt, a konyhába is. De nem találta. Felrohant és felvette a kabátját. Már koromsötét volt, a hó is esett. Feltette a kapucnit a fejére, s futott le az istállóhoz. Patrick ott volt még, éppen itatta az állatokat.

– Tom nincs itt? – kérdezte tőle Pamela.

– Itt volt, de már elment!

– Hová? – kérdezte egyre idegesebben Pamela. Patrick egy darabig hallgatott, majd amikor a vödör kiürült, jött Pamela felé és kérdezte.

– Talán összevesztetek?

– Miből gondolod?

– Látom rajtad, ahogyan Tomon is láttam. Talán hazament.

– Patrick, kérlek engedj ki a kapun, el kell mennem hozzá... megbántottam! – mondta már-már pityeregve Pamela.

– Várj egy kicsit, mindjárt befejezem az itatást, aztán én is megyek haza. Elkísérlek!

– Odatálálok Patrick, csak engedj ki a kapun.

– Tudod, hogy nem engedhetlek kíséret nélkül.

– Tudom. Segítek itatni! No, siessünk! – Amikor megvoltak, elindultak. Már a kapun kívül voltak, amikor Pamela megszólalt.

– Tom mondott neked valamit?

– Nem, semmit.

– Akkor mégis honnan tudtad? Mit láttál rajta, és mit rajtam?

– Zaklatottak voltatok, mindketten.

– Honnan vagy te ilyen jól tájékozott?

– Hm, átéltem már én is egyet s mást.

– Mégpedig?

– Nekem is volt feleségem...

– Mi történt? Történt vele valami?

– Elhagyott. Kiment Amerikába a fiammal együtt...

– Mikor? – kérdezte félénken Pamela.

– Régen... hat évvel ezelőtt. Azóta nem láttam a fiamat...

– Nem engedi, hogy meglátogasd? Hogy lehet ilyet tenni?

– Nem tudom... nem tudom, hogy engedi-e? Kiforgatott minden vagyonomból, s elmentek. Akkor kezdtem inni. Aztán úgy döntöttem, nem akarok az utcán megdöglenni. Ide jöttem. Úgy jöttem ide, hogy ledolgozom a kezelésem. Aztán itt ragadtam, jól érzem itt magam, lakást kaptam, dolgozom, fizetést kapok. Hm, szeretek itt lenni... de a fiam nagyon hiányzik. Nem tudom meglátogatni, mert nincs rá pénzem. Írok neki, de ő ritkán válaszol. Lehet, hogy nem engedi az anyja, azt sem tudom, hogy meglátogatni engedné-e. Gyűjtök rá, de még nem jött össze. Most 14 éves a srác... képzeld...

talán már rám sem ismerne... – elcsuklott a hangja.

Pamela szeméből is könnyek szivárogtak. Ilyen hatalmas, erős ember... még soha nem látta ilyen gyengének Patrickot. Mennyi fájdalmat rejt, és gyógyít ez a tanya. Hány életet mentett, hány embert térített jó útra... Patrick is megtalálta a békét, csak legalább láthatná a fiát... Egyre jobban patakozottak a könnyei. Még jó, hogy ilyen sötét van... érezte, hogy kellene mondania valamit, de nem talált szavakat, nem is tért még magához... Patrick hangja hozta vissza a valóba.

– Itt vagyunk... eredj!... Ja, mond meg Tomnak, hogy nem kell hajnalban jönnie etetni, én úgyis ott leszek.

– Fantasztikus ember vagy, Patrick! Köszönöm! – nyújtotta felé a kezét, megszorította, aztán futott fel a lépcsőn, s becsöngetett. Tom amikor ajtót nyitott döbbenten nézett rá.

– Te hogy kerülsz ide?

– Tom, bocsáss meg! – s újra eleredtek a könnyei. Tom megfogta a karját, behúzta az előszobába, becsukta az ajtót, s magához ölelte Pamelát.

– Kis butám, ne sírj, nem haragszom... Te is bocsáss meg nekem.

Már a Tom által, sebtében elkészített teát is megitta, de még mindig fázott. Ültek a pamlagon, Tom átölelte úgy melengette, Pamela szorosan hozzábújt, úgy ültek ott némán.

– Várj, hozok egy takarót – már kezdett aggódni, hogy nagyon átfázhatott, ha még mindig nem tudott felmelegedni. Bebugyolálta a takaróba, visszaült s az

ölébe fektette – így ni, mindjárt felmelegszel. –
majd hozzátette, mint akinek éppen most jutott eszébe:
– Egyáltalán, hogy jöttél ide? Kapukulcsod sincs.
– Az istállóba mentem. Reméltem, ott talállak. Patrick mondta, hogy ott voltál. Ő kísért el egészen idáig... Tom, te mit tudsz róla?
– Patrickról? Mit kellene tudnom. Rendes fickó, dolgos, szorgalmas. Ha a múltjára gondolsz, arról nem tudok semmit. Nem szoktunk arról beszélgetni. Miért kérded?
– Rákérdezett, hogy összevesztünk-e. Azt mondta, hogy te is zaklatott voltál, s rajtam is látta. Itt a kapuban meg azt mondta, hogy nem kell bemenned hajnalban etetni, mert ő úgyis ott lesz. Rendes tőle, igaz?
– Tényleg rendes.
– Meg mást is mesélt. Elhagyta a felesége, elment Amerikába a gyerekekkel együtt. Hat éve nem látta a fiát... nincs pénze, hogy kiutazzon. Tom, segítenünk kellene neki! – emelte rá gyönyörű szemeit Pamela.
– Neki adhatom, amit eddig a nászútra félretettem.
– Nem arra gondoltam. Nekem van pénzem, de ki kell fundálnunk valamit, hogy elfogadja.
– Előbb azonban, szeretném elmondani neked, hogy miért kell nekünk a dolgozószoba. Különben is meg kellett volna beszélnem veled előre, s nem titkolózni. Szeretném megírni az életem történetét, gyerekkoromtól egészen az esküvőnkig, sőt, azt is beleértve. Szükségem van a segítségedre. Együtt csinálnánk. Én írnám angolul, te megszerkeszted, és fordítod franciára. Aztán két

nyelven felkínáljuk néhány kiadónak. – Tom egyre nagyobb szemeket meresztett rá.

– Te tréfálsz, vagy komolyan gondolod? – mivel Pamela bólogatott, Tom úgy takaróstól felemelve ölelte magához – Ez nagyszerű lesz. Együtt fogunk írni, együtt dolgozunk... – mondta ragyogó szemekkel.

– Tényleg benne vagy? Tényleg örülsz? Attól félttem, hogy nem lesz kedved hozzá.

– Nagyon is. Ha az újságírás nem is, de az írás hiányzik. Együtt veled, az meg egyenesen csodálatos lesz... Biztos, hogy találunk majd kiadót?... Balga kérdés, hiszen te ismert, világhírű színésznő vagy... biztosan, ezt akard? Hiszen még a neved is meg akard változtatni.

– Azt igen! Úgy szeretném feltüntetni: Írta és szerkesztette Marie és Thomas Colbert. A könyv címe az lenne: PAM, és valami ismert fotó lesz a címlapon. Csakhogy Pam akkor már nem én leszek. Én akkor már Marie leszek. Szeretném megírni, hogy mások is okuljanak belőle. Hogy tudják, ha elrontunk valamit, azt helyre is lehet hozni erős akarattal, szeretettel. Őszintén leírnám az alkoholizmusom, mindent korábbi életemről, meg arról, hogy hogyan változtatott meg a Pszichotanya, az itteni emberek törődése, barátsága, szeretete. Ez a Pszichotanyának is jó reklám lenne, még jobban fellendülhetne, s ha sikere lesz a könyvnek, akkor továbbra is támogathatnánk a tanyát, hogy minél több emberen tudjanak segíteni. Mit szólsz az ötletemhez?

– Kolosszális! El vagyok ragadtatva! – összevissza csókolta ahol érte, úgy ráhajolva az ölében – micsoda jövő vár ránk, már felsorolni sem tudom: esküvő, nászút,

új ház, gyerekünk lesz, nagymamánk, könyvet írunk! Hát kell ennél csodálatosabb. Ha még az is bejön, hogy rengeteg pénzt keresünk, és támogathatjuk a Pszichotanyát!... Hát, az tényleg fantasztikus lenne. Képzeld, ha beindul Long-Beach-ben is... csodálatos lesz. Aztán később írhatunk még könyvet, nem? Már ha lesz valami ötletünk.

– Ez máris egy jó ötlet! Nagyszerű páros leszünk! – aztán még azt is kiötlötték, hogyan segíthetnének Patricknak, hogy kijusson Amerikába. Boldogan tértek nyugovóra, s édes volt az álmuk is.

Másnap reggel együtt mentek fel a tanyára. Benéztek Patrickhoz, az istállóba. Már ki volt minden takarítva, friss alommal voltak ellátva az állatok, boldogan ropogtatták az illatos lucernaszénát. Jack szinte hívogatón nyihogott feléjük. Pamelának kedve lett volna lovagolni menni. Alig tudták meggyőzni, hogy ilyen nagy hóban nem lehet lovagolni, csak az udvarra engedik ki néha a lovakat futkározni, ott is csak az ellapátolt utakon futnak néhány kört, majd ha jön a jó idő, akkor is előbb Tom és Patrick bejáratja a lovakat, ők maguk lovagolnak rajtuk, mielőtt mások kezébe adnák, nehogy ledobjanak valakit a hátukról a pihent lovak, olyankor kicsit nehezebben kezelhetők, nem Pamelának való.

– Jó, meggyőztetek! Kettőtök ellen mit is tehetnék? – mondta nevetve – No, megyünk felfelé, vagy magam menjek?

– Menjetek csak. Én is megyek hamarosan, reggelire ott leszek. – mondta Patrick és folytatta a munkát.

Gyönyörű idő volt. Elállt a havazás, ragyogott a nap, csak úgy vakított a csillogó fehérség mindenütt. A fákat vastagon zúzmara borította, bárhová néztek, szinte bántotta szemüket ez a hófehér ragyogás. Tom siettetten Pamelát, mert sem sapkája, sálja, sem kesztyűje nem volt, csak a kabátot kapta magára az este, s féltette, hogy megfázik. Benn jó meleg fogadta őket. Levetették a kabátjukat, s ott maradtak kicsit a szobában melegedni. Nézték az ablakon át azt a hófehér csodát, amit a táj kínált.

– Gyerekkoromban néztem így a nagymamámnál a télbe ájult határt. Kinn laktak a falu szélén, sík vidék volt, messzire lehetett látni. Olyan szűzi tiszta volt minden. Most is olyan, ilyenkor elhiszem, hogy szép a világ! Jó élni, így veled! – mondta Tom csendesen. Halk kopogás hallatszott, majd az ajtóban megjelent Laura.

– Jaj bocs, zavarok? – kérdezte halkán.

– Nem zavarok – mondták szinte egyszerre – Jó reggelt kicsim, hogy aludtál? – kérdezte Pamela.

– Szeretnék bocsánatot kérni a tegnapiért – mondta lehajtott fejjel – és szeretnék beszélni veled, ha lehet?

– Hát persze kicsim. Gyere üljünk le.

– Négyszemközt, de lehet később is, amikor neked jó.

– Megyek reggelizni, majd ott megvárlak benneteket – mondta Tom és távozott.

– Ugye nem haragudott meg? – biccentett fejével Tom után Laura.

– Nem, legyél nyugodt. Hallgatlak kicsim.

– Szeretnék elmondani valamit, hogy megértsd, mitől voltam tegnap kiborulva. Nagyon nehéz elmondanom...

– Hát, csak vágj bele...

– Nekem van egy álmom. Igazából nem tudom, hogy álmodtam-e, vagy csak képzeltem... olyan nehéz erről beszélni... biztosan kinevetsz...

– Ígérem, hogy nem foglak kinevetni – tette a kezét Pamela Lauráéra.

– Szóval... megálmodtam a jövőendőbelimet... csak úgy előttem van a kép, bizonyára azért, hogy felismerjem, ha rátalálok. Nem is tudnám leírni neked, hogy milyen, csak azt tudom, hogy ráismerek, ha meglátom, s őt fogom szeretni amíg élek. Pamela, rátaláltam. Szerelmes vagyok belé, nagyon-nagyon! És Marie elveszi tőlem... Maxsim az én álmom, én megálmodtam őt... nem adhatom Marienak... – mondta előbb el-elcsukló hangon, majd egyre jobban záporoztak a könnyei.

– Most már értem miért rohantál el tegnap az uszodából. No, ne sírj. Nyugodj meg, így nem tudunk beszélgetni.

– Pont ilyennek láttam, ő az Pamela, biztos vagyok benne, és szeretem... Igaz... igaz...

– Mi igaz? Mit akarsz mondani? No, nyugodjál meg, hagyd abba a sírást és beszéljünk meg a dolgot, mint két felnőtt. Jó? – Laura bólogatott. Megtörölte a szemét, kifújta az orrát, és erőt vett magán.

– Szóval, csak a neve nem stimmel. Mert álmomban Philip volt. Mindig úgy szólítottam: Philip! Mindig ilyennek képzeltem, ő az, legfeljebb a nevében tévedtem. Max az, érted?

– Persze, értem. Azonban az álmok lehetnek csalókák is...

– Neeem! Ne mondd azt, hogy nem ő az. Tudtam, hogy fel fogom ismerni, és ő az, határozottan tudom, hogy ő az.

– Lehet, hogy igazad van. Ki kell várnod.

– Mit kell kivárnom?

– Hát, én azt hiszem, ha te megálmodtad őt, akkor nyilván ő is megálmodott téged. Azt kell kivárnod, hogy jelzést kapj tőle.

– Látom, hogy Marie nem adja, látom, hogy szerelmes belé, és az nekem rettenetesen fáj...

– Tudom kicsim, de mindenképpen várnod kell. Tudod, ha Max Mariet álmodta magának, akkor valami nem stimmel az álmokkal.

– Az nem lehet. Biztosan nem Mariet álmodta meg, az nem lehet. Csakis az enyém lehet...

– Max, hogy viselkedik veled?

– Mint egy gyerekkel. Ő még biztosan nem ismert fel, tudod a férfiak később reagálnak...

– Várj kicsim, azt mondtad, hogy a neve nem stimmel, mert Philipnek kellene lennie, de ő Maxim. Milyennek álmodtad, ilyen magas, fekete hajú fiatalembernek?... – Laura bólogatott – tudod kicsim milyen sok magas, fekete hajú fiatalember szaladgál a világban, biztosan akad közöttük Philip is. Biztos vagyok benne. Nem olyan biztos az, hogy elsőre felismerted. Okosnak kell lenned, gondold csak el, ha őt szánta volna neked az ég, akkor miért idősebb nálad 16 évvel. Akkor fiatalabbnak kellene lennie, vagy neked idősebbnek, hiszen te még csak 14 éves vagy. Gyerek...

– Ne mondd azt, hogy gyerek vagyok... Tudtam, hogy nem fogsz megérteni...

– Megértelek kicsim, de hallgass meg. Várnod kell, ezt majd az idő eldönti.

– Hogyan? Mégis, hogyan?

– Hát mondjuk úgy, hogy ha te vagy Maxnak az igazi, akkor biztosan összevesznek Marieval, s nem lesz belőle házasság. Vagy, tudod te őszre gimnáziumba mész, tanulnod kell, városban leszel, kollégiumban, csak hétvégeken jársz majd haza. Nem lesz időd Maxra gondolni, előbb meg kell alapoznod a jövődet, és lehet, hogy ott abban a városban egyszer csak szembejön veled egy gimnazista fiú, aki ugyanolyan magas és fekete hajú és kedves mint Max, csak éppen Philipnek hívják, s akkor azt mondd, hogy: Ő az, Ő! A nagy Ő! Milyen jó, hogy nem kezdtem ki Maxal... Akkor majd ezt fogod gondolni.

– Gondolod? Akkor mégis, mit csináljak, hogy ne gondoljak Maxra?

– Hát egyszerűen ne gondolkodj rá. Mindig mondd azt magadban, hogy várnom kell még, be kell fejeznem a gimnáziumot, tanulnom kell, olyankor is el kell hessegetni más gondolatokat, hogy koncentrálni tudj a tanulásra... érnem kell még... és ha megvár, ha még akkor is itt lesz Max, s ő is rád vár, akkor lesz biztos, hogy egymásnak vagytok teremtve. Tudod, 14 éves korukban nem nagyon találják meg a lányok az igazit. Az igazinak ki kell állni az idő próbáját. Látod, nekem 44 éves koromig kellett várnom az igazira – nevetett Pamela, s végre Laura is mosolyra húzta a száját.

– Bár igazad lenne! – sóhajtott – Pamela, ez maradjon a kettőnk titka, jó?

– Így lesz kicsim, meglátod! Természetesen, a kettőnk titka! – mondta cinkosan Pamela – No, menjünk reggelizni, mert Tom már degeszre eszi magát és a végén nekünk semmi sem marad. – Kézen fogva, vidáman futottak le az ebédlőbe.

Február 15-re volt kitűzve a nagy utazás. Már folytak az előkészületek. Adélaide legnagyobb gondja az volt, hogy ki legyen az ő helyettese, mert könnyen lehet, hogy akár két hétig távol kell maradnia.

Pamela intézkedett, hogy a személyzet gondoskodjon az elszállásolásokról. Mindannyian ott lesznek az ő házában elszállásolva, Los Angelesben.

Megkérte Margotot intézkedjen, hogy rendelkezésükre álljon a konyhai személyzet, a sofőr és a takarító csapat is. Már közel egy éve úgyis csak a semmiért kapják a bérüket. Azonban, ha sikerül adományként a nyaralót a Pszichotanya tulajdonába juttatni, aztán számíthatnak arra, hogy ott kapnak munkát mindannyian Long Beach-ben.

Mennyire megkönnyebbülne, ha ezt a terhet is levehetné a válláról. A többi már gyerekjáték lesz. Eladni a házat nem lesz nehéz, ráadásul nem is fog túl nagy árat kérni érte. Azután csomagolhat Margot is, és áttelepülhet ide. Erre majd valamikor nyáron kerül sor, miután hazajöttek a nászútról, akkorra már a ház is elkészül talán. Tervezgette magában a jövőt.

A legnagyobb gondja most Laura volt. Vajon kire bízhatná őt, amíg távol lesznek? Természetesen korábban Mariera gondolt, de ezek után, mégsem bízhatja rá, nehogy még valami drámává fajuljon a dolog, hiszen az ilyen kamaszlányok kiszámíthatatlanok. Már az is változott, hogy hol fog továbbtanulni. Nem megy gimnáziumba. Ápolónő akar lenni jelen pillanatban. Ki tudja holnapra mit gondol? Bár abban a szerelmi történetében úgy tűnik jól helytállt, hiszen azóta megbékélt, nem acsarkodik Mariera... de hát sosem lehet tudni. Kutatott a gondolataiban, hogy ki lenne az, akire hallgatna Laura, aki közel áll hozzá? Eszébe jutott Edith. Ő is ápolónő, bevihetné néha magával Laurát is a kórházba... vagy megszereti, vagy kiábrándul a szakmából. Talán ez lesz a legideálisabb választás.

Adélaide is eldöntötte, Mariet és Patrickot nevezte ki helyettesének. Elmondta egy este az aulában, amikor mind együtt voltak vacsora után. Ők ketten fogják munkára beosztani az embereket. Mariehoz tartozik a konyha, a takarítás és a park, amennyiben elkezdődhetnek a munkák a szabadban. Patrick meg az istállóról és a mezőgazdasági munkákról fog gondoskodni, mert minden bizonnyal hamarosan el lehet kezdeni a földeken a tavaszi munkákat. Mindenkinek kötelessége nekik szót fogadni és követni az utasításukat az ő távollétében.

Az emberek megtapsolták, elfogadták a két kinevezett helyettest. Adélaide azonban titokban mégis aggódalmaskodott. Amióta átvette a Pszichotanya

vezetését a szüleitől, csak két, három napra hagyta el. Az is megterhelte a lelkét. Nem volt ő soha üdülni, ő csak dolgozott, ha kellett éjjel-nappal. Körülnézett... Igen, ez az ő műve. Ezt ő alkotta meg, hogy ilyen remekül működjön. Jó, olykor-olykor vannak kisebb gondok, főleg az új páciensekkel, de általában hamar beilleszkednek és minden flottul megy. Ez az ő otthona, az ő családja, s most fájó szívvel hagyja magára... Egy egész hétre? Hogyan fogja kibírni?

Edith is vállalta, hogy odafigyel Laurára. Pamela legnagyobb meglepetésére a kislány is örült, hogy mehet a kórházba segíteni. Így hát egy szombat reggelen Adélaide, Pamela és Tom autóba ültek, és Pierre elvitte őket a reptérre. A jegyeket már korábban megrendelték, és Pierre el is hozta őket.

Kora hajnalban indultak, úgyhogy nem sok embertől kellett búcsút venniük, még csak Patrick volt talpon. Ő viszont megígérte, hogy gondja lesz mindenre és mindenkire, ne aggodalmaskodjanak.

*

Marie erre az időre, amíg Adélaidot kell helyettesítenie, visszaköltözött a házba. Éppen Laura szobájával szemben volt az üres lakás, ahová beköltözhetett.

Szükséges, hogy éjjel-nappal az emberek közelében legyen – mondta Adélaide, hogy mindig, minden helyzetet kellőképpen átláthasson. Előző héten mindig

mellette volt, vagy csak kísérte mint az árnyék, csakhogy elleshesse a reá váró feladatok, megoldások szövevényes, számára még mindig átláthatatlan sokaságát. Izgult, nem is kicsit. Olykor be is pánikolt, mi lesz, ha olyan helyzet áll elő, amire nem tudja a megoldást. Bár Patrickra is számíthat, azt mondta, ha gond van, nyugodtan fordulhat hozzá, sőt, Max is megígérte, hogy segíteni fog, és ott van Polett is az irodában, aki több gyakorlattal a háta mögött, bármiben tanácsot adhat. Tehát mindenre fel volt készülve Marie, vagy legalábbis azt hitte, mégis a legjobban attól félt, hogy új páciens jelentkezik, vagy költözik be a tanyára. Igaz, nyugtatgatta magát, az egy ideig mindenképpen a kórházban lesz elhelyezve, s túlnyomórészt az orvosok és ápolók gondjaira lesz bízva.

Alig aludt az első éjszaka. Hallotta, amint hajnalban felzúg a motor, gyorsan ki is ugrott az ágyból, az ablakhoz sietett, s látta, hogy elindulnak. Patrick kísérte ki őket, s vissza is jött mindjárt a házba.

Kicsit megkönnyebbült, hogy nincs egyedül.

Marie gyorsan öltözködni kezdett, s máris futott le az aulába az iroda kulcsával a kezében. Patrick hangjára összerezzen.

– Minek keltél ilyen korán, kislány? – hangzott a pamlag sarkából.

– A frászt hozod rám, Patrick – mondta Marie panaszos hangon – így is csupa ideg vagyok.

– Nem kell idegeskedned, minden a legnagyobb rendben lesz. No, lemegyek az istállóba, megnézem, hogy a Kölyök felébredt-e. Ha már ott van akkor máris visszajövök. Tudja ő a dolgát, csak attól tartok, hogy nem

ébred fel. Na látod, én máris tanultam valamit. Holnap már két embert fogok odarendelni, úgy talán a kettő közül az egyik csak felébred. Tomban meg lehetett bízni, de ez a Kölyök?... Na, megyek megnézem...

A reggeli munkabeosztás simán ment. Az emberek szétszéledtek, Marie tudta, hogy Patrickban megbízhat, ugyanúgy nagy Pierreben is, ők most már igazgatják a rájuk bízott embereket, a konyhán is ment a munka a szokásos menetrend szerint, a takarítók is végezték a munkájukat, az első gond akkor jelentkezett, amikor kicsivel nyolc után megjelent a kis fiatalember, a matektanár, akinek órája lett volna Laurával.

– Marie, tudod hol van Laura, merthogy a szobájában nincs... tudod, órám lenne...

– Fogalmam sincs. Adélaide figyelmeztetett, hogy csak délután oszthatom be valami munkára, mert délelőtti órái vannak. Megyek megnézem a szobájában.

– Onnan jövök, mondom, nincs ott. – Marie benézett az ebédlőbe, a konyhába, kifutott a kertbe, ott is nézelődött, kérdezősködött, de senki sem látta. Kétségbeesett, hová tűnhetett ez a gyerek?

Hamarosan már az egész ház őt kereste, de nem volt sehol... Marie kimerülten, idegesen rogyott le az aulában a pamlagra. A kétségbeesés és tehetetlenség könnyei gyülekeztek a szemében. Tudta, tudta ő, hogy baj lesz... de hogy ekkora, az eszébe sem jutott. Hallotta, hogy csörög a telefon az irodában, majd hamarosan Polett hangja hallatszott.

– Marie, téged keresnek! – rohant a telefonhoz. A főorvos hangját hallotta, a kórházból.

– Hogy jut eszedbe egy gyereket beosztani ide. Most az egyszer elnézem, biztosan össze vagy kavarodva, de ilyen rossz viccből többé nem kérek. Remélem megjegyezted! – s lecsapta a kagylót, mielőtt Marie megszólalhatott volna. Érződött a hangján, hogy nagyon dühös rá... pedig hát ő nem tett semmi rosszat, de legalább megvan Laura. Marie szólt a többieknek, hogy mindenki menjen a helyére, végezze a munkáját, megvan a gyerek. Látták, hogy a könnyeivel küszködik, így hát nem kérdezősködtek, egy ideig bámultak utána, ahogy megindult a kórház felé, azután szétoszoltak. Ment ki-ki a dolgára.

Marie kopogott, majd benyitott az orvosi szobába. Csak a főorvos volt ott egyedül.

– Hol van Laura? – kérdezte még mindig remegve az idegességtől.

– Honnan tudjam? Nem vagyok én az őrangyala – mondta még mindig dühösen a főorvos.

– Laurának órái lennének délelőtt. Nem osztottam be sehová. Reggel óta őt keressük és nem találtuk sehol. Most mégis hol van?

– Fogalmam sincs. Itt találtam a szobában, itt várakozott, azt mondta te küldted, hogy segítsen. Mégis, mit tehettem volna?

– Mégis, mit tettél? Most hol találom?

– Elküldtem, hogy nincs szükség az ő segítségére. Itt kell lennie valahol...

– Köszönöm! – mondta kis szemrehányással Marie, s elhagyta az orvosi szobát. Körbejárta a kórtermeket. Mindenkit megkérdezett, akivel találkozott, hogy látta-e Laurát, de csak a fejét rázta a megkérdezett.

Edit jött vele szembe a folyosón. Tőle is megkérdezte. Edith idegesen válaszolt, hogy ő is Laurát keresi. Most már együtt keresték, s így lassan kiderült Marie számára, hogy hogyan is került ide a kislány. Edith hozta be, mert Pamela megbízta vele. Nem is nagyon értette az egészet, de erre most nem volt idő. Megmondta Edithnek, hogy délelőttönként órái vannak, legfeljebb délután hozhatná be egy kicsit, de ezek után... – elmesélte, a főorvos, hogy ki volt akadva. Edith dühbe gurult.

– No, lesz hozzá néhány keresetlen szavam, csak kerüljön elő.

Az orvosi rendelőben találtak rá. Ott ült a várakozók között. Marie az ajtóra nézett, ma éppen Max rendelt. Sebaj, úgy sincs idő most a panaszkodásra. Várja a temérdek munka, már így is rengeteg időt elvesztegetett.

Este nyolckor holtfáradtan roskadt le Mari a vacsoraasztalnál Max mellé. Farkaséhes volt már. Nem reggelizett az a hajcihő miatt Laura körül. Ebédelni sem ért rá, csak két darab pitét kapott be futtában. Igaz, a lecsó már majdnem kihűlt, de nem számított. Falta az ételt.

– Max megkérhetlek, hogy hozz nekem egy nagy pohár tejet? – Max szája fülig szaladt, kissé megcsípte Marie arcát, úgy mondta:

– Hogy te mennyit zabálsz? Majd még meggondolom, hogy feleségül vegyelek-e...

Marie felhajtotta a nagy pohár tejet, s kérdőn fordult Max felé:

– No, meggondoltad? – Max a tej által kreált bajuszt törölgette Marie szájáról, majd megcsókolta az édes ajkakat úgy suttogetta:

– Szeretném! Nagyon! Minél előbb.

Vacsora után Marie még az aulában értekezett Patrickal és nagy Pierrel. Érdeklődött hogyan haladnak, milyen munkák következnek, kinek hány emberre lesz szüksége másnap. Közben jegyzetelt, hogy el tudja készíteni a beosztást kora reggel. Neki nem volt ám minden csak úgy a fejében, ahogyan Adélaidenak, aki ujjal mutogatott, vagy legfeljebb néven szólongatta az embereket, s osztotta szét a munkák zömét. Általában igazságosan, hogy mindenkinek jusson a szebb-jobb munkákból és az esetleg fárasztó, nehéz munkákból is.

Neki komoly fejfájást okozott elkészíteni egy ilyen napi munkabeosztást. Patrick azt javasolta, hogy Pierre is válogassa össze, hány ember, milyen kaliberű kell neki, esetleg azt is, hogy kik, ahogyan ő is teszi, hogy megkönnyítsék Marie munkáját. Ő majd azzal gazdálkodik, ami marad. Végül is, csak a konyhára és takarításra kell akkor összpontosítania, ahová túlnyomórészt nők kellenek. Legfeljebb szóljon, ha férfierőre is szüksége van.

Közel tíz óra volt, amikor Marie bezárta az irodát, szólt az ott biliárdozó Maxnak, hogy felmegy a szobájába. Max megígérte, hogy mindjárt véget ér a parti és ő is megy, hiszen alig látták egymást egész nap. Marie a lépcsőn összefutott Edithel, aki éppen Laurától jött.

– Kicsit megmostam a fejét. Mondtam, hogy kizárólag délután jöhet, de akkor is a sarkamban kell lennie egész idő alatt, nem kószálhat el, mert ha nem tartja be a játékszabályokat, akkor többé nem jöhet velem. Hát most égre-földre esküdözött, mindent megígért... majd meglátjuk.

Marie bólogatott, rendben van. Már alig látott a fáradságtól... hát persze, az éjjel igen keveset aludt. Elköszönt Edithtől, s gondolta mindjárt lezuhanyozik, mert azután tuti, hogy rögvest elalszik.

Amikor az ajtóhoz ért, már fogta a kilincset, de valahogy feltűnt neki, hogy Laura ajtaja résnyire nyitva van. Edith hagyhatta úgy? Kellene szólania, hogy csukja magára az ajtót? Aztán arra gondolt, hogy talán már nem is lát jól, nem akart akadékoskodni, olyan sértődékeny gyerek, s most még Edith is megmosta a fejét... Áh, majd észreveszi és becsukja.

Egyenesen a fürdőszobába ment és a zuhany alá állt. Mire elkészült már Max is ott ült a pamlagon.

– No, hogy telt az első napod? – kérdezte, miközben ölbe vette, s magához ölelte Mariet.

– Kész téboly volt, de nincs ám erőm elmesélni, kutyaül elfáradtam – mondta miközben Max vállára hajtotta a fejét.

– Mit szólnál, ha itt maradnék?

– Az bizony nagyon jó lenne! – válaszolta Marie, miközben majd leragadt a szeme.

Másnap minden rendben ment. Adelaide is telefonált, érdeklődött, hogy mennek dolgaik, minden rendben van-e? – Persze, minden a legnagyobb rendben – volt a válasz. Végül is igazat mondott, most tényleg rendben van minden... a tegnapi, már a múlt, nem kell, hogy ő is izguljon miatta.

Egészen jó kedve lett Marienak, a munka is jobban ment, csak úgy pörgött. Kiment szétnézni a kertben. Gyönyörű napos idő volt, gyenge szellő lengedezett. A kert is ébredezett téli álmából, mindenfelé emberek szorgoskodtak. Talicskakerekek nyikorogtak, metszőollók csattogtak, madarak üdvözölték a tavaszt hangosan trillázva. Marie csak állt és gyönyörködött, egészen elbódította ez a hirtelen jött tavasz, ami még inkább fokozta jókedvét. Aztán körbesétált, megkereste nagy Pierret és megkérdezte, hogy minden rendben van-e?

Hiszen látta maga is, felesleges kérdés volt. Annyira vágyott most oda közéjük, olyan szívesen dolgozott volna a kertben... Pierre is megkérdezte, hogy nála rendben mennek-e a dolgok? Marie bólogatott. Szeme ragyogásából is kiolvashatta Pierre, hogy nincs semmi probléma, így hát mentek tovább, ki-ki a maga dolgára.

Az aulában összefutott Laurával. Marie széles jókedvét vele is meg akarta osztani.

– Véget értek az óráid? – kérdezte.

– Aha – hangzott a rövid válasz.

– Lenne kedved délután dolgozni kicsit a kertben?
Olyan gyönyörű idő van.

– Nem! – hangzott ismét tömören, és határozottan.

– Mégis, miért nem, kell egy kis mozgás, meg friss levegő...

– A kórházba megyek Edithel.

– Aha. Jó, akkor holnap délutánra osztalak be kerti munkára, ne ígérezz el Edithnek.

– Nekem te ne parancsolgass! – háborodott fel a kislány. Marie felkapta a fejét, aztán úgy gondolta, nem hagyja magát felbosszantani. Csak annyit mondott:

– Jól van, majd én Edithel is megbeszélem. Holnap kerti munka... – és ment tovább, nem leplezve jókedvét.

– Nekem te nem parancsolsz. Te utolsó ringyó. Ugyanolyan vagy, mint az anyám. – Ezen a durva beszélésen megütközött Marie, de szótlanul ment tovább, csak éppen a jókedve szállt el... Ahogy jött, úgy el is illant.

Nem ment ki a fejéből egész nap. Még a gyomrát is megülte, délből nem ment le egy falat sem a torkán. Gépiesen tett-vett, intézte az ügyeket, de nem ment ki a fejéből, amit Laura mondott. Egyszer csak bevillant, hogy nyitva volt a lány ajtaja az este. Határozottan emlékszik rá, hogy sötét volt az ajtó mögött, nem volt világítás. Csak nem leskelődött ez a gyerek?... Lehet, hogy meglátta Maxot bemenni hozzá? Most már az is eszébe jutott, Pamela egyszer említette, hogy mióta Laura itt lakik mellette, Tom nem alhat nála, mert jó példával kell elől járniuk, ha jövődóbeli szülei akarnak lenni. Nem hagyta nyugodni a gondolat.

Délután már nem bírta tovább, felment a kórházba, megkeresni Maxot. Edith bosszús hangjára figyelt fel.

– Már megint elkóborogtál, te kis mihaszna – Laura éppen az orvosi szoba előtt haladt, s akkor hirtelen benyitott. Edith a nyomában.

– Ezer szerencséd, hogy nincs itt a professzor, mert majd kapnál tőle. Nem tartottad be a megállapodásunkat... Vége kisasszony, nem jöhetsz velem többé!

– Remélem, te betartod a szavad Edith – szólt utána bosszúsan Marie. Max átkarolta a vállát, úgy néztek utána, hogy menekül Laura Edith elől. Még visszanezett, s látta őket kettejüket, ott állni az ajtóban, s még visszakiáltott:

– Gyűlöllek, gyűlöllek benneteket!

– Mi van ezzel a kölyökkel már megint? – kérdezte Max.

Marie mindent elmondott neki. Azt is, ami az este feltűnt neki, azt is amit Laura a fejéhez vágott délelőtt, azt is, amit Pamelától hallott. Azt is, amit ő ebből összerakott magában.

– Nem alhatsz nálam Max, amíg itt vagyok – kimondta végre hangosan is amit gondolt.

– Marie, drágám, mi közünk nekünk Laurához, és mi köze neki hozzánk?

– Nem tudom Max, de ennyit meg kell tennünk Pamelának és Tomnak, legalább miattuk, hiszen a barátaink.

– Jaj Marie, ne csinálj belőle ekkora ügyet... egy hisztis kamaszlány miatt? Nehogy már ő irányítsa az életünket – mondta egészen megbotránkozva Max.

– Márpedig én ragaszkodom hozzá, s ehhez tartsd magad! – indult kifelé a szobából.

– Kérlek! – hallotta még Max gunyoros hangját, de már nem törődött vele. Csak akkor, amikor visszaért az irodába, akkor jött rá, hogy ő vigaszt keresni ment Maxhoz, s a végén őt is magára haragította.

Aznap már nem találkozott Maxal, sőt a vacsoránál sem látta. Este, amikor végre lefeküdt, akkor hallani vélte folyamatosan Max gúnyos hangját: – Kérlek! Kérlek! Kérlek!... – Megbántotta, biztosan megbántotta, de akkor is igaza van. Igazán elgondolkodhatna Max is. Nos, talán elgondolkodik, holnap éppen szabadnapos lesz, azt ígérte, akkor segíteni fog.

Marie másnap sem látta Maxot, egész nap. A kórházban is megfordult néhányszor, gondolta hátha oda menekült, de nem... nem volt sehol.

Laurával nem akart vitába szállni, rábízta nagy Pierre, hogy délután vigye ki a kertbe, s adjon neki munkát. Látta is a kislányt ott gereblyézni, amikor kiment körülnézni, elégedetten mosolygott magában, de egyszer csak utolérte Laura hangja:

– Gyűlöllek, tudod mennyire gyűlöllek?! – Marie ment tovább, mintha nem hallotta volna, de a szívében mégis túske maradt. Mi baja ennek a gyerekek vele? És most még Maxal is összeveszett miatta. Egészen elkeseredett.

Marie jól belerázódott már a munkába, a bosszúságokon kívül más gondja nem akadt. Amikor volt egy-egy lélegzetvételnyi ideje, mindjárt eszébe jutott Max. Vajon hol lehet? Megbántódott, mert azt ígérte, hogy segíteni fog, s színét sem látta egész nap. Tovább tette a dolgát, túl sok ideje nem volt a tépelődésre.

Este a vacsoránál találkozott Patrickkal. Szokása szerint érdeklődött, hogy minden rendben van-e? Szüksége van-e a segítségére.

– Elboldogulok – mondta Marie, kicsit bánatosan, kicsit fáradtan. Patrick szeme felragyogott:

– Hanem az a Max-gyerek, nagyon belevaló srác!

– Miért mondod? Honnan tudod? – kérdezte meglepetten Marie.

– Ma csuda jó munkánk volt – mondta nevetve Patrick, – na, majd finoman mondom: trágyahordás. Max is jelentkezett nálam, mivel szabadnapos volt. Gyűrte a gyerek rendesen, de láttam, hogy kidőlt már délutánra... hát hiába, nem ehhez van szokva. Elküldtem háromkor, menjen pihenni, mert másnap fel sem tud kelni... nehogy megremegjen kezében a sziké... – hahotázott – Nem ment pihenni, hanem lovagolni ment az erdőbe... Kíváncsi vagyok, hogy kaparja össze magát holnap... – Patrick csak úgy regett a nevetéstől. Közben észre sem vette, hogy Marie mekkora szemeket mereszt rá. Örült a hallottaknak, s kicsit megnyugodott a lelke. Reménykedett, hogy Max mégis elgondolkodott időközben, s belátja, hogy tévedett, és konokságával megbántotta őt.

Kiderítette Marie, hogy Lorának másnap csupán két órája van, mert amit Pamela és Tom tanított, azok ezúttal elmaradtak, így hát érte ment, még mielőtt ellőgna.

– Figyelj Laura, a konyhán szükség lenne még egy segítségre, ugorj be kérlek – mondta határozottan.

– Mondtam már, hogy te nekem nem parancsolsz.

– Én viszont azt mondtam, hogy Adélaide távollétében, igenis én parancsolok.

– Nem, te nem! Inkább Patrick.

– Figyelj, nincs választási lehetőség. Patricknak és nekem kell engedelmességed. Neki is, és nekem is. Értve vagyok? – Laura tovább ordította a megszokott szöveget. Marie elkapta a kezét:

– Gyere velem! – s húzta magával erősen fogva, Laura minden tiltakozása ellenére. Az irodába mentek. Ott ráparancsolt, hogy üljön le.

– Most hallani szeretném mi a bajod velem.

– Gyűlöllek! – ordította Laura. Felugrott, azonban Marie gyorsabb volt nála. Az ajtóban útját állta. Aztán ügyesen elkapta az ütésre lendülő két kis öklöt, szakszerűen hátracsavarva a két kezét, kérdezte.

– Megköttözzek, vagy tudunk beszélgetni normális emberek módjára?

– Veled? Te nem vagy normális! Soha, soha! – ordította.

– Idefigyelj, ha nem akarsz együttműködni semmiben, kénytelen leszek elmondani Pamelának és Tomnak, hogy mit műveltél az ő távollétükben. Akkor

pedig azt hiszem búcsút mondhatsz annak, hogy örökre fogadnak. Mehetsz vissza az intézetbe.

– Neeem! Csak azt ne. Ne mondj semmit Pamelának, kérlek... – könyörgött Laura.

– Én nem mondok semmit, ha felhagysz ezzel a viselkedéssel, amivel már napok óta gyötörsz. Én nem kérlek ezentúl, hanem parancsolok, te viszont engedelmeskedsz, és viselsz felnőtt ember módjára. Ha nem így lesz, itt Polett előtt kijelentem, hogy kitálok Pameláéknak. Szabad választási lehetőséged van. –

Laura érezte, hogy törbe csalták. Választhat szabadon, viszont tanú van rá, tehát be kell tartania a játékszabályokat. Bezárult a kör. Még jobban utálta Mariet, mint valaha, mert túljárt az eszén... Kénytelen-kelletlen megígérte, hogy engedelmeskedni fog.

– Hallottad Polett? Na jól van, akkor mehetünk – rákacsintott Polett, kézen fogta Laurát, aki nem mert engedelmeskedni, kénytelen volt hagyni, s elindultak a konyha felé. Odaszólt Marie a konyhafőnöknék:

– Hoztam egy pihent kiscsikót, jól dolgoztassátok meg! – azzal hátat fordított, s elégedett mosollyal távozott.

Az aulában Max hangját hallotta, amint kiabál utána.

– Marie, van egy perced?

– Annyi talán van.

– Sokat gondolkodtam... Bocsáss meg kérlek... Igazad volt!

– Örülök, hogy beláttad. Meg van bocsátva... – mondta, s már indult is tovább.

– Marie! Csak ennyi?

– Mégis mit vártál? Hogy a nyakadba ugrom? Hol voltál, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rád? – kérdezte Marie fölényesen, azzal hátat fordított, majd eltűnt az iroda ajtaja mögött. Maxsim tátott szájjal bámult utána. Marie viszont helyet foglalt, elégedetten összedörzsölte a tenyerét mondván:

– Megy itt minden úgy, mint a karikacsapás!

Teltek a napok. A kezdeti nehézségeket már fátyol borította, az izgalmak nemcsak alábbhagytak, hanem teljesen elmúltak. Marie elszántan, és nagy önbizalommal tekintett minden új nap elé. Laura megszelídült, szófogadó lett, betartotta ígéretét. Bár olykor dühöngött magában, Marie ezt látta, de nem törődött vele. Meg kell tanulnia uralkodni az indulatain. Titokban örült, hogy tudott hatni rá.

Max naponta többször is megjelent nála, megkérdezte tud-e segíteni valamiben. Marienak azonban nem volt szüksége segítségre, égett a keze alatt a munka. Olykor öt-tíz perces randiért könyörgött, hiszen alig látta ezekben a napokban kedvesét. Marie ilyenkor azt mondta huncutul:

– Nem fog megártani egy kis böjt, aztán úgysem szabadulsz tőlem, míg élsz! – Egy ilyen alkalommal azt mondta Max:

– Ha visszajön Adélaide, azonnal megkérem a kezéd!

– Szavadon foglak – kacagott Marie – most telefonált, hogy ma este érkeznek.

Tíz napig voltak távol. Tíz napig kellett Marienak megbirkóznia a lehetetlennel, legalábbis kezdetben annak hitte.

Most nagy volt a sürgés-forgás a konyhán. Ünnepi vacsorával készültek köszönteni a hazaérkezőket. Mindenki izgatottan várta őket. Laura különösen izgatottnak látszott. Többször megkörnyékezte Mariet, aztán egyszerre összeszedte a bátorságát úgy kérdezte:

– Ugye, nem árulsz el semmit Pamelának?

– Ahogyan te álltad a szavad, ugyanúgy állom én is! No, megnyugodtál? – ekkor a kislány hirtelen a nagylány nyakába ugrott, s szinte könnyek között suttogta.

– Olyan jó lenne, ha a testvéred lehetnék!... – Marie egészen meghatódott.

– Miért is ne lehetnénk nővérek? Fogadott nővérek. Kezet rá! – és nyújtotta a kezét fogadott húga felé, és végtelenül boldog volt, amikor annak szemeiben felragyogni látta a fényt.

Az aulában összetologatták az asztalokat, s így kaptak egyetlen hosszú asztalt, amit mindannyian körül ülhettek. Az ünnepi terítéket szedték elő. Megterítették. A gyertyatartókat is előkészítették. Valaki a kapuban leste, mikor fordulnak be a kanyarban, akkor meggyújtották a gyertyákat, az asztalra helyezték azokat is. Kellemes, halk zene szólt. Minden készen állt egy szeretetteljes, gyertyafényes vacsorához. Az egész háznép futott ki az érkezők elé. Természetesen Laura volt a legfürgébb, s ott csüngött Pamela nyakában, pedig őt még nagyon sokan

szerették volna megölelni. Amikor beléptek a kapun, szinte egyszerre szakadt fel a sóhaj Adélaiddból, Pamelából és Tomból:

– De jó, újra itthon!

Hát még amikor beléptek az aulába, akkor ámultak igazán, hogy milyen ünnepi hangulat fogadja őket. Egészen elérzékenyültek. Adélaide remekül nézett ki, látszott rajta, hogy jót tett neki ez a kikapcsolódás a mindennapi munkából, gondokból. Kipihenten, újult erővel érkezett haza. Tom úgyszintén, csak Pamela tűnt fáradtnak, meggyötörtnek, de ezt csak nagyon kevesen vették észre.

Hangulatos este volt. Elköltötték a finom vacsorát, majd behozták a hatalmas marcipános meggytortát, üdítő italokat, s az mellett kellemesen elcsevegtek éjfélig. Persze voltak, akik korábban elköszöntek, azok, akik hajnalban keltek, vagy éppen ügyeltek a kórházban, Lorát is korábban ágyba küldték. Aztán éjfél tájban Marie is kidőlt a sorból, aludni ment, Max viszont ügyelni a kórházba. Pamela is elköszönt a társaságtól, fáradtságra hivatkozva, Tom is vele tartott. Akik még tovább maradtak, azok eltüntették a maradékot, aztán elmosogatták a tányérkákat, poharakat, a fiúk visszarakták helyükre az asztalokat, s reggelre nyoma sem maradt az esti nagy evés-ivásnak. Visszatértek a hétköznapiak.

Másnap reggel még Marie indította a napot. Ő készítette a munkabeosztást. Ott állt az aulában előtte

Pamela és Tom is. Már amikor mindenki szétszéledt, akkor kérdezte:

– Hát ti? Miért keltetek fel, miért nem pihentek még?

– Én a kertben szeretnék dolgozni. Los Angeles után igazi felüdülés lesz. Kérlek Marie...

– Jól van menj, majd Pierre megmondja mit kell tenned. Jó lenne valamikor összejönnünk, igazán elmesélhetnéd mit sikerült elintéznetek.

– Ebéd után jó lesz? Akkor cseveghetünk kicsit. Most alig várom, hogy dolgozhassak.

– Én meg megyek, megnézem a lovakat – mosolyodott el Tom.

– Én is szeretném, sőt lovagolni is jó lenne délután. Mit szólsz? No, add át üdvözetem Jacknek! Ja, puszd meg a csikót helyettem – kacagott Pamela, s futott ki a kertbe.

– Azt hiszem, holnap már én is veletek tartok! – kiáltott utánuk Marie.

Tehát lassan visszatért az élet a régi kerékvágásba a tanyán.

A március csodaszép tavaszi idővel köszöntött rájuk. Kinyíltak az első tavaszi virágok, a fákon bokrokon pattanásig feszültek a rügyek. A gyümölcsfák is virágba borultak, a fű zöldült. Gyönyörű színek s ragyogó napsütés kápráztatta a szemeket. A fecskék is megérkeztek, a magasban pacsirta dalolt, csak úgy vibrált a levegő a hirtelen érkező tavaszi fényözönytől. Pamela elégedetten nézett szét. Bárhová fordította a tekintetét, gyönyörű látvány fogadta. Ez az első tavaszom itt a

tanyán – gondolta. És ez lesz a végleges otthonom! Hazataláltam! Ideje volt, éppen ideje volt!...

Marie lépett ki az ajtón s feléje tartott. Őt várta, hiszen azóta nem is beszélgettek, amióta visszajöttek Amerikából. Nagyon beindultak a tavaszi munkák, a földeken, a konyhakertben, s itt a parkban is. De most már gyönyörű minden, eltisztogatták a tél romjait, most már zöldülhet, nyílhat minden kedvére. A ház is épül már. Tom szokott ott is dolgozni, de ha nem dolgozik, akkor is megnézi minden nap „mekkorát nőtt” – szokta mondani, s olyankor olyan boldognak látszik.

– Na, végre, csakhogyl elszabadultam – köszönt rá Marie. Régóta vársz?

– Nem számít – szölt Pamela – nézelödtem, gondolkodtam...

– Olyan boldognak látszol!

– Az is vagyok, Marie! Még soha nem voltam ennyire boldog.

– Úgy örölk nekeld, nektek... meg annak, hogy itt maradsz végleg. Mindig attól tartottam, hogy egyszer eljön a búcsú napja. Rettegtem tőle. Én is nagyon boldog vagyok! Mesélj, mi volt odaát? Mesélj, mert nekem is van ám mesélni valóm... Mit sikerült elintézned?

– Mindent, Marie, mindent! Azt hiszem lezártam életem azon szakaszát...

– Nem hiányzik kicsit sem a régi otthonod?

– Nem, egyáltalán nem. Annak örölk, hogy mindenki nagyon jól érezte magát ott a házamban. Szerencsére senki sem vette észre, hogy csak én nem.

Olyan idegen volt minden, el sem tudtam képzelni, hogy ott éltem... talán nem is én voltam... Csakis úgy bírtam ki, hogy Tom ott volt mindig mellettem... nélküle nem ment volna.

Aztán elmondta, hogy mennyire ódzkodott attól, hogy a Long Beach-i nyaralóba betegye a lábát. Tom segítette át ezen is, mert neki elmondta előre. Aztán nem is voltak ott sokáig, hivatkozva más elintéznivalóra ők ketten továbbmentek.

Adélaide meg az a házaspár mindent körbejárt, volt ott ember, aki körbevezette őket. Hát ők el voltak ájulva, annyira tetszett nekik. Az a házaspár ott is maradt. Mert ő javasolta nekik, hogy csináljanak egy aukciót, s adják el, amire nem lesz szükségük, van ott sok festmény, értékes bútorok, ő nem hozott el onnan semmit. Most már örül, hogy megszabadult tőle, s nem kell odamennie többé. Sikerült átíratnia a Pszichotanyára adomány címén. Az le lett rendezve teljesen, most már csinálják ahogy akarják. Természetesen az igazgató ott is Adélaide lesz. Ennek nem nagyon örült, de belátta, hogy másként nem megy, később meg már örült is neki. Persze, több dolga lesz neki is egy kicsit, de a végén már nagyon beleélte magát, hogy hogyan lesz berendezve, mi hol lesz, hogyan fogják lerekeszteni a kórházat. Az aukcióból, ha jól sikerül, be is jöhet annyi, hogy berendezzék a kórházat. Aztán meg megkapják a ház árát is, ha el tudom adni. Az is lesz olyan 10 millió, dollárban persze. Abból már elindulhatnak, sőt, Adélaidenek az is eszébe jutott, hogy talán itt is épít még egy épületet, az lesz a kórház, ezt meg felújíttatja, s az egészben lakások lesznek. Nagyon beleélte magát.

- Te semmit sem akarsz megtartani magadnak?
- Nem, semmit. Itt épül a házunk, van munkánk, megélhetésünk. Mi kell még? Persze, egy autót szeretnénk venni, de rengeteg ékszerem van. Már adtam is el belőlük, meg hoztam magammal, majd itt adom el. Talán egy két kedvencet megtartok, meg neked hoztam, és Laurának. Neki már odaadtam, te meg majd hamarosan megkapod, ha meghívunk benneteket tanúnak az esküvőnkre.

Pamela és Tom Párizs felé robogott. Tervegették a fontossági sorrendet, hogy mi mindent kell elintézniük és milyen sorrendben. A névváltoztatással kell kezdeniük, abban megegyeztek. Meg kell tudniuk, hogy mennyi idő kell ahhoz, hogy újra Marie legyen Pamelából, csak utána mehetnek bejelenteni a polgári házasságkötést. Azután viszont megkeresik Emmát szervezze meg a nászútjukat, végezetül pedig, megveszik Patricknak a repülőjegyet. Miután összehangolták, s kialakították a sorrendet, Pamela szólt Tomnak, hogy álljon le a parkolósávba, mert mondani szeretne valamit, és nem szeretné, ha az árokban kötnének ki. Alig látták egymást az elmúlt napokban, nem volt még ideje elmondani, amit Marietól hallott.

Tom, miután megállt, megkérdezte:

- Mire készüljek fel? El fogok ájulni?
- Még az is előfordulhat, de ne aggódj, felloccsollak! – kacagott Pamela. Először elmesélte, hogyan viselkedett Lora Marieval az ő távollétük alatt, azután azt, hogy Marie

hogyan kerekedett felül, s végül, hogyan lettek ők ketten fogadott testvérek.

– Fontosnak tartottam, hogy tudj róla, két lányunk van. Egy kislányunk, s egy nagylányunk. Ez még nem minden. Marie és Max májusra tervezi az eljegyzést és augusztusra az esküvőt. Marie sok gyereket szeretne, ami azt jelenti, hogy sok unokánk lesz, mivel az anyai nagyszüleik mi leszünk. Számíthatunk rá, hogy hamarosan nagyszülők leszünk. No, ehhez mit szólsz nagypapa? – nevettek, boldogok voltak.

– Egy nagyapó, aki fülig szerelmes nagyanyóba, s rengeteg unoka veszi őket körül. Kell ennél több? – kérdezte Tom egészen meghatottan – ennyi boldogságot talán el sem bírok.

Elégedetten jöttek ki a hivatalból, megvan már az esküvő napja. A névváltoztatásból nem csináltak nagy ügyet. Pamelának ki kellett töltenie egy formanyomtatványt, postán megküldik az elbírálást, ami minden bizonnyal pozitív lesz, mert nem látnak rá okot, miért ne lenne, s akkor az alapján elkészíttetheti a személyi okmányait. Ennyi. Az esküvő napját március 30-ra tűzték ki, s úgy tervezték, addigra beszereznek minden okmányt, ami az örökbefogadáshoz kell, s amint kézhez kapják a házasságlevelet, azonnal átadják azt az igényüket is.

Most már nyugodt lélekkel elindulhattak megkeresni Emmát, hogy a nászútjukat is bebiztosítsák.

Meg volt a turistairoda címe, bár meglepetésnek szánták, de szinte biztosak voltak benne, hogy Adélaide értesítette Emmát a jötmükről.

Nehezen találták meg az irodát. Egy eldugott, félreeső, csendes utcácskában bukkantak rá. Bementek. Csak két hölgy ült ott, akik ügyfeleket fogadtak, de nem volt náluk senki. Emma nem volt sehol. Már éppen azon töprengtek, hogy most mit is tegyenek, megkérdeznék, de még a nevét sem tudják, csak annyit, hogy Emma. Legjobb lesz, ha csak úgy kisomfordálnak.

Váratlanul érte őket, amikor valaki Pamela nevét kiáltotta. Arra fordították a tekintetüket, mintha a hang ismerős lenne, lehet, hogy az arc is?...

– Pamela, Tom! Jaj, de örülök nektek! – igen, ő volt Emma. Csak nem ismerték fel. Megváltozott, lefogyott, egy csinos teltkarcsú hölgy igyekezett feléjük.

– Nahát, Emma! Nem ismertünk fel, már majdnem visszafordultunk. Te, hogy lefogytál – ámult Pamela.

– Gyertek, üljünk le ott, annál az asztalkánál. Bizony, azért nem is csodálkozom rajta, hogy nem ismertetek fel. De jó, hogy látlak benneteket. Drágám, te szebb vagy mint valaha – mondta miközben megölelte Pamelát – Tom, te is ragyogsz a boldogságtól. Nagyon örülök nektek.

– Ugye, Adélaide szölt neked, hogy jövünk? – kérdezték.

– Jaj persze, hogy szölt. Azt hiszitek kibírta volna, hogy ne dicsekedje el a boldogságotokat. Na, de ti nem tudtok semmit tőlem. Rendben? – Bólogattak, nevettek. Aztán ott rekedtek, sokat beszélgettek. Emma elmonda,

hogyan nehezen szokta meg a nagyvárosi életet miután eljött a tanyáról, de most nemrég őrá is rátalált a szerelem. Azóta fogyott le ennyire. A tanyán hiába dolgozott annyit, mégsem fogyott egy dekát sem, most meg, csak úgy maguktól hullottak le róla a kilók.

Kacagott. A kacagása már sokkal ismerősebb volt.

– Csak egy valami aggaszt – mondta gondterhelten.

– Mégpedig?

– Ő is bíró – ezen viszont Pamela és Tom nevetett.

– Azon ne aggódj. Tudod mit? Gyere el az esküvőnk utáni bulira, május 15-én, és hozd el a lovagod is – örvendezett Pamela.

– Nem, azt nem merem. De egyedül elmegyek. Köszönöm a meghívást. Különböző is, mindig szívesen megyek vissza a tanyára, meg közétek is...

– Mit nem mersz Emma? Valamit titkolsz előtte?

– Ja igen. Ő nem tudja, hogy alkoholista voltam. Nem merem megmondani neki.

– Merd megmondani neki, Emma! Itt vagy, lábra álltál, kigyógyultál... büszke lehetsz rá! Meg kell mondanod neki. Tudod, jobb, ha tőled tudja, s igazán nincs miért szégyenkezned – biztatta Pamela.

– Talán igazad van. Már sokat gondolkodtam rajta, de attól tartok, hogy elhagy.

– Akkor mielőbb mond el neki. Ha elhagy, jobb minél előbb. Akkor meg sem érdemel téged.

– De jó, hogy itt vagytok. Mintha most megvilágosodtam volna. Most már látom, hogy igenis ez a helyes út. Elmondom neki. Ha egyedül megyek a lagzitokra, akkor elhagyott. Ha ő is ott lesz... hát akkor

kitartott. Te olyan magabiztos vagy Pamela, és olyan bölcs, pedig általában az ilyesmi nem szokott a szépséggel párosulni. Pizok szerencsés pasi vagy Tom, ilyen nő nem terem ám minden bokorban...

– Nekem mondd?...

– Én sem vagyok kevésbé szerencsés... Különben is..., na de hagyjuk... Lássuk inkább, mit tudsz nekünk ajánlani Korzikán?

Egy étterem teraszán ebédeltek, már jól benne jártak a délutánban. Sokat elidőztek Emmával, jól meg is éheztek, vidáman falatoztak a kellemes, virágokkal zsúfolt teraszon.

– Nagyon klassz bungalót talált nekünk Emma, igaz?
– kérdezte Pamela két falat között.

– Aha, nagyon klassz! Két hét kettesben. Csak te, meg én... csodálatos lesz. Viszont még addig számos csoda vár ránk, ugye tudod?

– Tudom Tom, tudom. Minden porcikámban érzem, hogy végre révbe értem. Olyan jó ötlet volt tőled, hogy szerződjek egy ügyvéddel, aki eladja a házam Los Angelesben. Annyira örülök, hogy nem kell többé oda mennem. Ha eladja a házat, csak utalják a pénzt és kész. Hm, milyen jó, hogy eszedbe jutott, hogy megvehetjük a repülőjegyet Emmánál. Így most már mindent kipipálhatunk. Még ma este adjuk oda Patricknak, jó?

– Egyetértek. Az is jó, hogy Emma elintézi a cserét, ha nagyon nem felelne meg Patricknak az időpont. Remélem örülni fog.

– Csak nehogy a volt feleség megakadályozza, hogy találkozzon a fiával, mert akkor összetörne. Nagyon szurkolok, hogy sikerüljön, megérdemelné.

– Akkor, ebéd után indulunk vissza?

– Tudod mi jutott eszembe. Megnézhetnénk még a számítógépeket. Tudod, a dolgozósobába. Két íróasztal, két számítógép és egy nyomtató. Én nem akarok olyan hordozható kis vacakot, nem akarom, hogy ágyba jöjjön velem, ha írni akarunk, beülünk a dolgozósobába s írunk...

– Egyetértek. Megnézhetjük... Te biztos vagy abban, hogy találunk majd kiadót?...

– Egészen biztos.

– Tudod, az ismeretlen írók után nemigen kapkodnak a kiadók, mert a nyakukon maradhat...

– Ez már nekem is eszembe jutott. Sőt, van már tervem is. Kiválasztunk három nagy könyvkiadót itt Párizsban és Los Angelesben, esetleg New Yorkban is. Aztán válogathatunk a jobbnál-jobb ajánlatokban.

– Szeretem, hogy ilyen optimista vagy. Én úgy tudom, hogy a kéziratok nagy többségét el sem olvassák, főleg, ha még az olvasók előtt ismeretlen írókról van szó, akkor nem borítékolható előre a siker.

– Tom, figyelj! Ha csak egy elolvassa a sok közül, már nyert ügyünk van. Éppen ez a csavar benne, hogy benne rejlik a kötetben, a főszereplők maguk az írók, tehát nem ismeretlenek. Aki elolvassa, az tudni fogja, hogy kaszálhat vele, aztán már mi diktálunk, bármit megadnak, amit kérünk, csak figyeld meg. Az viszont, aki nem olvassa el,

az aztán bánni fogja amíg él. Így lesz Tom. S készülj fel rá, hogy nagyon sok pénzünk lesz.

– Jaj szívem, de hiszen éppen most akarsz megszabadulni a pénzedtől...

– Tom drágám, lesznek gyerekeink, unokáink, rájuk is gondolj. A szerzői jogdíjat ők is élvezik majd a halálunk után is. Különben, nekünk valóban nem kell pénz, viszont a Pszichotanyába továbbra is ömleszthetjük. Nagyon jó helyre kerül. Embereket gyógyítanak, életet hoznak helyre, meg munkát adnak embereknek, nem is akármilyent... ez nagyon nemes cél, Tom. Szeretném, ha még sokáig támogathatnánk. Vagy, te nem így gondolod?

– Látod szívem, mégis te vagy a nagyobb gondolkodó. Te előre látsz évekre, évtizedekre. Így már benne vagyok. Legyen úgy, ahogy megjövendölted, és rengeteg pénzzel támogathassuk azt az intézményt, aminek tulajdonképpen, mi magunk is köszönhetjük a boldogságunkat.

Mire visszaértek Párizsból, már alkonyodott. Megálltak hát az istállóknál, hogy megnézzék ott van-e Patrick. Nem volt ott, mások etettek. Becsöngettek a lakásába, de otthon sem volt. Visszavitték a kocsit Pierrenek, s azután felmentek vacsorázni. Gondolták, hátha ott találják. Mivel ott sem találták, másnapra halasztották a meglepetést.

Másnap a konyhakertbe mentek dolgozni. A talaj előkészítése már megtörtént. Ezen dolgozott Patrick előző nap. Most kijelölte, mekkora a krumpliföld, a dinnyeföld és mekkora terület jut a többi veteménynek.

Pamela szétnézett. A távolban zöldelltek a végtelen búzamezők, a gyümölcsösben virágba borultak a fák. Beleszipantott a levegőbe. Csodálatosan tiszta volt, egyetlen mozdulatlan, kék illatharang, mely tele volt virágok, zseme vetések és boldog fák szagával.

Patrick a fiúkat a krumpliföldre vezényelte, ők végezték a krumpli ültetését. A lányok viszont az apróbb magvakat vetették a földbe. Zöldborsót, petrezselymet, sárgarépat, spenótot, zöldsalátát, hagymát duggattak, meg persze voltak magvak, amiket később kellett ültetniük, mint a zöldbabot, uborkát, cukkinit, meg persze a dinnyét, amire majd csak április elején kell sort keríteniük. Dolgoztak szorgalmasan. Pamela éppen újságolta a lányoknak – azoknak, akik ismerték Emmát, hogy itt lesz ő is majd a lakodalmi bulijukon, s az is lehet, nem egyedül. Marie nagyon kíváncsi volt rá, hogyan tudott Emma beilleszkedni? Micsoda, lovagja is van? Azon is nagyon meglepődött, hogy lefogyott, alig várta már, hogy láthassa. Örült, hogy már sínen van az élete...

Amikor Isabell kijelölte, hová duggassák a hagymát, akkor Pamela és Marie azonnal vállalkozott rá, s kettesben dolgoztak és pusmogtak, nevetgéltek. Marie elmesélte, hogy Max trágyahordásra jelentkezett, amikor megsértődött, hogy nem alhat nála, amikor ő Adelaidet helyettesítette. Aztán Patrick elkotyogta neki, majd

belegebedt szegény. Közben egyre odalesett a férficsapat munkájára, mert köztük volt Max is.

– Most megint szabadnapos, és ő is akart jönni, de ahogy elnézem... hát én azt hittem, hogy valami nagyvárosi nyápic alak, közben, nézd, hogy dolgozik. Nem hátrál meg, nem marad le, nem nyafog...

– Jaj Marie, de hiszen te magad is nagyvárosi vagy...

– Jó, jó, nem kell folyton felemlgetni. Én már tősgyökeres tanyasinak vallom magam... – kacagott Marie, szívből, jókedvűen. Nagyon jó hangulatban folyt a munka, s lassan földbe kerültek a magok is.

Munka végeztével, Tom odasúgta Pamelának:

– Jövök fel vacsorára, s azután együtt elmegyünk Patrichoz. Megbeszéltük.

Kellemes tavaszi este volt, tele rejtelmes illatokkal. Mielőtt még becsöngettek volna Patrichoz, az utca végére néztek. Tom felkiáltott.

– Odanézz! Tető alatt van a házunk. – s valóban a vadonatúj bíborszín cserepek, mint szeleburdi gyerekek integettek feléjük. Tomot valami kellemes, jó érzés kerítette hatalmába. – Még két hónap van, mire visszajövünk a nászútról, egészen biztos, hogy kész lesz. Hát hiszen tető van rajta, most már akár esős időben is tudnak dolgozni. No, majd holnap megnézem már közelebbről, meg hátha elkel nekik egy betonkeverő legény – mondta jókedvűen Tom.

Patrick kijött eléjük, meglátta őket az ablakon keresztül.

– No, csak nem a házatokba gyönyörködtek?

- De bizony! – mondta Tom, nem kis büszkeséggel.
- Nézd, már tető alatt van. Hát nem fantasztikus.
- Megértelek – veregette hátba Patrick Tomot, miközben betessékelte őket a lakásba. Alighogy helyet foglaltak, Tom belevágott a közepébe.
- Hoztunk neked valamit Párizsból! – közben Pamela előhúzta táskájából a borítékot, s az asztalra csúsztatta, Patrick elé. Nézte, csak nézte a borítékot, aztán kézbe vette, sokáig forgatta nagyokat nyelve, aztán előhúzta az egyik repülőjegyet:
- Párizs – Los Angeles – dűnnyögte, majd két tenyerébe temette az arcát. Vállát rázta a zokogás.

Pamela és Tom szótlanul ballagott Tom otthona felé. Rájuk is nagy hatással volt Patrick meghatottsága. Amikor elért a tudatáig, hogy mit is kapott valójában, sokáig meg sem tudott szólalni. Aztán amikor megköszönte, egyszerre ölelte magához mindkettőjüket, s újra zokogni kezdett. Látták, hogy nem tudják most megbeszélni vele a részleteket, úgyhogy eljöttek. Van még két hét az utazásig, lesz még rá idő.

Másnap délelőtt Pamela észrevette, amint Patrick a parkon keresztül közeledik az épület felé. Eléje ment, üdvözölte, megkérdezte, hogy aludt.

– Izgatottan! – válaszolta Patrick – megyek az irodára elkérni magam Adélaidtól, elintézni a szabadságom... nem igazán tértem még magamhoz... ja,

azt a pénzt majd visszaadom, nem fogadhatom el, már a jegyekkel is túl sokat adtatok...

– Patrick, gyere üljünk le egy padra, ugyanis nem mondtunk el mindent tegnap este. – Miután helyet foglaltak Patrik megint izgatott lett.

– Mi van még? – kérdezte rémülten.

– Először is nyugodj meg. Másodszor, Adélaide tud róla. A pénzt ne add vissza, azt a néhány ezer dollárt összeadtuk hárman, ami megmaradt, amikor kinn voltunk. Nekünk már úgysem kell. A tiéd... És van még valami... – azután elmondta, apránként adagolva, hogy Pamela házában lesz elszállásolva. Majd a repülőtérre érte megy a kocsí, megkéri Margotot is, menjen ki, mert őt Patrick is ismeri, mióta itt járt náluk a télen. Aztán majd Margot gondoskodik róla, amíg ott lesz, és a sofőr is a rendelkezésére áll. Sőt a fiút is meghívhatja magához, és vendégül látják őt is... és érezze nagyon jól magát. Addig maradhat, ameddig jólesik.

– Egyébként, ez az utolsó esélyed, mert hamarosan eladom a házat, s akkor már nem segíthetek. Élj vele, kérlek. Boldoggá tesz, hogy segíthetek. – zárta mondandóját Pamela.

– Szóhoz sem jutok... nem szoktam én ilyesmihez... – a hangja remegett – igazán megérdemlitek egymást Tommal... csak ennyit tudok mondani... Emberek vagytok, csupa nagybetűvel...

– Te is az vagy, Patrick! Hagyd, hogy kényeztessen egy kicsit az élet. Megérdemled...

– Jaj, majd elfelejtettem – szólt riadtan Pamela – Tom azt kéri, hogy írd össze mielőtt elmész, hogy milyen

mezőgazdasági munkák következnek sorrendben, nehogy valamit kifelejtsem amíg távol leszel.

– Összeírom. Köszönöm nektek! Megyek, és megköszönöm Adélaidenak is...

– Patrick, most jut eszembe, felszaladok a telefonomért amíg Adélaidenál leszel. Kölcsön adom egy napra. Beszélj a fiaddal, mondd el neki, hogy utazol... hadd örüljön ő is...

Így történt, hogy Patrick elutazhatott Amerikába, s hat év után újra láthatta a fiát. Két hétig maradt, s boldogan tért vissza, csupa jó hírrel. A legjobban annak örült, hogy a fiú itt töltheti a vakációt nála. A másik az volt, hogy ő újságolhatta el Pamelának, eladták a házat, s Margotnak is ki kell költöznie május elsejéig.

– Jól mondtad, hogy ez az utolsó esélyem... Mindent köszönök neked Pamela, és Tomnak is, remekül helyt állt helyettem is. Adóssatok leszek, amíg élek.

– Nem vagy az adósunk Patrick, ez jó barátok közt nem lehet kérdés. Azóta eszembe jutott, hogy esélyed is van még. Ott a Long Beach-i Pszichotanya. Meg kell velük beszélni előre, de ott megszállhatsz, ha újra szükséged lesz rá. Elintézzük.

Aztán összeültek Tommal, gyors tervekét szőttek. Nem is számítottak rá, hogy ilyen gyorsan elkel a ház. Megegyezték abban, hogy Pamela leköltözik Tomhoz, és jöhet Margot áprilisban. Csomagoljon össze, s beköltözhethet Pamela kis lakosztályába. Legalább itt lehet ő

is az esküvői ünnepségen. Ha visszajönnek a nászútról, akkor viszont, mindannyian beköltöznek az új házba.

Adelaideval is egyeztettek. Természetesen elfogadta. Aztán ő is mesélt a terveiről. Már készül az új kórház tervrajza.

– És még valami! Itt szemben az épülettel, és a jövőbeni kórházzal, azt a parcellát megvettem, egészen a fasorig. Ott majd új lakóházakat, lakásokat építünk, meg persze termőföldből is szükség lesz többre. Érzem a zsigereimben, hogy több munkaerőre lesz szükségünk, mert egymásnak fogják adni a kilincset a kliensek. Hogy honnan tudom? Nem tudom, nem tudom miért, de érzem... És akkor az biztosan úgy is lesz! – jelentette ki sokatmondóan Adélaide.

Pamela és Tom összenéztek, majd egymásra kacsintottak.

– Úgy legyen! – mondták, szinte egyszerre.

*

Tom korán kelt. Megcsókolta, aztán suttogetta:

– Te csak aludj még, drágám. Megyek lecsutakolom Jacket. Reggelire visszaérek, és hozom őt is.

Pamela álmosan bólintott, de mikor Tom után becsapódott az ajtó, már nem tudott ágyban maradni. Felkelt, s csak úgy hálóingben lófrált a lakásban. Kinézett az ablakon. Hihetetlenül kék volt az ég. Ragyogott a kora reggeli nap. Minden pompás zöld ruhába öltözött, s ezen

a májusi napon már az orgonák is nyíltak, ahogy kitérte az ablakot kellemes orgonailat csapta meg. Beleszagolt jó hosszan a levegőbe, érezte a tavaszi zsongást, az illatok elkábították, úgy állt ott az ablakban, mint egy elvarázsolt hercegnő, akiért talán éppen ma jön a királyfi, s ő majd hosszú hajfonatát leengedi az ablakból, hogy az felmásszon rajta... – Megtört a varázs gyönyörű hercegnőm! Te az enyém, én a tiéd! Ásó, kapa s a nagyharang válasszon el minket...

Igen, ma lesz az esküvőjük. Olyan, amilyen még nem volt. Nem is tud róla senki, a kettejük titka. Még szerencse, hogy őt is kitiltották a tanyáról, nem akarták, hogy lássa az előkészületeket a holnap ünnepségre. Mindenki azt hiszi, holnap lesz az esküvőjük, s most ott fenn a lakodalom készül. Nagy lesz majd a meglepetés, ha megmondják, az esküvőn már túl vannak.

A polgári esküvő? Az nem esküvő, az csak amolyan szerződés-kötés. Csak Marie és Max ment velük, ugyanis ők voltak a tanúk. Azon már túl vannak, március utolsó napján volt. Az csak arra volt jó, hogy felvehesse Tom vezetéknévét, meg úgy mint házaspár, könnyebben örökbe fogadhassák Laurát. Még aznap át is adták a kérelmüket az előre beszerzett dokumentumokkal. Talán mire a nászútról visszajönnek, az is meg lesz. Meg a házuk is, már majdnem kész, de akkorra már teljesen kész lesz, azt ígérték. Nekik csak be kell bútorozniuk, aztán beköltöznek. Akkor átköltözhet Margot is, és Laura... De ma... ma van az ő napjuk. A kettejük napja!

Mire Tom visszaért, Pamela megterítette az asztalt a reggelihez. Tom még gyorsan lezuhanyozott, majd kényelmesen megreggeliztek. Reggeli után Tom átadta a menyasszonyi csokrot.

– Kinn az erdőn szedtem, ez lesz a menyasszonyi csokrod! – Gyönyörű volt. Pamela a kezébe vette, mesterien kötött csokor. A virág majdnem olyan, mint a rózsa, de még annál is szebb. Olyan leheletnyi, és eszméletlenül sok, hófehér sziromból állt, és még tövise sem volt, csak erős haragoszöld levelei. Erdei rózsa, így nevezte el. Nézte csak gyönyörködve.

Azután öltözködtek. Pamela a hálószobában, Tom a nappaliban. Nem szabad meglátnia a menyasszonyt, majd csak ha szól. Tom egykettőre elkészült. Világos szürke nadrágot húzott és fehér inget, aminek feltúrta az ujját. Ebben a világos öltözetben rendkívül jól érvényesült csillogó fekete szeme, fekete haja, amibe már elég sok ősz szál is vegyült. Fogta a kis táskát, már este belepakolták a Bibliát és tollat, s kiment, hogy felrakja azt is Jack hátára, aki nyugodtan várakozott rájuk egy fa árnyékában.

Elkészült Pamela is. Elindult lefelé a lépcsőn, Tom még mindig a ló hátán igazgatott valamit.

– Tom! – erre gyorsan a hang irányába fordult, úgy félig hajolva, s úgy is maradt egy ideig, majd felegyenesedett, s mint aki látomást lát csak bámult egy pontra, s nem tudta levenni a szemét róla.

Ott állt fenn a lépcsőn. Hosszú sötét barna haján megcsillant a nap sugara, dúsan omlott a vállára, zöld szemei ragyogtak, hosszú, a végén kissé felkunkorodó

szempillája valósággal sátort vont fölé. Felette, sötét szemöldöke felfelé ívelt, keskeny, szép ívű állával rendkívüli harmóniában volt ez az arc, egészen megbabonázta, mintha most látná először. Sudár, karcsú alakján fehér muszlin ruha volt. Jó sok anyag volt a féllábszárig érő szoknyában, csak úgy röpült utána a bő szoknya, ahogy megindult a lépcsőn fehér topánkában az erdei csokorral a kezében, sőt, egy szálát a hajába is tűzött. Tom el volt bűvölve, csak annyit tudott kinyögni:

– Állj! – Azt akarta, hogy ezt a pillanatot a lelkébe vesse, kitörölhetetlenül. Maga is alig hitte, ez a gyönyörű teremtés az ő menyasszonya, most sokkal inkább azt hitte, egy angyal, egy látomás... Aztán gyorsan odament a lépcső aljára, a kezét nyújtotta felé, még mielőtt elillanna. Pamela kezébe tette a kezét, s mindketten érezték a lebegést, mintha nem is a földön járnának, úgy indultak el, s mentek a lóhoz. Ott Tom felkapta menyasszonyát, feltette a ló hátára, csak úgy féloldalt ülve, azután ő maga is felpattant Jack hátára, jobbjaival átfogta Pamela karcsú derekát, gyengéden, de szorosan tartotta, nehogy leessék, baljával fogta a kantárt, s csak szólt Jacknek:

– Indulj Jack! Szépen lassan, mert nagy kincset viszel a hátadon. – A ló hátranézett, majd bólintott egyet, mint aki megértette, amit gazdája mondott, s elindult, ment lassan, óvatosan. Tom beleszagolt Pamela hajába, majd még jobban magához szorította a derekát, s lassú léptekkel haladtak az erdő felé.

Egész seregnyi madár kísérte őket dalával végig az erdőn. Elérték már a tisztást, amit kiszemeltek.

Ott megálltak. Tom lesegítette Pamelát a lóról, aztán leakasztotta a kis táskát, amiben a Biblia lapult, majd szólt Jacknek: – Mehetsz legelni, de ne menj messzire...

Ők pedig, kézen fogva elindultak ahhoz a fához, ami kinyújtotta egy karját a tisztásra, mintha tudta volna, mire készülnek. Ott Tom elővette a Bibliát, a faág tenyerébe tette, az tartotta ott büszkén, és bölcsen. Mindketten rátették kezüket a Bibliára. Tom kezdte mondani az eskü szavait, utána Pamela ismételte:

– Esküszöm, Isten színe előtt, – Esküszöm, Isten színe előtt, – hogy én téged Marie Colbert szeretlek, – hogy én téged Thomas Colbert szeretlek, – szeretetből hozzáam veszek, – szeretetből hozzád megyek, – s, hogy én téged el nem hagyok, – s, hogy én téged el nem hagyok, – holtomiglan-holtodiglan, – holtomiglan-holtodiglan, – semmi nemű szükségben – semmi nemű szükségben, – Isten engem úgy segéljen! – Isten engem úgy segéljen!

Majd kinyitották a Bibliát hátul, s egy üres oldalra, mindketten saját kezűleg, ugyanúgy felváltva, leírták az eskü szavait, a dátumot, majd aláírták.

– Tanú rá, maga az Isten! – mondta Tom, s mindketten az égre néztek, majd forró csókban forrtak össze. Egyszer csak arra figyeltek fel, hogy Jack is odasompolygott, s az eskü alatt megnyalta a Biblia lapját.

– Látod? Jack is a tanúnk volt!

Még nézték egymást hosszan. Összebújtak, csókolóztak, s mindketten tudták, hogy ezt a napot sohasem fogják elfelejteni amíg élnek.

Másnap, kora reggel Tom újra az erdőbe ment és friss virágot szedett, amiből csokrot készített. Egy szálat külön hagyott, Pamela hajába. Felöltöztek ugyanúgy, mint előző nap, s tíz óra előtt elindultak felfelé a tanyára. Amikor beléptek a kertbe, ott már minden irányból kattogtak a fényképezőgépek, hangos éljenzéssel, hurrázással fogadták a jegyespárt. Laura futott eléjük, aztán olyan három méter távolságra tőlük megállt, s igazán őszintén fakadtak fel belőle a szavak:

– Hogy ti, milyen szép pár vagytok! – Pamela magához ölelte a kislányt, majd Tom is, s aztán így hármásban mentek végig a kerten. Már lenn is hallatszott a zene, csak éppen azt hitték, hogy valami gép szolgáltatja, most hallották, és látták is egyben, hogy a Tündérliget felől jön, hiszen ott a zenekar a neki kijelölt pódiumon. Hosszú asztal gyönyörűen megterítve, virágdíszbe öltöztetve, s van ott egy harmadik pódium is, a zenekar mellett, jó nagy, az bizonyára a táncparkett. Összenéztek.

– Mi készül itt? – csodálkoztak – remélem papot nem hívtak – súgta oda Tom Pamelának.

– Azzal már elkéstek! – nevettek össze cinkosan.

– Itt lesz az esküvő, vagy már megvolt? – kiabálta valaki a tömegből.

– Már túl vagyunk rajta – mondták egyszerre – lehet gratulálni.

– Megmondtam! Én megmondtam, csak nem hittetek nekem – hallatszott Marie pajkos hangja, s abban a pillanatban már futott is feléjük, hogy elsőnek gratuláljon. Mire körülölelgette őket, akkorra odaért Max is egy másik fiatalemberrel, aki kísértetiesen hasonlított rá, csak éppen valamivel fiatalabb kiadásban.

– Azonnal gratulálok, csak... – Laura felé fordulva – csakhogy te se unatkozz, bemutatom neked Philip öcsémét. – Pamela hatalmas, szép szemei még nagyobbra kerekedtek, aztán Laurára nézett, látta amint fülig pirulva a kezét nyújtja Philip felé, bemutatkoznak egymásnak, majd Laura lopva Pamelára tekint, mintha csak mondaná: – Te megmondtad, te előre megmondtad! Köszönöm!

Aztán már sodorta is őket az ár, az ünnepelteket. Margot sírva ölelte magához Pamelát: – Az én lányom, az én gyönyörű kislányom! – szipogta. A gratulációk után asztalhoz vitték őket, körül ülték, s kérték, egyesek hangosan követelték, hogy számoljanak be az esküvőjükről, hol volt, milyen volt, mindent tudni akartak.

Tom kezdett bele a mesébe, s lassan mindenki teljesen elnémult, egyesek lenyűgözve hallgatták, mások bosszankodva közbekiabáltak: – Ha ezt tudtam volna, bizony meglestelek volna benneteket! – Hogy tudátok így titokban tartani? – Melyikőtök volt az agy, aki ezt kitalálta? Mindenkinek volt valami kérdése, vagy hozzáfűznivalója. Közben a Biblia ment körbe kézről-

kézre, mindenki látni akarta, milyen egy ilyen esküvő. Marie áhítattal hallgatta, Max csak bámult maga elé sután, aztán egyszerre csak sokatmondóan összekacsintottak. Pamela elcsípte ezt a pillanatot, s már tudta, hogy az ő esküvőjük is ott lesz valahol az erdőben.

Azután Adélaide kért szót, és mondott egy röpké köszöntőt a fiatal párnak, majd hozzátette:

– Csak azért ilyen kurtán, mert ezzel az esküvő mizériával belém fojtottátok a szót. Mivel, úgysem tudlak benneteket überelni, inkább hallgatok. Kedvet kaptam magam is egy ilyen esküvőhöz. Olyan romantikus... Mit mondjak még? Hogy legyetek boldogok? Látom, azok vagytok, anélkül is... Éljen, éljen az ifjú pár! – tapsvihar tört ki, éljenzések, bekiabálások... A zenekar rázendített a Sosztákovics keringőre. Felhívás keringőre? Mindenki tudta, hogy ezt az ifjú párnak kell elkezdenie. Nem is késlekedtek, hamar táncra perdültek, követte őket Marie és Max, Philip is sután, ügyetlenül táncra kérte Laurát, s elkezdtek első közös tánclépéseiket, majd megtelt a porond, ott volt köztük Emma is a lovagjával... szállt, messzire szállt a muzsika.

Tom biztos kézzel vezette Pamelát, pörgette jobbra, pörgette balra, s közben le sem vette a szemét róla. Pamela előbb mosolyogva nézett rá könnyedén suhanva a szeretett férfi által vezetve, aztán elkomolyodott, a tekintetük egymásba fonódott, csak táncoltak, forogtak, s minden más megszűnt körülöttük. A rengeteg, pihekönnyű bő muszlin szoknya, csak úgy repült Pamela után, s ők észre sem vették, hogy már senki sem táncol,

mindenki félreállt, s őket nézte. Övék volt az egész táncparkett. Egy csoport férfi tátott szájjal bámulta a keringőző párt, aztán az egyik csak úgy a bajusza alatt félhangon megjegyezte:

– Milyen mázlista ez a Tom. Övé a világ legszebb asszonya.

– Hát, gyönyörű nő, az biztos! – jegyezte meg egy másik, mire odaszólt egy hölgy:

– Talán Tom nem helyes fiú? Életemben nem láttam még ilyen jóképű férfit...

Ők ketten pedig, mintha erre a mutatványra készültek volna egész életükben úgy keringőztek, olyan harmóniában, hogy senki sem hitte volna el, most táncolnak így először együtt. Talán még maguk sem. Amikor elhallgatott a zene megálltak, még nézték egymást, majd forró öleléssel és csókkal végződött a tánc, teljesen megfeledkezve a világról. Egy ideig mindenki némán nézte őket, majd újra kitört a taps, s csak akkor eszméltek fel, hogy nincsenek egyedül.

Estefelé elbúcsúztak a ház népétől, hazaindultak. Másnap elutaztak Korzikára, nászútra.

Vége!

E p i l ó g u s:

A következő évben a Colbert házaspár „PAM” című életrajzi kötetét egy nagynevű New York-i kiadó adta ki, két nyelven. Majd a nagy sikerre való tekintettel forgatókönyv készült belőle, s hamarosan a film is bejárta a világot. Több mint ötven nyelvre lefordították a kötetet és a film is rendkívüli sikert aratott.

Ezzel nem ért véget írói munkásságuk. Több mint húsz kötetük jelent meg még ezután. Rendkívül keresett, és elismert író lett a Marie és Thomas Colbert páros.

A könyv hatására a Pszichotanya is fellendült, egymásnak adták a kilincset a kliensek, úgy Long Beachben, mint a Párizs melletti, kibővített Centrumban.

Adélaide évekkel később Mariet és Laurát nevezte ki utódjául. Ő maga viszont, visszavonult. Leköltözött a régi házsorba, s ott töltötte hátralévő éveit, a tanya lakóinak szeretetétől és tiszteletétől övezve.

Marie és Max egybekeltek s két fiú unokával örvendeztették meg a Colbert házaspárt.

Később Max lett a kórház főorvosa.

Laura és Philip, tanulmányaik befejeztével, szintén egybekeltek. Ők három unokával lepték meg a Colbert házaspárt, két lánnyal és egy fiúval. Philip a kórház pszichiátere lett.

Még negyven évvel később is mesélték a Pszichotanya dolgozói, és az ott lakók, hogy mindennap látták a hófehér hajú, kissé hajlott hátú, szikár öregurat feleségével, a szintén ezüstsín hajú, még mindig egyenes derekú, és csinos Marieval kézen fogva sétálni az erdőn. Gyakran meg-megálltak egy tisztáson, egy bizonyos kihajló tölgyfaágnál. Ott időztek egy kicsit, beszélgettek, majd kéz a kézben továbbmentek.

Csak találgattak, hogy talán az volt az a hely, ahol az esküvőjük zajlott.

Az a bizonyos nap óta egyre gyakoribbá váltak az erdei esküvők világszerte.

* * *

Kőműves Ida: A Pszichotanyán - regény

